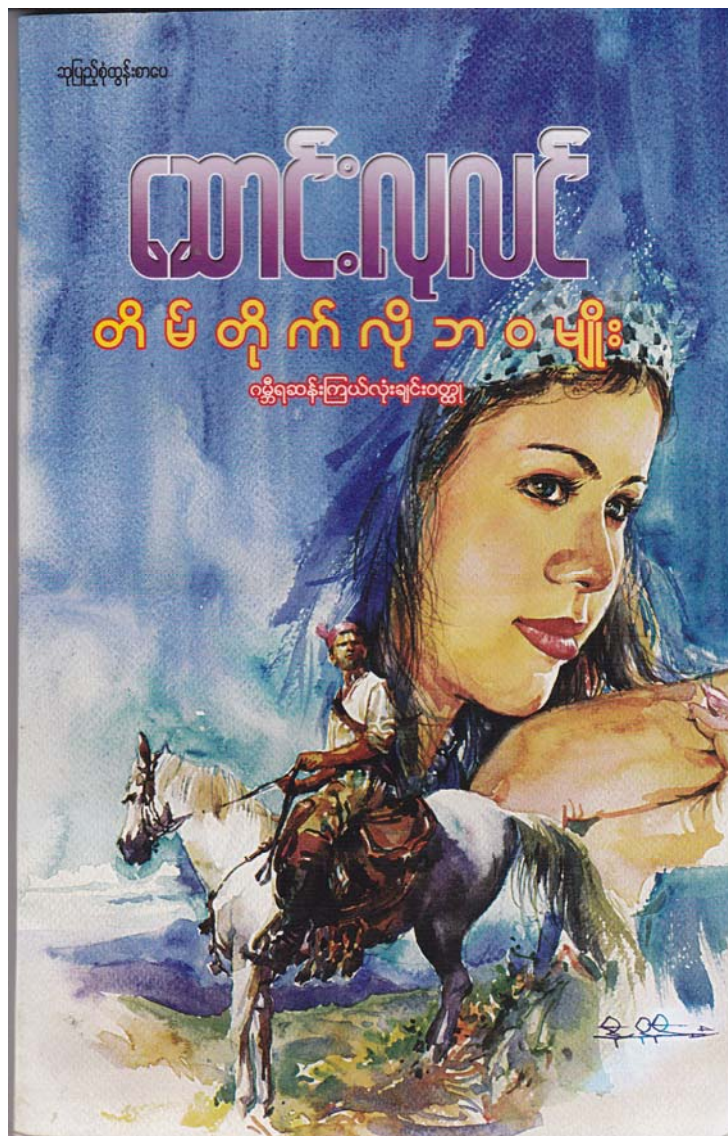

ဆောင်း လူ လင်

ဆောင်းလူလင်

တိမ်တိုက်လို့ဘဝမျိုး

တိမ်တိုက်လို့ဘဝမျိုး

ဆောင်း လု လင်

ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို
၁၉၄၃ခုနှစ်မှ ၁၉၇၃ခုနှစ်ထိ
ကာလများအား အခြေခံ၍
စိတ်ကူးယဉ်ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ဇာတ်လမ်းအဖြစ်အပျက်
နောက်ခံပတ်ဝန်းကျင် နှင့်
ဇာတ်ကောင်အမည်များ တူညီခဲ့သော်
မတော်တဆတိုက်ဆိုင်မှုသာဖြစ်ပါကြောင်း

ဆောင်းလုလင်

ဆောင်း လူ လင်

အသက်-၃-နှစ်
(၁၉၄၃ ခုနှစ်)

တိမ်တိုက်လို့ဘဝမျိုး

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည် အိမ်သို့လူတွေအများကြီးရောက်လာတာကို ကြည့်၍ အံ့ဩနေသည်။ သုန်တို့အိမ်ကို သည်လောက်လူတွေ အများကြီး တစ်ခါမှမလာဖူးပါ။

အိမ်နီးချင်းတွေရော၊ ဖေဖေရုံးကမိတ်ဆွေတွေပါတဖွဲ ဖွဲရောက်လာကြသည်။

မေမေကတော့ အိမ်ရှေ့တွင် ကုတင်တစ်လုံးပေါ်၌အိပ် စက်နေပေသည်။ ညည်သည်လူတွေအလည်ခေါင်မှာ ကုတင်တစ် လုံးနှင့် နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်မောကျသည်။ မေမေ့ကိုကြည့်၍ သုန်နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်မိသည်။

အကြာကြီးဆေးရုံတက်နေသော မေမေ့ကို သုန်တစ်ခါ တစ်ရံမှလိုက်တွေ့ခွင့်ရပါသည်။ သည်နေ့တော့ မေမေဆေးရုံမှ ဆင်းလာခဲ့ပြီတဲ့။ ယောကျ်ားကြီးတွေက ဆေးရုံမှပြန်ဆင်းလာ သည့်မေမေ့ကို ပွေ့ချီကာ အိမ်ရှေ့ခန်းမှကုတင်ပေါ်သို့တင်ထား လိုက်ကြသည်။ မေမေသည်ဆေးရုံမှအိပ်စက်ရင်းပါလာခဲ့သည် မှာ အိမ်ရောက်သည်ထိမနိုးသေးချေ။

သုန်က မေမေ့ဆီပြေးသွားမည်ဟုဟန်ပြင်ရာ သုန်ကို ထိမ်းဖို့ အိမ်မှာခေါ်ထားသောမအေးခင်က သုန်ကိုဖမ်းဆွဲထား လိုက်သည်။

“ မသွားနဲ့သုန်၊ မသွားနဲ့ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သုန် မေမေ့ဆီသွားမလို့ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ အို- မင်းမေမေအိပ်နေပါစေကွယ်၊ မသွားနဲ့ နော် ကလေး ”

ဘေးအိမ်မှအဒေါ်ကြီးက ဂါဝန်ကားကားလေးနှင့်သုန့် ကိုပွေ့ချီလိုက်ကာ ချော့မော့၍ပြောသည်။

အခြားမိန်းမကြီးတစ်ယောက်က-

“ အင်း- ကလေးဆိုတော့ ဘာမှမသိရှာပါကလား ”

-ဟုပြောရင်း မျက်ရည်များကျလာသည်။

ခဏနေတော့ ဘွားဘွားလေးရောက်လာသည်။ ဘွား ဘွားလေးသည် ဖေဖေ၏တစ်ဦးတည်းသောအဒေါ်ဖြစ်ကာ သုန့် တို့အိမ်သို့တစ်ခါတစ်ရံမှလာလည်တတ်၏။

ဘွားဘွားလေးက လိုက်ပို့သောကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်း ချင်း အိမ်ထဲသို့အပြေးဝင်လာကာ...

“ အမလေး... **နန်းမြင့်မေရဲ့** ညည်းသမီးလေးကိုတစ် ယောက်ထဲထားခဲ့ပြီလားဟဲ့ ”

-ဟု အော်ဟစ်ကာ မေမေအိပ်နေသည် ကုတင်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

ဖေဖေက လူအုပ်ကြားထဲတွင် စကားပြောနေရာမှ ဆတ်ကနဲထကာ... ဘွားဘွားလေးကို တစ်စုံတစ်ခု ပြောဆိုဟန် တားလိုက်သည်။ အားပါးတရအော်ဟစ်လာသော ဘွားဘွားလေး သည် ကြောင်အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်သွား၏။

“ ဘယ်မှာလဲ ငါ့မြေး ”

ဆောင်း လု လင်

သုန့်ကိုမေးကာ အခန်းဒေါင်မှ သုန့်ကိုအမြင်တွင်လာ
၍ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“ ကံဆိုးမလေး၊ ကံဆိုးမလေး ”

ဘွားဘွားလေးက သုန့်ကျောကိုသပ်ကာ တတွတ်တွတ်
ရွတ်ဆိုနေသည်။

“ ကလေးကိုတစ်နေရာရာပို့ထားရင်ကောင်းမယ် ”

“ ကျွန်မအိမ်သွားပို့ထားလိုက်မယ်၊ ကျွန်မသမီးတွေနဲ့
သုန့်နဲ့က ဆော့နေကျ ”

“ ကောင်းသားပဲ ”

သုန့်ကိုတစ်ဖက်အိမ်သို့ခေါ်သွားပြီး ဆော့ခိုင်းထားပြန်
သည်။ ကပ်စီးနည်းသောအိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက မှန်ဘီရိုထဲထည့်
ထားသည်။ ဘိုမရုပ်ကြီးကိုထုတ်ပေးကာ သုန့်ကိုသူ့သမီးတွေနှင့်
ဆော့ခိုင်းနေ၍အံ့သြရပြန်သည်။

သုန့်သည် ဘိုမရုပ်ကိုရော၊ ကစားဖော်တွေကိုပါစိတ်မ
ဝင်စားမိချေ။ အိမ်ဖက်သို့လှည့်လှည့်ကြည့်ကာ... အိပ်နေသော
မေမေ့ကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ကတည်းက
သုန့်ကိုမေမေ့နား ကပ်ခွင့်မပေးခဲ့ကြချေ။

ခဏနေတော့ ဖေဖေရုံးကလူကြီးတစ်ယောက်ရောက်
လာပြီး သုန့်အရပ်ကိုအပ်ချည်ကြိုးနှင့်တိုင်း၍ယူသွားပြန်သည်။

“ ဟေ့-သုန့်၊ နင့်အမေသေသွားပြီ၊ အဲဒါနင်သိရဲ့
လား ”

ဆောင်း လု လင်

သုန်ရောက်နေသည်အိမ်က အသက်ရှစ်နှစ်လောက် ရှိသည်ကလေးကြီးတစ်ယောက်ကပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဘာ ”

“ နင့်အမေသေပြီ ”

သုံးနှစ်သမီးအရွယ်သုန်သည် ထိုစကားကိုနားမလည်ချေ

“ ဘာပြောတယ် ”

“ နင့်အမေသေပြီ၊ ဟိုမှာတွေ့ဘူးလား ”

“ အိုး- မေမေအိပ်နေတာပါ ”

“ မဟုတ်ဖူး၊ အဲဒါသေသွားတာ ”

သုန်တို့ငြင်းခုံနေစဉ်တွင်... သုန်ကို မအေးခင်က ပြန်လာခေါ်သွား၏။

“ ဒေါ်အေးခင်၊ သူတို့အမေက သေသွားတာနော် ”

“ ဟဲ့-ကလေးတွေ၊ တိတ်တိတ်နေစမ်း ”

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ဘွားဘွားလေးက မေမေ့ ကုတင်ဘေးမှာ ငိုယိုနေတာတွေ့ရပြန်၏။ ဖေဖေကကုတင်ဘေး တွင်ရပ်ရင်း အိပ်ပျော်နေသည်မေမေ့ကို ငုံ့ကြည့်နေရာမှ မေး ကြောကြီးတွေထောင်နေအောင် အံကြိတ်ထားတာ တွေ့ရလေ သည်။

“ သမီးလေးသုန်၊ မေမေ့ကိုကန်တော့လိုက်၊ ကန် တော့လိုက် ”

“ ဟင် ”

ဆောင်း လု လင်

“ သုန့်မေမေမရှိတော့ဘူးကွဲ့၊ သုန့်မေမေဆုံးရှာပြီ ”
မေမေ့ကိုရှေ့ထားလျှက် မရှိတော့ဘူး-ဟု ပြောလိုက်
သည်စကားကိုနားမလည်စွာ သုန့်က မေမေအိပ်နေသည်ကုတင်
နားသို့တိုးလိုက်သည်။

သုန့်သည် မေမေဆေးရုံမှပြန်ရောက်ကတည်းကအနား
မကပ်ရသေးသည်မို့ ကုတင်ပေါ်မှမေမေ့လက်ကို လှမ်း၍ကိုင်
လိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင် သုန့်သည် ပြောမပြုတတ်သောတုန်လှုပ်
ချောက်ချားမှုကို ခံစားလိုက်ရကာ... ဆတ်ကနဲ နောက်သို့တွန့်
ဆုတ်လိုက်မိ၏။

ကုတင်ပေါ်မှအရာသည်မေမေမဟုတ်ချေ။

သုန့်က မေမေဟုထင်ထားသော ကုတင်ပေါ်မှအရာ
သည် တကယ်တော့ မေမေမဟုတ်ပါလား။

ထိုအရာသည်အေးစက်နေသည်။ တောင်တင်းနေသည်။
ထိုအရာ၏မျက်နှာသည် ခံစားမှုမဲ့စွာမာကျောနေသည်။ သုန့်ကို
အရေးတယူမရှိသည့် မေမေ့ဟန်ဆောင်ထားသောထိုအရာသည်
သုန့်အတွက်ကြောက်စရာ အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်သာပါတကား။

“ ကလေးစိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီ၊ ဝေးဝေးခေါ်သွား
တော့ ”

မအေးခင်က သုန့်ကိုပွေ့ချီကာ အိမ်ထဲသို့ဆွဲသွင်းသွား
လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ခဏအကြာတွင် ကြေးစည်ထုသံများကြားရကာ ထိုအ
ရာကို ကားပေါ်တင်ဆောင်ရင်း လူတွေအားလုံးနီးပါး အိမ်မှ
ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

သုံးနှစ်အရွယ် မြူနှင်းသုန် အတွက် သေခြင်းဆိုသော
အရာကိုစတင်သိကျွမ်းခဲ့ရသောဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်တော့သည်။

ဆောင်း လူ လင်

အသက်-၆-နှစ်
(၁၉၄၆ ခုနှစ်)

တိမ်တိုက်လို့ဘဝမျိုး

ဆောင်း လု လင်

မေမေမရှိတော့သည်နောက်ပိုင်း အိမ်တစ်လုံးထဲတွင် ဖေဖေနှင့်သုန်ရယ်၊ သုန်ရဲအထိမ်းမအေးခင်ရယ်သုံးယောက်ထဲ သွေ့ချောက်တိတ်ဆိတ်စွာနေလာခဲ့ရာမှ... ယနေ့တော့ သုန်တို့ အိမ်တွင်လူစည်ကားနေပြန်သည်။

ဘွားဘွားလေးသည် မနက်အစောကြီးကတည်းကအိမ် ကိုရောက်လာကာ... တစ်အိမ်လုံးကိုရှင်းလင်းဆေးကြောနေ၏။

“ ညကျရင် ဘွားဘွားလေးအိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ရမယ်နော် သုန် ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ”

“ သူတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်အောင်လို့ပေါ့၊ အို- ဒါတွေငါ့မြေးနားမလည်ပါဘူး၊ ဘွားဘွားလေးအိမ်လိုက်ခဲ့၊ ဘွား ဘွားလေးကသုန်ကိုပုံပြင်တွေအများကြီးပြောပြမယ်နော် ”

“ အုတ်ဒစောင်ပုံပြင်တွေပြောမှာလား ”

“ ဒါပေါ့- ဘွားဘွားလေးမှာပြောစရာပုံပြင်အသစ်တွေ လည်းအများကြီးရှိတယ် ”

ဘွားဘွားလေးပြောပြသောဥစ္စာစောင်ပုံပြင်များကို သုန် အရမ်းကြိုက်သည်။ သုန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဥစ္စာစောင်သိပ်ဖြစ်ချင်

ဆောင်း လု လင်

မိသည်။ ဥစ္စာစောင့်မလေးတွေက လှလည်းလှပြီး၊ ရွှေတွေငွေတွေအများကြီးလည်းပိုင်ဆိုင်သည်ဆို၍ သုန်အားကျလှပါသည်။

ဘွားဘွားလေးက ဥစ္စာစောင့်အကြောင်းတွေ၊ နတ်အကြောင်းတွေကိုပုံပြင်သဖွယ်စီကာပတ်ကုံးပြောပြတတ်ရာ သုန်စွဲမက်လွန်းလှသည်။

ဆွေမျိုးနည်းသောသုန်တို့တွင် ဖေဖေဖက်ကအမျိုးဆို၍ ဖေဖေအဒေါ်ဖြစ်သောဘွားဘွားလေးတစ်ယောက်သာရှိကာ... ဘွားဘွားလေး၌ သားသမီးမထွန်းကားခဲ့ချေ။ ဘွားဘွားလေးဒေါ်သက်ရှိသည် သမိုင်းတွင်တစ်ကိုယ်တည်းနေကာ... အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားသည်၊ ငွေတိုးပေးစားသည်။ မေမေဆုံးတော့ သူနဲ့အတူ လာနေဖို့ခေါ်ပေမယ့် ဖေဖေက ပစ်ပစ်များသော အဘွားကြီးမို့ နားမခံသာဆိုကာမနေခဲ့ချေ။

မေမေဆုံးမီကပင် မအေးခင်ဆိုသောအမျိုးသမီးကို သုန်ကိုထိမ်းဖို့ငှားထားခဲ့သည်။ မေမေသည် မဆုံးပါးမီကပင် ကြာရှည်နေမကောင်းဖြစ်နေသည်မို့ သုန်သည် အသက်၂နှစ်အရွယ်ကတည်းက ကလေးထိန်းမိန်းမနှင့်နေခဲ့ရပေသည်။ မေမေဆုံးပြီးတော့ ဖေဖေရယ်၊ သုန်ရယ်၊ မအေးခင်ရယ် လက်ရှိအိမ်လေးမှာပဲတိတ်ဆိတ်ချောက်ကပ်စွာနေခဲ့ကြသည်။

သုန်သည် တစ်ခါတစ်ရံဘွားဘွားလေးဆီ သုံးလေးရက်တန်သည်သွားနေဖြစ်၏။ ဘွားဘွားလေးပြောပြသော စုန်းကဝေ၊ တစ္ဆေ နာနာဘာဝပုံပြင်များနှင့် နတ်အကြောင်း၊ ဥစ္စာ

ဆောင်း လု လင်

စောင့်အကြောင်းများသည် သုန်၏နုနယ်သော ရင်ထဲတွင် စွဲနေ၏။ ထိုအရာတွေကို တကယ်ရှိသည်ဟုလည်း သုန်က ယုံကြည်နေမိသည်။

မေမေ့ဖက်ကဆွေမျိုးများကိုတော့ သုန်တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါ။ မေမေသည် ရှမ်းပြည်နယ်ဖွား ရှမ်းအမျိုးသမီးစစ်စစ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ... ဖေဖေနှင့်သဘောမတူ၍ မေမေ့ကိုအမျိုးများကအဆက်ပြတ်ထားသည်ဟုဆိုသည်။ သုန်ငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေဆုံးပါးသွားလေရာ မေမေ၏ဆွေမျိုးများနှင့်လည်း ပို၍အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်သွားလေတော့သည်။

“ မအေးခင်က လေးငါးနှစ်ဒီအိမ်မှာနေလာပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့တော့ပြန်သွားတာလဲသိလား သုန် ”

ဘွားဘွားလေးက သုန်ကိုလူကြီးတစ်ယောက်လိုမေးနေသည်။ ဘွားဘွားလေးမေးလိုက်မှ မနက်ကပင် အိမ်မှမျက်ရည်တစမ်းစမ်းနှင့်ထွက်ခွာသွားသော မအေးခင်ကိုသတိရကာ သုန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ ငါ ညီးတို့သားအဖရဲ့ကျွန်ပဲအဖြစ်ခံမယ်၊ နောက်ရောက်လာမယ့်မိန်းမရဲ့ကျွန်တော့အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးအေ့၊ ငါတော့ပြန်တော့မယ် ”

“ ဟင်-သုန်ကိုတစ်ယောက်ထဲထားပြီးမသွားပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်အေးရယ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ညီးမှာအမေအစားရတော့မှာပါသန့်၊ ညီးအဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာလေ ”

မအေးခင်စကားများကို ငယ်ရွယ်သောသုန်သည် နားမလည်ခဲ့ပေ။ *အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာဘာလဲ။*

ဘွားဘွားလေးက မအေးခင်အကြောင်း စကားစလိုက်တော့ သုန်သတိရကာ မအေးခင်ကိုလွမ်းသွားသည်။

“ ဒေါ်ဒေါ်အေးက ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ပြောသွားတယ် ဘွားဘွားလေး၊ တောပြန်မှာတဲ့ ”

“ ဒါပေါ့အေ၊ သူက မောင်ကျော်လွင်ကိုမျှော်လင့်နေတာကိုး၊ ညီးအဖေကအိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုတော့ သူမခံနိုင်ဘူးလေ၊ အံ့ပါရဲ့အေ၊ ငါ့တူလိုပညာတတ်အရာရှိက သူ့လိုအိမ်ဖော်မ ယူမတဲ့လား ”

“ ဟင် ”

အိမ်ထောင်ပြုဆိုတဲ့စကားကို ဘွားဘွားလေးဆီကထပ်ကြားရပြန်သည်။

“ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာဘာလဲဟင်ဘွားဘွားလေး၊ ဒေါ်ဒေါ်အေးက ဖေဖေကိုဘာလို့မျှော်လင့်ရတာလဲ ”

“ ဒါတွေညီးနားမလည်ပါဘူးသုန်ရယ်၊ ကလေးပီပီနေစမ်း ”

သူပြောချင်တာ ပြောလိုက်ရပြီး၍ ဘွားဘွားလေးက သုန်ကိုကလေးဘဝပြန်ပို့ပစ်လိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည် မအေးခင်အိမ်မှဆင်းသွားခြင်း၊ ဘွားဘွား
လေးရောက်လာပြီး အိမ်ကိုလှဲကျင်းသုတ်သင်နေခြင်းများအတွက်
အိမ်မှာတစ်ခုခုထူးခြားနေပြီဆိုတာတော့ သိနေသည်။ ဘာမှန်း
တော့သေချာမသိသေး။

ညနေပိုင်းတွင် အိမ်၌ညော်သည်များနှင့်စည်ကားနေပေ
၏။ ညော်သည်သုံးဆယ်ခန့်တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာကြသည်။

မေမေ့အသုဘတုန်းကလို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မျက်နှာ
သေများနှင့်မဟုတ်ကြချေ။အားလုံးကရွှင်ပျနေသည်။ သွက်လက်
နေကြသည်။

ဖေဖေ့ရုံးမှမိတ်ဆွေများက ဖေဖေ့ကို စနောက်နေကြ
သည်။

“ ကိုကျော်လွင်အသက်က ဘာရှိသေးလို့တုန်း၊ သုံး
ဆယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတာ
ပဲ ”

“ နန်းမြင့်မေဆုံးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ”

“ သုံးနှစ် ”

“ အင်းလေ-တစ်ပင်လဲမူတစ်ပင်ထူတာမဆန်းပါဘူး ”

ဆောင်း လု လင်

“ ကိုယ်လူက စွံမယ်စွံတော့ သူ့လိုဘဝတူမုဆိုးမ
တောင်မဟုတ်ဖူးဗျာ၊ အပျိုကြီးကိုမှရအောင်လုပ်နိုင်တာ ”

“ အင်း- မုဆိုးဘိုဆိုပေမယ်၊ အရွယ်ကလည်းရှိ၊
တက်လမ်းကလည်းရှိသေးသကိုးဗျာ၊ စွံပြီပေါ့ ”

ညှို့သည်များစကားကိုနားထောင်၍ သုန်တဖြည်းဖြည်း
သဘောပေါက်သလိုရှိလာသည်။

ခဏနေတော့... အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာ
သည်။

ဖေဖေသည် ပြာပြာသလဲထကာ သွား၍ကြိုဆို၏။

ကားပေါ်မှ ခေတ်ဆန်ဆန် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်ဖြင့်ဆင်းလာ၏။ မိန်းမကြီးမှာမိတ်ကပ်တွေ
ရဲနေအောင်လိမ်းထားကာ တစ်ထွာလောက်မြင့်သည် အမောက်
ကြီးကိုထောင်ထား၏။ တော်တော်ပင် ခေတ်ဆန်သောမိန်းမကြီး
ဖြစ်ပါသည်။

“ သတိုးသမီးကတော့ လှပါဗျာ ”

ညှို့သည်ထဲကတစ်ယောက်ကလှမ်းနောက်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက...

“ အို-သတိုးသမီးလုပ်ပြီး အိုင်ကသတိုးသားအိမ်ကိုလာ
ရလို့ရှက်နေတာဟွန်း-ဟွန်း ”

အမျိုးသမီးက နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားထဲကဇာတ်လိုက်မင်း
သမီးဟန်ဖြင့် ပခုံးသားများလှုပ်ခါရယ်မောရင်းပြောလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ရှက်လို့ပေါ့နော်၊ အထုတ်အပိုးတွေပါတစ်ခါထဲယူချ
လာတာ ”

ကားပေါ်မှ အဝတ်အစားသေတ္တာများကိုလက်ညှိုးထိုးပြ
၍နောက်လိုက်ပြန်ရာ အမျိုးသမီးမှာတကယ်ပင်ရှက်သွားလေ၏။

“ အိုး-ဒါလင်၊ ယူသူငယ်ချင်းတွေကိုပြောထားဦးနော်၊
သောင်းကပြန်သွားမှာ ဟွန်း ”

သူမက ဖေဖေ့ကိုကြည့်ရင်း ခပ်ညုညုလေးပြောလိုက်
၏။

ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်သည် ရာထူးအရဒေါ်တပ်ခေါ်
နေရသော်လည်း ထိုစဉ်ကအသက် ၂၈နှစ်ပဲရှိပါသေးသည်။ အပျို
ကြီးဖြစ်သည်။ ဖေဖေနှင့်တစ်ရုံးထဲအတူလုပ်သူများဖြစ်ကြောင်း
သုန်နောက်တော့သိလာရ၏။

“ အိုး- သူလေးက ဒါလင်ရဲ့သမီးလေးလား၊ ဟယ်-
ချစ်စရာလေးပါလား၊ ဗဲရီးချမ်းမီးဖေ့စ်၊ လာပါဦးကွယ်၊ မာမီဆီ
ကို ”

ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်က
လူတွေကြားထဲတွင်မရဲတရဲ
ရပ်နေသောသုန်ကိုမြင်သွားကာနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ သောင်းသောင်းတို့ကတော့ပီတယ်ဟေ့၊ သမီးကိုပါ
တစ်ခါထဲစည်းရုံးလိုက်ပြီ ”

ဆောင်း လု လင်

“ အို-ယူတို့ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒါလင်သမီးဟာ အိုင်သမီးပဲပေါ့ကွယ်၊ လာပါဦးသမီးလေး ”

ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်သည် သုန်အနားသို့လျှောက်လာကာ သုန်ကိုပွေ့ချီလိုက်သည်။ သုန်သည်လူတွေအများကြီး ရှေ့တွင်ရှက်နေ၏။ သည်အချိန်မှာတော့ သုန်အားလုံးကို နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ဒီမိန်းမကြီးသည် ဖေဖေနဲ့ယူမယ်မိန်းမကြီး။ သုန်တို့အိမ်မှာနေဖို့ အပြီးရောက်လာတဲ့မိန်းမကြီး။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ဖေဖေမိန်းမယူတာကိုပြောတာမှန်းလည်း နားလည်လိုက်လေပြီ။

“ ဝှပ်စ်ယူဝါနိမ်း မိုင်ဂဲလ် ”

ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင် အင်္ဂလိပ်လိုမေးလိုက်တာကို သုန်နားလည်ပေမယ့် ပြန်မပြေမိပေ။ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့သူတွေကြားထဲမှာ သုန်အရမ်းရှက်နေသည်။ မေမေ့နေရာဝင်လာမယ် မိန်းမကြီးကိုလည်း မျက်နှာစေ့စေ့မကြည့်ရဲပေ။

“ သမီးနာမည်ကိုမေးနေတယ်၊ ဖြေလိုက်လေသမီး ”

ဖေဖေကဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ သုန် ”

“ နာမည်အပြည့်အစုံပြောမှပေါ့သမီးရဲ့ ”

“ မြူနှင်းသုန်ပါ ”

“ အိုး- ဗဲရီးဂွတ်နိမ်း၊ နိုက်စ် ဗဲရီးနိုက်စ် ”

ဆောင်း လု လင်

ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်က သုန့်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းရှုတ်ရင်းပြောသည်။ သူမထံမှ ရေမွှေးနံ့စူးစူးများကသုန့်နာ ဝတွင်စူးရှစွာတိုးဝင်သွားသည်။

“ တို့ကိုချစ်လား၊ ပြောစမ်း ”

သုန့်သည်ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်းများဖြင့်ခေါင်း ကိုမဖော်မိပဲတွင်တွင်ကြီးငုံ့ထားမိ၏။

“ ဒုယူလပ်ဖ်မီ မိုင်ဒေါ့တား ”

ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်က အင်္ဂလိပ်လိုတစ်လှည့်မေး ပြန်သည်။

“ ဖြေလိုက်လေသမီး ”

သုန့်ကခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်မိလေသည်။ မမျှော် လင့်ပဲမေမေ့နေရာဝင်လာတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို သုန့်ဘယ်လို ချစ်နိုင်မှာလဲ။ သူ့ကြောင့်မအေးခင်လည်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွား ပြီ။ သုန့်သည် ဘွားဘွားလေးပြောပြသည်ပုံပြင်တွေထဲကမိထွေး ဆိုးများကို ပြန်ပြီးသတိရမိလိုက်သည်။ ဒီမိန်းမကြီးဟာ သုန့်ကို နှိပ်စက်နေဦးမှာလားမသိ။

“ ဒါပဲနော်၊ တို့ကိုမာမိလို့ခေါ်ရမယ်သိလား ”

ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်သည် စိတ်သဘောထားကြီး ကြောင်းလူတွေရှေ့တွင်ပြချင်၍ဟန်လုပ်နေသည်လား၊ တကယ်ပဲ လားတော့မသိ။ လင်ပါသမီးသုန့်ကိုသဲသဲလှုပ်ပြနေပါ၏။

ဆောင်း လု လင်

ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်က ပွေ့ချီထားသော သုန်ကို အောက်သို့ချပေးလိုက်သည်နှင့် နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းထဲသို့ သုန် အမြန်ပြေးဝင်ခဲ့၏။

မီးဖိုခန်းထဲတွင် ဧည့်သည်များအတွက်ကိတ်မုန့်များလှီး နေသောဘွားဘွားလေးက မဲ့ကရွဲကပြောလိုက်သည်။

“ တကတည်းတော်၊ မောင်ကျော်လွင်ယူလာတဲ့မိန်းမ ကလဲ၊ ဟွန်း- ဘိုရူးမ ”

ထိုနေ့သည် ဖေဖေနှင့် ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်တို့ လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ထပ်သည်နေ့ဖြစ်ကာ၊ ဒေါ်သောင်း သောင်းလွင်တစ်ယောက် သုန်တို့အိမ်သို့ အပြီးအပိုင်ပြောင်းရွှေ့ လာသောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါသည်။

သုန်အတွက်လည်း ဤအိမ်တွင် နောက်ဆုံးနေခဲ့ရ သောကာလများ၏အစဖြစ်ပေသည်။

ညမှောင်ရီသန်း၍ ဧည့်ခံပွဲပြီးဆုံးသည်အခါ... သုန် သည် ဘွားဘွားလေးနှင့်အတူ သမိုင်းအိမ်သို့လိုက်သွားခဲ့လေ သည်။

သုန်သိပ်မမှတ်မိတော့သောမေမေ့ကိုရော၊ သုန်ကိုလူ မှန်းသိတတ်စကတည်းကထိမ်းကျောင်းခဲ့ပြီး မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် တောပြန်သွားသည်မအေးခင်ကိုရော တစ်ညလုံးလွမ်းဆွတ်သတိ ရနေမိလေသည်။

ဆောင်း လူ လင်

အသက်-၉-နှစ်
(၁၉၄၉ ခုနှစ်)

တိမ်တိုက်လှိုဘဝမျိုး

၂၁

ဆောင်း လု လင်

“ ဟား... ဟား... ဟား... ဒက်ဖနီကပြောနေတယ်၊ သူ့အမေက ဥစ္စာစောင့်တဲ့ဟေ့၊ ကြားကြလား ”

“ အို-ဝင်နီ၊ အိုင်ကယူကိုယုံလို့ပြောတာ၊ အဲလိုလူ ကြားအောင်လျှောက်မပြောပါနဲ့ ”

“ ယူပြောတာတွေကဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်ပဲ ”

သုန်နှင့်အခန်းဖော်ဝင်နီတို့ငြင်းခုံနေသံကြောင့် ဘေးအခန်းများမှမိန်းကလေးတွေရောက်လာကြသည်။

“ ဘာလဲဟေ့၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ”

ဝိုင်း၍ဝပ်စုကြ၏။

“ ဒက်ဖနီကပြောတယ်၊ သူ့အမေက ဥစ္စာစောင့်မတ်၊ ငယ်ငယ်လေးနဲ့သေသွားတာ သိုက်ကပြန်ခေါ်သွားတာတဲ့ ဟီဟီ၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့အမေက သူ့ကိုပါသိုက်ကို ခေါ်ယူမှာတဲ့ ဟယ် ”

ဝင်နီက သုန်ပြောပြသမျှကိုဖောက်သည်ချလိုက်၏။

“ ဟား-ဟား-ဟား-ရယ်ရတယ်ဟေ့ ”

“ ဥစ္စာစောင့်တို့ဘာတို့ဆိုတာတကယ်မရှိပါဘူးဟယ် ”

လှောင်သည်သူကလှောင်ကြသည်။

ဆောင်း လု လင်

အလေးအနက်ထားစဉ်းစားသူကလည်းစဉ်းစားနေကြ၏။
နယ်မှကျောင်းလာနေသောကျောင်းသူတစ်ယောက်က...
“ အဲဒါမျိုးဟာ တကယ်တော့ရှိတယ်ဟဲ့ ”

ဝင်နီက ထိုကျောင်းသူကိုအထင်သေးသောအကြည့်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ တို့အိမ်နားက ကလေးလေးတစ်ယောက်ဟာသိုက်က
လာတာတဲ့၊ဒါပေမယ့် သူကစကားမပြောတတ်ဖူး၊ အ-နေတယ်၊
အဲဒါလည်း သူတို့သိုက်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ပြောမှာစိုးလို့
သိုက်ကနေ စကားမပြောတတ်အောင်လုပ်လွှတ်လိုက်တာတဲ့ ”

“ ထပ်ထရီး၊ အဲဒီအကြောင်းတွေဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊
ကဲ- ”

ဝင်နီကမဲ့ကရွဲ့ကပြောနေ၏။

ကျန်သူများကအကဲခတ်နားထောင်နေကြသည်။

“ သိုက်ဆရာတို့ဘာတို့က သိတာပေါ့ဝင်နီ၊ ပြီးတော့
တို့မြို့မှာရွှေညောင်ပင်သိုက်ဆိုတာရှိသေးတယ်၊ ညောင်ပင်ကအ
ခေါင်းကြီးထဲမှာ သိုက်ရှိတယ်တဲ့၊ သိုက်ကိုစောင့်တဲ့ဥစ္စာစောင့်
ညီအစ်မကသိပ်ချောတာပဲတဲ့ ”

“ ယူမြင်ဖူးလို့လား ”

“ တို့တော့ ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ၊ လူကြီးတွေပြောတာကို
ပြောတာ ”

ဆောင်း လု လင်

“ အလကားပါ၊ ဒါတွေဟာ မြန်မာဆန်တဲ့အယူအဆ တွေပါ။ အိုင်တော့လက်မခံဘူး ”

“ ဪ- ယူကတော့ မြန်မာမဟုတ်လို့လားဝင်နီရဲ့ ”

သုန်က ကက်ကက်လန်ပြန်ပက်လိုက်သည်။

“ ဒီနိုင်ငံမှာလူလာဖြစ်လို့သာ မြန်မာဖြစ်နေရတာဟေ့၊ အိုင်တို့က မြန်မာလုံးဝမဖြစ်ချင်ဘူး ”

“ ဘိုကြက်ချေးဆိုတာ မင်းတို့လိုလူကိုပြောတာဖြစ်မှာ ပဲ ”

“ ဘာပြောတယ် ”

ငြင်းခုန်ပွဲသည် တစ်စတစ်စအသံကျယ်လာ၏။ ရန်ပွဲသ ဖွယ်ဖြစ်လာသည်။

“ ဟော-တီချယ်လာပြီ ”

တစ်ယောက်က သတိပေးလိုက်သံပင်မဆုံးမီ အဆောင် မှူးဆရာမရောက်လာလေသည်။

“ အိပ်ချိန်ရောက်ပြီ၊ မအိပ်ကြသေးဘူးလား၊ လူတွေ စုပြီးဘာလုပ်နေကြတာလဲ ”

အင်္ဂလိပ်ကပြားဆရာမက ကြိမ်လုံးကို ဝင့့်ကာဝင့့်ကာ နှင့်ဆူမေးမေးလိုက်သည်။

ဝင်နီက ဦးအောင်တိုင်လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ဒက်ဖနီပေါ့တီချယ်၊ မဟုတ်တန်းတရားတွေပြောနေတယ်၊ သူ့အမေကဥစ္စာစောင်မတဲ၊ ဝင်နီက ဒါတွေမဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းဆုံးမနေတာပါ ”

“ အိုး-ဂေါ့ဒ် ”

ဆရာမက သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ရင်း သူနဲ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ လွဲမှားတဲ့အတွေးအခေါ်တွေမထားပါနဲ့ကလေး၊ သူတပါးကိုလည်းမပြန်ဝေပါနဲ့၊ ဘုရားသခင်ကလည်းမနှစ်သက်ဖူးကွဲ့ ”

သူနဲ့သည်အံ့ကြိတ်ရင်းခေါင်းကိုငုံ့ထားမိသည်။ ဆရာမကိုတုန့်ပြန်ပြောစရာစကားလည်းမရှိပါ။ ဝင်နီကိုသာ ရင်ထဲမှမကြေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။

“ ကဲ-ကဲ- အိပ်ကြတော့၊ အိပ်ကြတော့၊ ဂွတ်နီက် ”

ဆရာမကလူစုခွဲပြီးကိုယ်အခန်းထဲကိုယ်ဝင်သွားသည်ထိ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ပြီး-စကြိန်းလမ်းမမီးကိုပိတ်ပေးခဲ့ကာ ပြန်၍ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူနဲ့သည်တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ပေ။

အခန်းမီးများပိတ်ထား၍ အဆောင်တစ်ခုလုံးမှောင်နေသည်။ လပြည့်ည၏လရောင်သည်မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့်အခန်းထဲသို့ထိုးကျနေသည်။ တပေါင်းလပြည့်နေ့ထင်ပါရဲ့။ မြန်မာ

ဆောင်း လု လင်

ရက်၊ မြန်မာအသုံးအနှုန်းများကိုအသုံးမပြုသည် နေရာမို့ သုန်လည်း သေချာမသိတော့ချေ။

သေချာတာတော့ ဆောင်းကုန်၍နွေရောက်ပြီ။ မကြာမီ ကျောင်းများပိတ်တော့မည်။ ကျောင်းပိတ်သည်နှင့် သုန်တို့လည်း အိမ်ကိုခဏပြန်ကြရပေဦးမည်။

သုန်သည် နွေရာသီကျောင်းပိတ်၍အိမ်ပြန်ရမည်ခရီးကို အခြားကျောင်းသူများလိုမပျော်မိချေ။ အိမ်သည် သုန်အတွက် သူ့စိမ်းဆန်နေခဲ့လေပြီ။

အိမ်မှာ ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်ကအိမ်ရှင်မအဖြစ်မင်းမူနေကာ ဖေဖေသည် ဟန်ပြအိမ်ထောင်ဦးစီးသာဖြစ်နေလေပြီ။ သုန်မှာ မျောက်ရှုံးအောင်ဆော့သော မောင်လေးတစ်ယောက်လည်း ရနေခဲ့ပြီ။ ကျောင်းပိတ်၍အိမ်ပြန်လျှင် သုန်သည်သူတို့နှင့်မဆိုင်သော သီးခြားလူတစ်ယောက်သဖွယ်သာခံစားရ၏။

ဖေဖေနှင့်ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင် လက်ထပ်သောနှစ်မှာပင် သုန်လည်းကျောင်းနေရန်အသက်ပြည်ပြီဖြစ်၍... ယခုနေနေသော သီလရှင်သာသနာပြုကျောင်းသို့ သုန်ကိုကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားပို့ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်ကျောင်းကိုရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်းအင်္ဂလိပ်နာမည်ခံယူရသည်။ **ဒက်ဖနီကျော်လွင်**တဲ့။ မြူနှင်းသုန်၏ကျောင်းနာမည်မှာ ဒက်ဖနီကျော်လွင်ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းတွင်သုန်

ဆောင်း လု လင်

၏နာမည်ရင်းကိုခေါ်သူတစ်ယောက်မှမရှိ။ ကြာတော့ ကိုယ်နာမည်ကိုယ်ပြန်လွှမ်းရသည်အဖြစ်ကိုပင်ရောက်ရလေသည်။

သုန့်ရဲ့ နည်းပါးလှသောဆွေမျိုးများထဲက ဘွားဘွားလေးတစ်ယောက်လည်း မနှစ်ကကွယ်လွန်ခဲ့လေပြီ။ ဘွားဘွားလေး၏အိမ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သောအမွေအနှစ်များကို ရောင်းချကာ ရသောငွေအားလုံးကို သုန့်နာမည်နှင့် ဘဏ်မှာထည့်ပေးထားသည်ဟုဖေဖေကပြောသည်။ သုန့်ကတော့ ဒါတွေကိုစိတ်လည်း မဝင်စား၊ နားလည်မလည်သေးပါ။ သုန့်ကိုအံ့သြစရာလွှမ်းမောစရာ ဥစ္စာစောင်ပုံပြင်တွေ၊ နတ်ပုံပြင်တွေပြောပြသည်ဘွားဘွားလေးကိုသာနှုမောမိသည်။

ငယ်ကတည်းက ကစားဖော်လည်းမရှိ၊ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းလည်းမရှိသောသုန့်သည် ဘွားဘွားလေးပြောပြသည်ပုံပြင်များထဲတွင်လွှမ်းမောနှစ်ဝင်ကာ စိတ်ကူးယဉ်နေတတ်ခဲ့သည်။

ဘွားဘွားလေး၏ပုံပြင်များထဲမှ ဥစ္စာစောင်များကိုသုန့်အားကျမိသည်။ ဥစ္စာစောင်မလေးများမှာလှပချောမော၍ ရွှေတွေငွေတွေအများကြီးပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ လူယောင်ဖန်ဆင်း၍ လူပြည်မှာ လူအဖြစ်ဝင်စားလို့လည်းရသည်။ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်လဲ။ သုန့်၏အိပ်ရာဝင်စိတ်ကူးများထဲတွင် သုန့်သည်မကြာခဏဥစ္စာစောင်မလေးဖြစ်နေတတ်၏။

ဆောင်း လု လင်

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော မေမေကို လည်း သိုက်မှပြန်ခေါ်ခံရသည်။ ဥစ္စာစောင့်ဟု သူ့ကသူ့စိတ်ကူး ထဲတွင်ဖန်တီးထားလေသည်။

သူ့၏စိတ်ကူးထဲတွင် မေမေသည် လူ့ပြည်၌နေထိုင် ရန်နှစ်စေ့၍ သိုက်မှပြန်ခေါ်ခံရသည်။ ဥစ္စာစောင့်မလေးနန်းမြင့် မေမြစ်နေသည်။ ဥစ္စာစောင့်မလေးနန်းမြင့်မေသည် သိုက်ကို ပြန်ရောက်ကာ လူ့ဘဝကမ္ဘာပွားခဲ့သော သူမ၏သမီးလေးသုန်း ကိုလွမ်းဆွတ်နေရှာလေသည်။ သမီးလေးသုန်းအသက်၁၈နှစ် ပြည့်သည်အခါ... လိပ်ပြာနှုတ်၍ သူ့ရှိနေသောသိုက်သို့အတူနေ ရန်ခေါ်ယူပေလိမ့်မည်။ သူ့ဖန်တီးထားသောဇာတ်လမ်းမှာထို အတိုင်းဖြစ်ပါ၏။

သူ့သည်စိတ်ကူးယဉ်ရင်း-ယဉ်ရင်းနှင့် သူ့ဇာတ်လမ်း သူတကယ်ဟုထင်လာသည်။ မေမေသည် တခါတရံအိပ်မက်ပေး ၍ သူ့ကိုဆက်သွယ်သည်ဟုထင်လာသည်။ အိပ်မက်လည်း တ ကယ်မက်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌မေမေသည် ပို၍လှနေကာ အ စိမ်းရောင်ထိုင်မသိမ်းလုံချည်နှင့် ခါးတောင်အင်္ကျီကို ဆင်မြန်း ထားသည်။ တစ်ခေါင်းလုံး ပန်းတွေဝေနေအောင်ပန်ဆင်ထား သည်။

သိုက်သမိုင်းရုပ်ရှင်ကားတွေထဲကမင်းသမီးများအတိုင်းပါပဲ

သိုက်သမိုင်းဥစ္စာစောင့်ဇာတ်ကားတွေလည်း အများကြီး ရုံတင်ပြနေသည်မို့ သူ့အထင်သည်ပို၍ပင်ခိုင်မြဲလာခဲ့သည်။

ဆောင်း လု လင်

ထိုအခါ သုန်သည် သူ၏စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းကို သူ တပါးသိအောင်ပြောပြချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ သူ့ကိုအသက်၁၈ နှစ်ပြည့်သည်အခါ သိုက်ကိုသွားမည့်ဥစ္စာစောင့်မလေးအဖြစ်လူ တွေကလက်ခံယုံကြည်စေချင်လာသည်။

သို့ဖြင့် သုန်သည် အခန်းဖော်ဝင်နီအားပထမဆုံး အ နေဖြင့် စမ်း၍ပြောပြမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် သုန်လူရွေးမှားသွားခဲ့သည်။ ဝင်နီမှာ မြန် မာဖြစ်သော်လည်း မြန်မာ့ရိုးရာများကိုယုံကြည်ရမှာလက်ခံရမှာ စိုးရွံ့နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ဒါမျိုးတွေကိုယုံလိုက်လျှင် ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသူဟုအထင်ခံရမှာစိုးရိမ်နေသူဖြစ်သည်။ သူ့ ကို ဘိုဆန်သူ၊ ခေတ်ဆန်သူဟု အထင်ခံချင်နေသောဝင်နီကို မှသွားပြောမိသည်မှာ သုန်အမှားပင်ဖြစ်တော့သည်။

လူတောထဲမှာအရှက်ခွဲခံရရုံမက၊ ဆရာမကိုပင်အတိုင်ခံ လိုက်ရလေပြီ။

သုန်သည်တစ်ဖက်ကုတင်တွင်အိပ်မောကျနေသည်။ဝင်နီ ကိုမုန်းတီးစွာကြည့်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဤကျောင်းတွင် ဝင်နီလိုလူတွေသာများ ပါသည်။ ကိုယ်ကိုယ်မြန်မာဖြစ်ရက် ဘိုမဟုထင်နေကြသူများ၊ အင်္ဂလိပ် အတွေးအခေါ်အယူအဆကိုလက်ခံမှ ခေတ်မီသည်ဟု ယုံကြည်နေကြသူကများသည်။

ဆောင်း လု လင်

အဲဒီလိုဖြစ်အောင်လည်း ဆရာများကပုံသွင်းထားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းတွင်မြန်မာစကားမပြောရ၊ ပြောလျှင်ဒဏ်တပ်ခံရသည်။ မြန်မာ့သမိုင်းကိုကျောင်းတွင်မသင်ပါ။ မြန်မာသူရဲကောင်းများအကြောင်းလည်း သင်ရိုးထဲ၌မပါပါ။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ နေမဝင်အင်ပါယာအကြောင်းကိုသာ သင်ကြားရလေသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း နုနယ်သောဦးနှောက်ပိုင်ရှင်ကလေးများ မြန်မာမှုကိုချစ်မြတ်နိုးစိတ် ခမ်းချောက်သွားတာ အပြစ်လို့မဆိုသာတော့ပေ။

သုန်တို့မြန်မာနိုင်ငံသည် လွတ်လပ်ရေးရတာ တစ်နှစ်ပြည့်ပေပြီ။ လွတ်လပ်ရေးပေးလိုက်ပြီဟု ကြေငြာစာတမ်းထုတ်ပြန်လိုက်၍သာ လွတ်လပ်သောနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သွားပြီဟု သိလိုက်ရသည်။ သုန်တို့ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ဘာမှပြောင်းလဲမသွား။ လွတ်လပ်ရေးမရခင်ကလည်း သည်အတိုင်း၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးတော့လည်း နေမြဲအတိုင်းပင်။

သုန်သည်သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သုန်သည် သူမ၏ဇာတ်လမ်းကို လက်မခံပဲ အရှက်ခွဲခံလိုက်ရ၍ မခံချိုမခံသာဖြစ်နေပေသည်။

နောက်တစ်နှစ် ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင်တော့ ဝင်နီနဲ့တစ်ခန်းထဲမနေရပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းနေမိလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

နွေရာသီကျောင်းများပိတ်လိုက်လေပြီ။

ဘော်ဒါနေကျောင်းသူများအားလုံး ကိုယ်အိမ်ကိုယ်ပြန်
ရန်ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ သူတို့ထဲမှအချို့မှာ နယ်မှကျောင်းသူများ
ဖြစ်ကြသည်။

သုန်သည် အဝတ်အစားသေတ္တာကိုပြင်ဆင်ရင်း ဖေဖေ
လာအခေါ်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။ အခန်းဖော်
ဝင်နီကိုတော့ ခပ်စောစောကပင်သူ့အိမ်မှလာခေါ်သွားပေပြီ။

အဆောင်တွင် လာကြိုသူမိဘများ၊ ဌာနေပြန်ရန်ပြင်
ဆင်စောင့်ဆိုင်းနေသူများဖြင့်ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေ၏။

သုန်သည် သူငယ်ချင်းတင်မေကိုသတိရကာ နှုတ်ဆက်
ဖို့အတွက်အဆောင်ထဲသို့ပြန်ဝင်လိုက်သည်။

တင်မေသည် အဝတ်အစားများကိုသေတ္တာထဲခေါက်ထဲ
နေဆဲဖြစ်၏။

“ ဟေ့-တင်မေ၊ မင်း ဘယ်အချိန်ထွက်မှာလဲ ”

“ သုန်၊ ညနေလော်ကယ်ရထားနဲ့ပြန်မှာကွ၊ တို့အဖေ
ကလာကြိုရင်းတစ်ခါထဲဘူတာဆင်းမှာ ”

တင်မေသည် မိတ္တီလာမှ ကျောင်းလာတက်နေသော
ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဝင်နီနှင့်သုန်အချင်းများသည်ညက ဥစ္စာစောင့်တကယ်
ရှိကြောင်း ဝင်ရောက်ထောက်ခံပြောဆိုသည် နယ်မှကျောင်းသူ

ဆောင်း လု လင်

မှာ တင်မေဖြစ်သည်။ သုန်သည် သူ့ဖက်မှထောက်ခံသူရှိနေ၍ ဝမ်းလည်းသာကာ... ထိုကျောင်းသူကိုလည်းခင်မင်သွားမိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုကျောင်းသူကို သွား၍မိတ်ဆက် လိုက်၏။ တင်မေမှာလည်း သုန်လိုပင် ဥစ္စာစောင့်များ၊ နတ်များ ကိုတကယ်ရှိသည်ဟုယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ တင်မေက နယ်တွင် နေသူမို့ ထိုအကြောင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ အကြားအမြင်ပိုများ သည်။ တင်မေပြောပြသော သရဲတစ္ဆေအကြောင်းများ၊ ဥစ္စာ စောင့်အကြောင်းများကို သုန်ရင်တဖိုဖိုနှင့် နားထောင်ခွင့်ရခဲ့ လေသည်။

သုန်နှင့်တင်မေတို့ စိတ်တူသဘောတူ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တင်မေ၏ကျောင်းနာမည်မှာ ရို့စလင်းတင်-ဟူ၍ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်နာမည်မခေါ်ကြေး၊ ဗမာ နာမည်ရင်းအတိုင်းခေါ်ကြရန်သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။ အခြား ကျောင်းသူများကွယ်ရာတွင် ဗမာနာမည်ပဲခေါ်ကာ၊ ဗမာလိုပြော ကြရင်း ရင်းနှီးမှုခိုင်မြဲလာခဲ့ရလေပြီ။

“ မင်းလိပ်စာ သုန်ကိုပေးခဲ့ဦးလေတင်မေ ”

“ သုန်ကတို့ဆီစာရေးမှာလား၊ ပေးခဲ့မှာပေါ့ ”

“ ရေးမယ်လေတင်မေရယ်၊ သုန်လိပ်စာပါယူသွား ”

“ နောက်နှစ် တို့နှစ်ယောက်တစ်ခန်းထဲနေရအောင် နော်၊ တီချယ်ကြီးကိုရအောင်ပြောမယ်သိလား၊ တို့ တီချယ်အ

ဆောင်း လု လင်

တွက် အညာလက်ဆောင်တွေအများကြီးဝယ်ခဲ့လိုက်မယ်၊ ဒါဆို ပြောလို့ရမှာပါ ”

“ ဟယ်-ပျော်လိုက်တာဟယ် ”

ဖေဖေလာကြိုနေပြီမို့ တင်မေနှင့်လိပ်စာအပြန်အလှန် လဲကာ... သူန်အိမ်သို့ပြန်လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

အိမ်တွင်နေရသော နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူန် အတွက်စိတ်ညစ်စရာကြီးဖြစ်သည်။

ဖေဖေနှင့် ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်တို့ မွေးထားသော ကောင်လေးမှာ လက်လက်တောက်နေအောင်ဆော့လေသည်။

ကောင်လေးသည် သူန်၏အဝတ်အစားများကိုယူ၍ဖွပ်သည်။ မြေကြီးပေါ်ချပစ်သည်။ သူန်ထိုင်နေလျှင် နောက်မှ တိတ်တိတ်ကလေးရောက်လာကာ သူန်ကျစ်ဆံမြီးကို ဆောင်ဆွဲလေသည်။

သူန်သည် မျောက်ရှုံးအောင်ဆော့သည် ထိုကလေးကို မောင်လေးတစ်ယောက်ရယ်လို့မချစ်မိပေ။

ဆောင်း လု လင်

ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်ကတော့မဆိုးပါ။ မိထွေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်များဖြစ်လာလေမလားဟု စိုးရိမ်ခဲ့ရသောဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်သည် သူနဲ့အပေါ်မှာတော့သဘောကောင်းရှာပါသည်။ စကားပြောလျှင် အင်္ဂလိပ်လိုတစ်ဝက်၊ ဗမာလိုတစ်ဝက် ကြားညှပ်ပြောတာကြီးတစ်ခုသာ နားကြားပြင်းကပ်စရာကောင်း၏။

ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်က ထမင်းဆာတာကိုပင် ဆာတယ်ဟုရိုးရိုးမပြော။ “ ထမင်းဆာလိုက်တာကွယ်၊ အိုင်အမ်ဗဲရီးဟန်းဂရီး ”-ဟုပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ သူနဲ့ကိုစကားပြောလျှင် “ သူနဲ့ကိုပြောရဦးမယ်၊ မိုင်ဒေါ်တား၊ အိုင်ဝတ်လိုက်တူဆေး ” ဟုစကားဦးသန်းလိုက်သေးသည်။

သူ့ခမျာ ကလေးတစ်ယောက်သာမွေးရသေးသည်။ ထိုကလေးကိုထိန်းဖို့ အလုပ်မှထွက်လိုက်ရလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာ သူနဲ့မပျော်ပါ။ ဤအိမ်သည်သူနဲ့နှင်မဆိုင်တော့သလိုဖြစ်နေသည်။ သူနဲ့သည် ညော်သည်ကြီးလိုဖြစ်နေသည်။

ဖေဖေရယ်၊ ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်ရယ်၊ သူတို့သားလေးရယ်က တစ်အုပ်စု၊ သူနဲ့ကသီးခြားတစ်ယောက်သဖွယ်ဖြစ်နေပေ၏။ အလုပ်များသောဖေဖေသည်လည်း သူနဲ့ကိုဂရုမစိုက်အားပေ။

ဆောင်း လု လင်

ထိုကဲ့သို့... နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ကို စိတ်ညစ်
ညူးဖွယ်ကုန်လွန်လာရာမှ တစ်လခန့်အကြာတွင် သုန့်အတွက်
လွတ်မြောက်ရာလမ်းစတင်ခဲ့ကို ဝမ်းသာဖွယ်ရရှိလိုက်လေသည်။

တစ်နေ့ညနေ... ဖေဖေရုံးမှပြန်အလာတွင် ဖေဖေ
ကားပေါ်၌ ညော်သည်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ပါလာလေသည်။

ဖေဖေက ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ဒေါ်သောင်း
သောင်းလွင်နှင့်မိတ်ဆက်မပေးပဲ... သုန့်ကိုခေါ်၍ သုန့်နှင့်သာ
တွေ့ပေးလေသည်။

“ သမီး၊ ဟောဒါသမီးအမေရဲ့ဆွေမျိုးတွေပဲ၊ ရှမ်းပြည်
ကလာတာ၊ ဒါက သမီးအမေရဲ့အစ်မအရင်း **ဒေါ်နန်းကျော့မေ**
တဲ့၊ သူလေးက ဒေါ်နန်းကျော့မေရဲ့သမီးဆိုတော့ သမီးနဲ့အစ်
မတစ်ဝမ်းပဲကွဲတာပေါ့၊ **နန်းကျော့ယဉ်တဲ့** ”

သုန့်မှာ မေမေဖက်က ဤမျှရင်းနှီးသောဆွေမျိုးများရှိ
နေလိမ့်မည်ဟု သုန့်မမျှော်လင်ခဲ့ချေ။

“ လာပါဦးကွယ်၊ နာမည်ကမမြှောင်းသုန့်၊ ဟုတ်လား ”

“ မြူနှင်းသုန့်ပါ ”

“ ငြော်- မြူနှင်းသုန့်တဲ့လား ”

ဆောင်း လု လင်

ဒေါ်နန်းကျော့မေက သုန့်ကိုပွေ့ဖက်ထားရင်းမျက်ရည်များကျလာသည်။

“ ညီမလေးကချစ်စရာလေးနော်မေမေ၊ အန်တီလေးကို ယဉ်သိပ်မမှတ်မိပေမယ်၊ ညီမလေးကိုမြင်လိုက်တော့ ပြန်ပြီးမှတ်မိလာသလိုပဲ၊ ညီမလေးက အန်တီလေးနဲ့တူတယ်မှတ်လားမေမေ ”

နန်းကျော့ယဉ်သည် သုန့်လက်ကိုတယုတယဆွဲကာမေးနေ၏။

“ တူတာပေါ့၊ သုန့်လေးဟာ နန်းမြင့်မေရဲ့ကိုယ်ပွားလေးပဲ၊ နန်းမြင့်မေငယ်ငယ်ကအတိုင်းပါပဲကွယ် ”

ဒေါ်နန်းကျော့ယဉ်က သုန့်ကိုဖက်ထားရာမှာ ခွာလိုက်ကာ မျက်ရည်များသုတ်ရင်းဆက်ပြောသည်။

“ ပြောရရင်တော့ ဒေါ်ကြီးတို့ဟာ နန်းမြင့်မေကို မောင်ကျော်လွင်နဲ့သဘောမတူလို့ အဆက်ဖြတ်ထားတာပဲ၊ ခုတော့ မေဖုရားလည်းအသက်ကြီးရှာပြီ၊ မီးစာကုန်ဆီခမ်းဖြစ်ပြီ၊ လူ့ပြည်မှာနေရက်လည်းသိပ်မရှိတော့ဘူး၊ မာနလည်းကျပြီပေါ့ကွယ်၊ ဒီတော့ မေဖုရားက သူ့မြေးကိုမသေခင်မြင်သွားချင်ရှာတယ် ”

“ မေဖုရားဆိုတာဘယ်သူလဲဟင် ”

“ ဒေါ်ကြီးတို့အမေ၊ သမီးသုန့်တို့ရဲ့အဘွားပေါ့ကွဲ့ ”

“ အို- သုန့်မှာအဘွားရှိသေးတယ်လား ”

ဆောင်း လု လင်

“ သူနဲ့အဘွားကသူနဲ့ကိုတွေ့ချင်နေတာတယ်၊ ဒေါ်ကြီး တို့ရန်ကုန်လာခဲ့တာ တခြားအကြောင်းမဟုတ်ဖူး၊ သူနဲ့ကိုခေါ်ဖို့ လာတာပဲ ”

သူနဲ့က ဖေဖေ့ကိုလှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။
မေမေကွယ်လွန်စဉ်ကပင် ရောက်မလာခဲ့သောဆွေမျိုး များသည် သူနဲ့ကိုလာခေါ်နေပေပြီ။

ဖေဖေက သဘောထားတောင်းခံသလို ကြည့်လာသော သူနဲ့ကို နားလည်မှုရှိစွာပြန်ပြောသည်။

“ သမီးသဘောပဲ၊ သမီးလိုက်ချင်ရင် သမီးဒေါ်ကြီးတို့ နဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းမှာလိုက်သွားလိုက်ပေါ့၊ ကျောင်းဖွင့် ရင်ဒေါ်ကြီးတို့ပြန်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ သမီးလိုက်ချင်စိတ်ရှိမှလိုက် ပါ ”

“ ရှမ်းပြည်ကို သူနဲ့လိုက်သွားမယ်ဖေဖေ၊ မေမေ့ဇာတိ ကိုသူနဲ့ရောက်ဖူးချင်ပါတယ် ”

အိမ်မှာနေရတာ ငြီးငွေ့ထိုင်းမှိုင်းနေသောသူနဲ့အတွက် ထွက်ပေါက်ရသွားလေသည်။

“ ဝမ်းသာလိုက်တာသူနဲ့ရယ်၊ မြစိမ်းမြိုင်ကိုရောက်ရင် သူနဲ့စိတ်ဝင်စားမယ်နေရာတွေကို မမယဉ်လိုက်ပြမယ်သိလား၊ မြစိမ်းမြိုင်မှာ သူနဲ့ပျော်မှာပါ ”

နန့်ကျော့ယဉ်က ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

သို့ဖြင့်... သုန်သည် အသက်ကိုးနှစ်အရွယ်၌ မြစိမ်း
မြိုင်သို့ပထမဆုံးအကြိမ်ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

မြစိမ်းမြိုင်သို့ ရောက်ရခြင်းကို အခြားကမ္ဘာတစ်ခုသို့
ရောက်သွားသည်သဖွယ်သုန်မှာခံစားရ၏။

မြစိမ်းမြိုင်သည် တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်၏အချက်အချာကျ
သော မြို့ငယ်လေးတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ သစ်တောများဝန်းရံ
ပေါက်ရောက်နေသောအလည်မှမြို့ကလေးမှာ ထာဝရအေးမြနေ
လေသည်။

သုန်တို့ကို လာ၍ကြိုသောဂျစ်ကားလေးသည် တောင်
ကြီးမြို့၌ အသင်စောင့်ကြိုနေလေသည်။

သုန်တို့မိန်းမသားသုံးယောက်ကို ကြိုဆိုလာသောကား
လေးက တောင်တန်းအသွယ်သွယ်ကိုဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ အချို့
နေရာများ၌ တောင်ကိုပတ်၍ဖောက်လုပ်ထားသောကားလမ်းမှာ
ကျဉ်းမြောင်း၍ တစ်ဖက်မှနက်ရှိုင်းသောဂျောက်ကမ္ဘားကြီးကိုအ
သည်းယားစဖွယ်မြင်နေရသည်။ ရန်ကုန်မှလွဲ၍မရောက်ဖူးသော
သုန်အတွက် အဆန်းတကြယ်ခရီးစဉ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကားလေးသည် လျှို့မြောင်ချိုင်ဝှမ်းများကိုဖြတ်၍လည်း
မောင်းနှင်ခဲ့ရသည်။ အသူတရာနက်သောချောက်ကမ္ဘားကိုကျော်
လွှားထားသည်တံတားများပေါ်မှလည်းဖြတ်ခဲ့သည်။

ဆောင်း လု လင်

လမ်းခရီးတလျှောက်လုံးတွင် နှင်းမြူများပိတ်ဆို့ဆိုင်းဝေလျှက်ရှိသည်။ စိမ်းသောတောင်တန်းအသွယ်သွယ်၏အထက်၌တိမ်ခိုးမြူမှန်တို့ယှက်သန်းနေကာ တောင်၏ထိပ်ဖျားကိုမမြင်သာပေ။

တောင်ကြီး၌တစ်ညအိပ်၍ နံနက်စောစောတွင် မြစိမ်းမြိုင်သို့ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ ညနေသုံးနာရီထိုးမှပင် မြစိမ်းမြိုင်သို့ရောက်လေ၏။ မြစိမ်းမြိုင်ကား ထိုအချိန်မှာပင်နှင်းများဖြင့်ဝေနေဆဲရှိသေးသည်။ မြေပြန့်၌ပူပြင်းသောနေ့ရုသီကျရောက်နေသော်လည်း မြစိမ်းမြိုင်ကား ထာဝရနှင်းမြူများဆိုင်းညို့နေသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်မှ အေးမြသောမြို့ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်လေသည်။

ဂျစ်ကားလေးက မြို့ကလေး၏အစွန်ထိမောင်းသွား၏။ မြို့အစွန်တောင်ကုန်းပေါ်၌ ကျယ်ဝန်းသောခြံကျယ်ကြီးအတွင်းတွင် ကျောက်သားများဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားသောရဲတိုက်သဖွယ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးသို့အရောက်၌ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

“ ဒါ မမယဉ်တို့ရဲ့အိမ်ပဲ၊ တစ်ချိန်က ဟော်နန်းကြီးတစ်ခုပေါ့ ”

“ အို ”

မေမေနေခဲ့သောနေရာသည် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည်ကလား။ သူန်သည် မေမေ၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ဘာဆိုဘာမှမသိခဲ့ချေ။ ဖေဖေကလည်း ပြောမပြခဲ့ဖူးပါ။

ဆောင်း လု လင်

ဆင်ဝင်အောက်သို့ကားအရပ်တွင် သုန်ကပါလာသော အဝတ်အစားအိတ်ကလေးကိုကောက်လွယ်ဖို့ပြင်သည်။

“ ထားခဲ့သုန်၊ အစေခံတွေ့ရှိပါတယ်၊ လာ-မေဖုရားနဲ့ အရင်ဝင်တွေ့လိုက် ”

ဒေါ်နန်းကျော့မေနှင့်နန်းကျော့ယဉ်တို့ ဦးဆောင်ခေါ် သွားသည်အတိုင်း အိမ်ထဲသို့သုန်လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ကျယ် ဝန်း၍ခမ်းနားလှသောညော်ခန်းကြီးက သုန်ကိုအဟိတ်အဟန့်ကြီး စွာကြိုဆိုလိုက်သည်။ မဟော်ဂနီရောင်တောက်ပြောင်နေသော ကျွန်းသားစစ်စစ်များဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည်။ ပရိဘောဂများဖြင့် ညော်ခန်းကိုတန်ဆာဆင်ထားလေသည်။

သုန်သည် ညော်ခန်းအလည်တည်တည်တွင်ချိတ်ဆွဲထား သော ဓာတ်ပုံကြီးကိုအမြင်၌ လှမ်းဆဲခြေလှမ်းတုန်သွားသည်။ ဓာတ်ပုံသည်မိသားစုဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ ဖခင်နှင့်မိခင်ကရွေ့တွင် ခုံနှင့်ထိုင်ကာ မောင်နှမသုံးယောက်ကနောက်မှတန်းစီရပ်လျှက်ရှိ သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ အငယ်ဆုံးသောမိန်းမပျိုသည် မေမေနန်း မြင့်မေဖြစ်လေသည်။ အလည်မှဒေါ်နန်းကျော့မေဖြစ်ပြီး၊ သူမ ၏ဘေးအစွန်၌ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ရပ်နေလေသည်။ ငယ်နု စဉ်ကရိုက်ထားသောမိသားစုဓာတ်ပုံဖြစ်ပါ၏။

ဓာတ်ပုံကိုသုန်ရပ်ကြည့်နေ၍ ဒေါ်နန်းကျော့မေကရှင်း ပြသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ညာဖက်အစွန်က သမီးအမေနန်းမြင်မေပဲ၊ အလည်ကဒေါ်ကြီးပုံ၊ ဘယ်ဖက်အစွန်ကလူကတော့ ဒေါ်ကြီးတို့ရဲ့အစ်ကိုအကြီးဆုံး စဝ်ရန်နိုင်တဲ ”

မေမေ့တွင် မောင်နှမသုံးယောက်ရှိသည်ကိုပင် သုန်အခုမှသိရလေသည်။

“ အဲဒီဦးစဝ်ရန်နိုင်ကရော ”

“ ဦးရီးလို့ခေါ်ပါ၊ ရှိပါတယ်၊ သူ့ရှိပါတယ်၊ ဒီမှာတော့ မဟုတ်ဖူး၊ တစ်နေရာမှာပေါ့ ”

ဒေါ်နန်းကျော့မေက မရေမရာဖြေသည်။

“ သမီးရဲ့အဖိုးဟာ ဟောဒီနယ်ရဲ့ဇော်ဘွားကြီးပေါ့ ”

“ ဪ... ”

“ ဖေဖုရားတော့ ဆုံးသွားရှာပါပြီ၊ ကဲ-လာ သမီး၊ သမီးရဲ့အဘွားကို ဝင်တွေ့လိုက်ပါဦး ”

သုန်သည်ဓာတ်ပုံကြီးကိုလည်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း သူတို့နောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။ မေမေသည်ကြီးကျယ်မြင်မြတ်သော မျိုးနွယ်၏စွန့်ပစ်မှုကိုခံကာ ဖေဖေ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်ပဲ။ သုန်မသိသေးသောမေမေ့အကြောင်းတွေများစွာရှိပါသေးကလား။

အောက်ထပ်၏ များမြောင်လှသောအခန်းများထဲမှ အခန်းတခန်းရှေ့အရောက်တွင် ဒေါ်နန်းကျော့မေက ချိုးဝင်လိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

အခန်းထဲ၌ ကုတင်တစ်လုံးရှိနေကာ အဘွားအိုတစ်ဦး အိပ်စက်လဲလျောင်းနေပေသည်။

“ မေဖုရားအိပ်နေသလား ”

ကုတင်ဘေးတွင် စောင့်နေသော သူနာပြုဝတ်စုံနှင့်အမျိုးသမီးကိုဒေါ်နန်းကျော့မေကမေးလိုက်သည်။

“ ငါမအိပ်ပါဘူး၊ မိန်းနော့တာပါ၊ နန်းကျော့မေ ပြန်ရောက်လာပြီပေါ့ ”

သူနာပြုကမဖြေမီ အဘွားအိုကမျက်လုံးများဖွင့်ကြည့်ကာဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ ရောက်ပါပြီမေဖုရား၊ ဟောဒီမှာ ဘယ်သူလဲကြည့်ပါဦး ”

ဒေါ်နန်းကျော့မေက ပြောရင်း သူနဲ့ကို ကုတင်ရှေ့ရောက်အောင်တွန်းပို့လိုက်သည်။

သူနာပြုက အဘွားအိုကို ထူမပေးလေသည်။

အဘွားကြီးသည် မှန်သီနေသောမျက်လုံးများဖြင့် သူနဲ့ကိုမျက်မှောင်ကြုပ်၍ကြည့်လေသည်။

“ အလို- နန်းမြင့်မေပါလား ”

“ နန်းမြင့်မေရဲ့သမီးလေးပါမေဖုရား၊ သူနာမည်က မြူနှင်းသုန်တဲ ”

ဆောင်း လု လင်

အဘွားအိုက အကြောအပြိုင်းပြိုင်းထနေသောလက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ သူနဲ့ကအလိုက်သိစွာရှေ့သို့တိုးပေးလိုက်ရာ အဘွားအို၏လက်သည် သူနဲ့ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်မိသွားလေသည်

“ အင်း... နန်းမြင့်မေငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ၊ တစ်ထေရာထဲပဲ၊ အမိုက်မ-အမိုက်မ၊ သေတဲ့အထိမာနကြီးသွားရှာတယ်၊ သူ့အမှားအတွက်မိဘကိုမတောင်းပန်ခဲ့ဘူး ”

အဘွားအိုက သူနဲ့ကိုကြည့်ရင်း သူ့သမီးကိုစကားပြောသလိုမျိုးပြောနေသည်။ မျက်ရည်များလည်းစီးကျလာလေသည်။

“ မေဖုရားအနားယူလိုက်ပါဦး၊ မြူနှင်းသူနဲ့ကကျောင်းပြန်ဖွင့်မှရန်ကုန်ပြန်မှာပါ ”

“ လာ-သူနဲ့၊ သူနဲ့နေရမယ့်အခန်းကိုမယဉ်လိုက်ပြမယ် ”

“ သမီးကိုခွင့်ပြုပါဦးဘွားဘွား ”

သူနဲ့ကအဘွားကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်နေခွင့်ရသည့်အခန်းမှာ အိမ်ပေါ်ထပ်မှအခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ အခန်းသည်အိမ်၏နောက်ဖက်တွင်ရှိပြီး အိမ်နောက်ဖက်ရှိရှုခင်းများကိုအပေါ်မှစီး၍မြင်နေရသည်။

ခြံကြီးမှာအတော်ကျယ်ဝန်းသောကြောင့် နောက်ဖက်ခြံစည်းရိုးကိုပင် ရေးရေးမျှသာမြင်ရလေသည်။ ခြံစည်းရိုးသည် တောင်တန်းတစ်သွယ်၏ခြေရင်းတွင် အဆုံးသတ်သွားလေသည်။

အိမ်မကြီး၏နောက်ဖက်ခပ်ကျကျ၌ မြင်းဇောင်းတစ်ခုရှိလေသည်။ မမနန်းကျော့ယဉ်သည် နံနက်တိုင်းမြင်းတစ်စီးနှင့် ထွက်ထွက်သွားတတ်သည်ကို သုန်သတိထားမိလာသည်။ မမနန်းကျော့ယဉ်က မြင်းစီးသည်အခါ ဘောင်းဘီကိုဝတ်တတ်ပြီး ရှမ်းခမောက်ကြီးကို မေးသိုင်းကြိုးခိုင်ခိုင်ချည်၍ မြင်းကိုလည်း အမြန်စီးတတ်ရာ အင်္ဂလိပ်ကောင်းဘွိုင်ကားထဲမှ မင်းသမီးများနှင့်တူနေ၍ သုန်သဘောကျလှသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ မြင်းဇောင်းထဲသို့ မမယဉ်တို့အရွယ်ယောကျ်ားလေးများရော မိန်းကလေးများပါရောက်လာတတ်ပြီး ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောသည်ကိုတွေ့မြင်ရတတ်သည်။

သုန်ရောက်လာသည်နေ့မှစ၍ မမယဉ်ကို အနီးကပ်မတွေ့မြင်ရတော့ပေ။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့နေရာတွေကိုလိုက်ပြမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်ကို မမယဉ်မေ့နေပြီထင်ပါ၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မြင်းတစ်စီးနှင့်ထွက်သွားပြီး

ဆောင်း လု လင်

တခါတလေများ ညနေမိုးချုပ်မှပြန်လာတတ်သည်။ မမယဉ်သည် အသက်၁၈နှစ်အရွယ်မို့ သူနဲ့ထက် ကိုးနှစ်တိတိအသက်ကြီးပါသည်။

သူနဲ့အံ့ဩသည်မှာ မမယဉ်လိုအပျိုအရွယ်လေးက တနေကုန်တစ်နေခမ်း မြင်းတစ်စီးနှင့်ထွက်လည်နေသည်ကို ဒေါ်ကြီးနန်းကျော့မေက မတားမဆီး မဆူမပြောသည်အဖြစ်ကိုပင် ဖြစ်သည်။

ရောက်စနေ့များမှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်အဆန်းကြောင့်သူနဲ့သည် ပျင်းရိငြီးငွေ့ရန်သတိမရသေးချေ။ အိမ်ကြီး၏အခန်းများမှာများမြှောင်လှ၍ အပေါ်ထပ်ရော၊ အောက်ထပ်ရော တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လျှောက်ကြည့်နေရသည်နှင့်ပင် အချိန်တွေကုန်သွားသည်။ အိမ်ဟုသာဆိုရသည်၊ တကယ်တော့ ဤအဆောက်အဦးကြီးသည် ဟော်နန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်မို့ ခန်းနားကြီးကျယ်နေတာမဆန်းလှပေ။ အိမ်ထဲ၌ ရှမ်းရိုးရာပစ္စည်းများကိုချည်းပြသထားသည် ပြတိုက်လေးတစ်ခုပင် ရှိနေသေးသည်။

ဇော်ဘွားကြီးအသုံးပြုခဲ့သည်စာကြည့်ခန်းမှာ စာကြည့်တိုက်တစ်ခုစာမျှရှိကာ... စာကြည့်ခန်းထဲ၌ သူနဲ့တို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဆင်းသက်လာပုံမှတ်တမ်းများ၊ ဇော်ဘွားအဖြစ်အဆက်ဆက်အုပ်ချုပ်ခဲ့သည် မှတ်တမ်းမှတ်ရာများရှိလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည်ထိုအရာများကိုကြည့်ရင်း မေမေဒေါ်နန်းမြင့်
မေတို့မျိုးရိုး၏ခန့်ညားထယ်ဝါပုံများကို
အံ့ဩဂုဏ်ယူမိလေသည်။ မိမိသည်လည်း ဆွေကြီးမျိုးကြီး
အနွယ်ဝင်တစ်ယောက်မို့ ကြေ နပ်မိလေ၏။

သုန်နေနေသည်အခန်းသည်ပင် ယခင်က မေမေနေခဲ့
သည်အခန်းဖြစ်ကြောင်းသိခဲ့ရသည်။ ဖေဖေ့နောက်သို့ လိုက်
သွားသည်နေ့အထိမေမေနေခဲ့သောအခန်းဖြစ်ပါသတဲ့။ အခန်း
ထဲ၌ မေမေအပျိုဘဝကဝတ်ဆင်ခဲ့သော အဝတ်အစားအချို့ကို
ပင် ဘီရိုထဲ၌ သည်အတိုင်းတွေ့ရသေးသည်။ မေမေ့အငွေ့အ
သက်များပါသောအဝတ်အစားများကို သုန်ရင်ဝယ်ပွေ့ပိုက်ထားမိ
သေး၏။

ဤအိမ်ကြီးထဲ၌ သုန်တွေ့ခွင့်မရသည်မှာ သုန်ဦးရီး
တော်ဆိုသော စောရန်နိုင်တစ်ယောက်သာဖြစ်ပါသည်။ အသက်
ရှင်ရက်ရှိသေးသည်ဆိုသော်လည်း ဘယ်နေရာရောက်နေသည်ကို
သုန်သိခွင့်မရခဲ့ပေ။

သုန်သည်နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အိမ်ရှေ့ဖက်လသာဆောင်သို့
ထွက်ကာ တစ်မြို့လုံးကိုမျှော်ကြည့်နေမိသည်။ ဟော်နန်းကို မြို့
၏အစွန်အမြင့်ဆုံးတောင်ကုန်းပေါ်၌ဆောက်လုပ်ထားရာ မြစိမ်း
မြိုင်တစ်မြို့လုံးကို အိမ်ပေါ်ထပ်မှမြင်သာလေသည်။

တောင်ကုန်းတောင်ကမ်းပါးယံများပေါ်၌ အိမ်တစ်လုံး
နှင့်တစ်လုံးခပ်ကျဲကျဲတည်ရှိနေသည်။ တောင်ပေါ်မြို့မို့ တစ်မြို့

ဆောင်း လု လင်

လုံးရှိလမ်းများမှာ မဖြောင့်ဖြူးပဲကွေ့ကောက်လိမ်ယှက်နေသည်။
အနိမ့်အမြင့်မညီမညာဖြစ်လျှက်ရှိသည်။

မြစ်စိမ်းမြိုင်သို့အလည်အပတ်လာမည်ဆိုပါက မြို့တွင်း
သို့အနိမ့်ပိုင်းမှ ဝင်ရောက်လာရပါသည်။ မြို့ထဲရောက်လျှင်
တောင်ကုန်းများပေါ်ဖောက်လုပ်ထားသောလမ်းများအတိုင်း
တစ တစမြင်တက်လာရပါသည်။ မြို့၏အစွန်ဆုံးအပိုင်းမှာ
ဟော်နန်း ကြီးရှိသောအပိုင်းဖြစ်၍ ဟော်နန်းသည်
မြို့၏အနားသတ် အဆောက်အဦးတစ်ခုလည်းဖြစ်လေသည်။

ဟော်နန်း၏တစ်ဖက်မှာတော့ စိမ်းညိုသောတောအုပ်
များနှင့်တောင်တန်းအသွယ်သွယ်သာတည်ရှိလေသည်။

သုန်သည် မြစ်စိမ်းမြိုင်သို့ရောက်ရှိပြီး တစ်ပတ်ကြာ
သည်ထိ မြစ်စိမ်းမြိုင်၏ရှုခင်းကို ကြည့်လို့မဝနိုင်ရှိနေရလေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ထိုအရာများမှာသက်မဲ့အရာများသာဖြစ်
လေသည်။

ကျောက်သားဟော်နန်းအိမ်ကြီးသည်၎င်း၊ မြစ်စိမ်းမြိုင်၏
ရှုခင်းများသည်၎င်း...ဆယ်ရက်ခန့်ကြာသည်အခါ သုန်အတွက်
ရိုးသွားခဲ့လေပြီ။

အိမ်မှာ အိမ်ရာထဲလဲနေတဲ့အဘွားအိုကြီးရယ်၊ အမြဲ
ဘုရားခန်းမှာပုတီးစိတ်နေတဲ့ဒေါ်နန်းကျော့မေရယ်၊ ဗမာစကား
ကောင်းကောင်းမတတ်သည့် အစေခံတွေ့ရယ်ပဲရှိသည်မို့ သုန်

ဆောင်း လု လင်

အတွက်စိတ်ပျော်စရာရှာမတွေ့တော့ပေ။ ကြာတော့ပျင်းရိလာလေသည်။

မမယဉ်သည် တစ်နေ့ကုန်အိမ်မကပ်ပဲ ဘာတွေများလုပ်နေပါလိမ့်မလဲ။

တစ်နေ့တွင် သူနုသည် နောက်ဖေးမြင်းဇောင်းထဲ၌ မမယဉ်နှင့်အတူ လူအတော်တော်များများစုစည်းဝိုင်းဖွဲ့နေသည်ကိုမြင်ရသည်။ သည်နေ့တော့ မမယဉ်အပြင်သို့မထွက်ပေ။ မြင်းဇောင်းထဲတွင် လူတွေအတော်စုံနေသည်။

ရောက်လာသောသူများမှာ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမဟုတ်ပဲ၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တဖွဲဖွဲရောက်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ မမယဉ်က ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရောက်လာတိုင်း ခရီးဦးကြိုပြုကာနေရာချထားပေးလျှက်ရှိသည်။ မြင်းဇောင်းထဲ၌ အိမ်ထဲမှကုလားထိုင်များကိုရွှေ့ထားလေသည်။

ဧည့်သည်များအားလုံးမှာ မမယဉ်၏ သူငယ်ချင်းများတော့မဖြစ်နိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့အထဲမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အဘိုးကြီးများ၊ မမယဉ်ထက်များစွာကြီးသော အသက်သုံးဆယ်ကျော်လူလတ်ပိုင်းများပါ ပါနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးနည်းပြီး ယောက်ျားကပိုများနေပေသည်။

သူနုသည် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် စပ်စုချင်စိတ်ပေါက်လာပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ မြင်းဇောင်းရှိရာသို့လာခဲ့သည်

ဆောင်း လူ လင်

သုန်ရောက်သွားချိန်တွင် ဧည့်သည်များက ကုလားထိုင်များတွင်ထိုင်ကာ... မမယဉ်က အားလုံးရှေ့တွင်မတ်တပ်ရပ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ပါလက်ပါပြောနေတာတွေ့ရလေသည်။ လူအားလုံး၏အာရုံမှာ မမယဉ်၏စကားထဲတွင်နစ်ဝင်နေကြောင်းသိသာ၏။

သုန်သည်တဖြည်းဖြည်း မြင်းစောင်းအနီးသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်- ရုတ်တရက် ဂုတ်ကိုကြမ်းတမ်းစွာ ဖမ်းဆွဲခံလိုက်ရ၍ သုန် လန့်သွားလေသည်။

သုန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်အခါ... ရှမ်းခမောက်ကို ဆောင်းထားသော ရုပ်ကြမ်းကြမ်းလူကြီးက သုန်ကိုဖမ်းဆွဲထားတာတွေ့ရလေ၏။

လူကြီးကသုန်ကိုရှမ်းဘာသာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

ဘယ်သူလဲ-ဘယ်ကလဲ-ဟုမေးမှန်းသိသော်လည်း သုန် ပြန်မဖြေမိပဲ ကြောက်ကြောက်နှင့်ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

“ လွတ်လိုက်ပါအိုက်မောင်၊ အဲဒါ ယဉ်ညီမလေးပါ။ ဗမာပြည်ကလာလည်တာလေ ”

မမယဉ်၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှမ်းကြီးက သုန်ပခုံးကိုကိုင်ထားသောလက်များကိုလွတ်ပေးလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်က မမယဉ်ဆီပြေးသွားရင်း ခါးကိုဖက်ထားလိုက်သည်။

“ သုန် ဘာလာလုပ်တာလဲ ”

“ သုန်ပျင်းလို့လာကြည့်တာပါ ”

“ ဟုတ်တာပေါ့၊ သုန်ပျင်းနေရော့မယ်၊ မမယဉ်လဲ ဘယ်မှလိုက်မပို့ဖြစ်သေးဘူး ”

မြင်းစောင်းထဲမှ လူအားလုံး၏အကြည့်များက သုန်ဆီရောက်ရှိလာသည်။

မမယဉ်က သုန်သည် သူမ၏အဒေါ်နန်းမြင့်မေ၏သမီးဖြစ်ကြောင်း အားလုံးကြားအောင်ပြောပြလိုက်သည်။ လူများ၏အကြည့်တွင် အံ့အားသင့်သည်အရိပ်အယောင်များပေါ်သွားကြလေသည်။ သူတို့သည် မေမေနန်းမြင့်မေကိုသိဖူးကျွမ်းဖူးသူများဖြစ်နိုင်ပေသည်။

“ မမယဉ်တို့အစည်းအဝေးပြီးတော့မှာပါ၊ သုန်အိမ်ထဲမှာပြန်နေနော်၊ ပြီးရင် သုန်အခန်းကိုမမယဉ်လာခဲ့မယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

သုန်အိမ်ဖက်သို့လှည့်ပြန်ခဲ့လေသည်။

လူအားလုံးက သုန်ကိုကြည့်နေကြမယ်ဆိုတာသိနေ၍ သုန်ကျောမလုံသလိုခံစားရလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ညနေပိုင်းတွင် သုန်အခန်းသို့ မမယဉ်ရောက်လာလေသည်။

“ ပျင်းနေပြီလားသုန်၊ မမယဉ်လည်း သုန်ကိုညှော်ဝတ်ပျက်သလိုဖြစ်နေပြီကွယ်၊ မြစိမ်းမြိုင်ကိုခေါ်လာပြီးမှ ဘယ်မှလိုက်မပြုဖြစ်သေးဘူး ”

“ ဟုတ်တယ်မမယဉ်၊ နေ့လည်ကလည်း သုန်ပျင်းလို့ ဘာရယ်မဟုတ်ဖူး၊ မမယဉ်တို့ရှိတဲ့နေရာလာကြည့်တာပါ ”

သုန်က နေ့လည်ကကိစ္စအတွက် တောင်းပန်သလိုပြောလိုက်သည်။

“ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ သုန်ကကလေးပဲ၊ သုန်ကိုလေ-ဒေါ်လေးမြင်ရဲ့သမီးမှန်းလဲသိသွားရော၊ ချစ်ကြလို့တဲ့ ”

“ ဟင်- သူတို့က မေမေ့ကိုသိကြတယ်ပေါ့နော် ”

“ အားလုံးဟာ ဒီနယ်သားတွေပဲ၊ မသိတဲ့လူဘယ်ရှိမလဲသုန် ”

“ ဒါနဲ့၊ မမယဉ်တို့ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင် ”

မမယဉ်ကခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြောသင့်မပြောသင့်ချိန်ဆနေဟန်တူသည်။ ခဏနေမှတစ်လုံးချင်းပြော၏။

“ မမယဉ်တို့ အစည်းအဝေးလုပ်နေတာပါ၊ တော်လှန်ရေးအတွက်တိုင်ပင်နေကြတာပါသုန် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဘာ-တော်လှန်ရေး ”

“ ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ လွတ်လပ်ရေးရဖို့ မမယဉ်တို့တိုက်ပွဲ ဝင်ရဦးမယ် ”

“ ဟင်- မမယဉ်၊ သူန်တို့နိုင်ငံကလွတ်လပ်ရေးရပြီ လေ၊ တစ်နှစ်တောင်ရှိပြီပဲ ”

မမယဉ်က ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

“ အဲဒီလွတ်လပ်ရေးက အင်္ဂလိပ်ဆီကရလိုက်တဲ့ တစ် နိုင်ငံလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့လွတ်လပ်ရေးကွဲ့၊ မမယဉ်တို့ရဲ့နယ်မြေလွတ် မြောက်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက်ဆက်ပြီးတိုက်ပွဲ ဝင်ရဦးမယ်သုန်၊ မမယဉ်တို့မှာ ဆက်ပြီးဆင်နွှဲစရာ တော်လှန် ရေးကြီးတွေ ရှိသေးတယ်ကွဲ့ ”

လွတ်လပ်ရေးရပြီးမှ ဘယ်သူ့ကို တော်လှန်ဦးမှာလဲ၊ ဘာအတွက်တော်လှန်မှာလဲ၊ သုန်နားမလည်ပေ။

“ အင်း-သုန်က ငယ်ပါသေးတယ်လေ၊ ဒါတွေသိမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ တကယ်တော့ သုန်ဟာလဲ မြစိမ်းမြိုင်ဇော်ဘွား ကြီးရဲ့အဆက်အနွယ်ပဲ၊ တော်လှန်ရေးမှာပါသင့်တယ် ”

“ ရှင် ”

“ မမယဉ်နဲ့သုန်ဟာ မြစိမ်းမြိုင်ဇော်ဘွားနယ်မြေရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်တွေပဲ၊ ရှမ်းပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ မှာ သုန်ပါသင့်တယ်လို့ပြောတာပါ ”

“ သုန်ဒါတွေနားမလည်ဘူးမမယဉ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ သုန်ကငယ်သေးတာကိုး၊ ဒါတွေ ထားပါလေ၊ မနက်ဖန်မနက်တော့ မမယဉ်သွားတဲ့နေရာသုန်ကို ခေါ်သွားမယ်စိတ်ကူးတယ် ”

သုန်ပျော်သွားလေသည်။

“ လိုက်မယ်မမယဉ်၊ သုန်လိုက်မယ် ”

“ သုန် မြင်းစီးရဲရဲလား ”

“ ဟင် သုန်ကမြင်းတစ်စီးသပ်သပ်စီးရမှာလား ”

“ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သုန်မြင်းစီးတတ်အောင်နောက်မှ မမယဉ်သင်ပေးပါ့မယ်၊ ခုတော့ မမယဉ်နောက်ကလိုက်ဦးပေါ့”

“ အို-မမယဉ်နောက်ကလိုက်ရမှတော့ ဘာလို့မစီးရဲရ မှာလဲ၊ မမယဉ်ခါးကိုအတင်းဖက်ထားမှာပေါ့ ”

နန်းကျော့ယဉ်ကသဘောကျစွာရယ်လိုက်သည်။

“ ကဲ-ဒါဖြင့် မနက်စောစောထရမယ်၊ စောစောထနိုင် အောင် စောစောအိပ်ပေတော့ကောင်မလေး ”

“ သုန်စောစောနိုးနေကျပါမမယဉ်ရဲ့၊ မမယဉ်မြင်းနဲ့ ထွက်သွားတဲ့မနက်တိုင်း သုန်ထထကြည့်နေကျ ”

“ အို-ဟုတ်လား ”

နန်းကျော့ယဉ်အံ့ဩသွားလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် နှင်းမြူများဆိုင်းလျှက်ရှိ၏။
သုန်သည် မြင်းနောက်မှကားယားခွထိုင်ရင်း မမယဉ်ခါး
ကိုဖက်ကာလိုက်လာခဲ့သည်။ မြင်းညိုကြီးမှာ သွားနေကျလမ်းအ
တိုင်းအပြင်းနှင်နေပေသည်။

မြင်းညိုကြီးက လျှို့မြောင်များကိုကျော်၍၎င်း၊ တောင်
ကုန်းများကိုဖြတ်၍၎င်း ခရီးနှင်လျှက်ရှိသည်။ နောက်မှလိုက်လာ
ရသောသုန်သည်မသက်သာလှပေ။ ခုန်ပေါက်နေသောမြင်းပေါ်မှ
လိမ်ကျမှာလန်ကာ မမယဉ်ခါးကိုဖက်ရင်း မျက်နှာကိုမမယဉ်၏
ကျောတွင်ကပ်ထားမိရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကိုပင်ကြည့်ရန်သတိ
မရမိ။

ခရီးအတော်ရောက်၍ စီးသားကျလာမှ ဘေးရှုခင်းများ
ကိုငေးမိရတော့သည်။

နံနက်စောစော ထွက်လာသည်မို့ မြင်းစီးချိန်နာရီဝက်
ခန့်ကြာသည်ထိနှင်းများကမကွဲသေး၊ နေရောင်မြင်ဖို့တော့ဝေးပါ
သေးသည်။ နန်းကျော့ယဉ်သည် ဟော်နန်း၏နောက်ဖက်တောင်
ကျော့ဆီသို့ကွေ့ဝိုက်ကာ တောင်ကျော့နောက်ဖက်အတိုင်းမြင်းကို
မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

လမ်းခရီးတွင် အခြားခရီးသွားများကို မတွေ့မြင်မိပေ။
တောင်ယာတဲလေးအချို့ကိုမြင်ရသော်လည်း မမယဉ်ကထိုလူနေ
တဲများကိုကွေ့ပတ်ရှောင်ကွင်း၍မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ဆောင်း လု လင်

စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုအရောက်တွင် နန်းကျော့ယဉ်က မြင်းကိုရပ်လိုက်သည်။

“ ညိုကြီးကိုရေတိုက်ကြစို့သုန်၊ ဆင်း ”

“ ညိုကြီးဆိုတာသူ့နာမည်လား၊ သုန် ခုန်မချရဲဘူးမမ ယဉ် ”

နန်းကျော့ယဉ်က ရယ်မောကာလွှားကနဲခုန်ဆင်းလိုက် ပြီး သုန်ကိုပွေ့ချီချီချပေးလိုက်သည်။

မြင်းကြီးသည် ရေသောက်ရန်အနားပေးကြောင်းသိဟန် တူ၏။ စမ်းချောင်းသို့သွားကာသူ့ဟာသူ့ရေသောက်နေသည်။

နန်းကျော့ယဉ်က လွယ်လာသောရေဗူးကိုဖြုတ်၍မော့ သောက်လိုက်သည်။ ရေနွေးများဖြစ်ဟန်တူ၏။ ရေဗူးထဲမှအခိုး အငွေ့များထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“ ရော့-သုန်၊ သောက်လိုက်ဦး ”

သုန်ယူသောက်လိုက်ရာ လက်ဖက်ခြောက်များများခပ် ထားသည့်ရေနွေးများဖြစ်နေပြီး ခါးသက်စွာဝင်သွားလေသည်။

သုန်က ရေဗူးအဖုံးကိုပြန်ပိတ်ကာ မမယဉ်ကိုလှမ်းပေး ရင်းမေးလိုက်သည်။

“ မမယဉ် ဒီလိုပဲတစ်ယောက်ထဲလျှောက်သွားနေတာပဲ လားဟင် ၊ မကြောက်ဖူးလား ”

“ မကြောက်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီနယ်ထဲမှာ မမယဉ်ကိုအန္တ ရယ်ပေးရဲတဲ့လူမရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့- မမယဉ်မှာဒါရှိတယ်လေ ”

ဆောင်း လု လင်

နန်းကျော့ယဉ်က လွယ်ထားသောအိတ်ထဲမှပစ္စည်းတစ်ခုကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ နန်းကျော့ယဉ်လက်ထဲတွင်ပါလာသည်ကသေနတ်တစ်လက်။

“ အို ”

နန်းကျော့ယဉ်က သေနတ်ဒင်နှင့်ပါးကိုပွတ်ကာတဟင်းဟင်းရယ်မောနေလေသည်။ မြင်းတစ်စီး၊ သေနတ်တစ်လက်နှင့် မိန်းမပျိုသည် ရန်ကုန်သူသုန်းအဖို့ အမြင်ဆန်းသောမြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်နေပေသည်။

မမယဉ်က သေနတ်ကိုလွယ်အိတ်ကြီးထဲပြန်ထည့်လိုက်ကာ... နောက်တစ်ခုကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ သုန်ပါလာလို့ ကင်မရာပါယူလာတယ်ဟေ့၊ နေထွက်လာရင် ငါတို့တွေ့ဓာတ်ပုံရိုက်ကြမယ်ကွ ”

နန်းကျော့ယဉ်ကရွှင်ပျသောအသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

ကင်မရာကြီးကိုမြင်လိုက်ရ၍ သုန်ပျော်သွားလေသည်။

“ မမယဉ်ကသိပ်တော်တာပဲ၊ သုန်းကိုပုံလှလှလေးတွေရိုက်ပေးရမယ်နော် ”

မြင်းကြီးညိုကြီးက ရေသောက်ပြီးသွား၍ ခရီးဆက်ရန် စမ်းချောင်းဆီမှပြန်လာကာ အသင့်လာ၍ရပ်စောင့်နေလေ၏။

“ ကဲ-ခရီးဆက်စို့သုန် ”

ဆောင်း လု လင်

နောက်ပိုင်းခရီးစဉ်မှာ တောင်တက်တောင်ဆင်းသိပ်မရှိတော့ပေ။ မြေမှာပြန်ပြူးသွားသည်။ သိပ်မနက်သောစမ်းချောင်းကလေးများကိုမကြာမကြာဖြတ်သန်းရလေသည်။

တစတစနေရောင်ပွင့်လာသည်။ နေသည်ကောင်းကင်တွင် ထင်ရှားစွာထွက်ပေါ်နေသော်လည်း သူန်တို့ကတော့သစ်ပင်ဝါးပင်များ ပါးလျားသည့်နေရာတွင်သာ နေရောင်ကိုမြင်သာလေသည်။ ဒါတောင် သစ်ရွက်ကြိုသစ်ရွက်ကြားကထိုးကျလာသောအစက်အပြောက်အဖြစ်သာမြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူန်သည် အသက်ရှူထုတ်လိုက်တိုင်း နှာဝမှရေခိုးရေငွေ့များထွက်သွားတာကို သဘောကျနေသည်။ စကားပြောလျှင်လည်း ပါးစပ်ထဲမှအခိုးအငွေ့များထွက်လာတတ်သေး၏။ သူန်ကမြင်းနောက်မှလိုက်ပါရင်း ပါးစပ်ကိုဟကာ အခိုးများကိုတဝါးဝါးမှုတ်ထုတ်နေသည်။ နန်းကျော့ယဉ်က သဘောကျစွာရယ်မောနေပေ၏။

တစ်နေရာအရောက်တွင် နန်းကျော့ယဉ်ကမြင်းကိုရပ်လိုက်သည်။

“ ကဲ-ရောက်ပြီသူန်၊ ဆင်းကြစို့ ”

နန်းကျော့ယဉ် အရင်ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး သူန်ကိုပွေ့၍ချပေးလိုက်သည်။

သူန်သည် မြေပေါ်အရောက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမျက်စိဝဲ၍ကြည့်လိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

ထိုအခါ သုန်တို့သည် တောင်ခြေတစ်ခု၌ရောက်နေပြီး သိပ်မမြင့်လှသည်။ ပြေလျော့သောတောင်ကမူပေါ်တွင် အုတ်တိုက်အဆောက်အဦးတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ဆေးအဖြူများချယ်သထား၍ သစ်လွင်နေသောအုတ်တိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ သုန်ကမေးလိုက်သည်။

“ အဲဒါဘာကြီးလဲမမယဉ် ”

“ နတ်ကွန်းပါသုန် ”

“ နတ်ကွန်း ”

တောအလည်မှ နတ်ကွန်းပါတကား။ တောထဲမှနတ်ကွန်းဖြစ်သော်လည်း သေသပ်စွာအုတ်တိုက်နှင့် အကျအနဆောက်လုပ်ထားပေသည်။ ဆေးအသစ်သုတ်ထားသည်မှာပင် ကြာသေးဟန်မတူ။ နတ်ကွန်းသည် တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် နေရောင်အောက်၌ ဝင်းနေ၏။

“ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်း သုန်ရဲ့ ”

“ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်း ဟုတ်လား ”

သုန်က တောင်ကမူပေါ်သို့ပြေးတက်သွားလိုက်သည်။

“ ဟေး- သုန် ”

နန်းကျော့ယဉ် နောက်မှလှမ်းခေါ်လိုက်၍ သုန်က တောင်ကမူပေါ်မှ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ နတ်ကွန်းထဲဝင်ရင်ဖိနပ်ချွတ်နော်၊ နတ်ကွန်းကိုမထေမဲ့မြင်မလုပ်ရဘူး၊ သိပ်နတ်ကြီးတယ်သုန် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟုတ်ကဲ့ပါမမယဉ် ”

သုန်က နတ်ကွန်းရှေ့အရောက်တွင် ဖိနပ်ကိုချွတ်ပစ်ခဲ့ကာ နတ်ကွန်းပေါ်သို့ ပြည်းညှင်းစွာတက်လာခဲ့လိုက်သည်။

နတ်ကွန်းထဲသို့အရောက်တွင် သုန်ရင်၌ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရကာ ရင်များတဖျတ်ဖျတ်ခုန်လာလေသည်။ နတ်ကွန်းထဲမှနတ်ရုပ်ထုကြီးကိုမြင်လိုက်ရသည်အတွက် သုန်ထူးခြားစွာခံစားလိုက်မိခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

သုန်က နတ်ရုပ်ကိုစင်ပေါ်တွင်တင်ထားသော အလွန်ဆုံးတစ်ပေခွဲ၊ နှစ်ပေခန့်မြင့်သည် မြင်းစီးနေသောအရုပ်တစ်ခုအဖြစ်သာမြင်ယောင်ခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း နတ်ရုပ်ကြီးကိုမြင်လိုက်ရသည်အခါတွင် မူကား... အရုပ်၏ ထယ်ဝါမျှကြောင့်လော၊ နတ်၏ အဟန့်ကြောင့်လောမသိ၊ တစ်ကိုယ်လုံးရှိန်းဖိန်းသွားလေသည်။

မြင်းဖြူရှင်စီးထားသောမြင်းဖြူကြီးမှာ တကယ်မြင်းအရွယ်အတိုင်းဖြစ်၍ အမြီးကိုပင် တကယ်မြင်းမြီးတပ်၍ထားပေသည်။ မြင်းဖြူရှင်သည်လည်း တကယ်လူသားယောကျ်ားတစ်ဦး၏အရွယ်ဖြစ်ကာ ချောမောခန့်ညားလှပေ၏။

သုန်မြင်ခဲ့ဘူးသောနတ်ရုပ်များနှင့် လုံးဝပင်ကွဲပြားခြားနားစွာထုလုပ်ထားပါလေသည်။ မြင်းကြီးကိုပင်ကြည့်ပါဦး၊ မြင်းမည်ကာမတ္ထထုလုပ်ထားခြင်းမဟုတ်။ မြင်းဖြူကြီးသည်ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းမြှောက်ကာ ပတပ်ရပ်လျှက်ရှိသည်။ မြင်းဖြူရှင်က

ဆောင်း လု လင်

ပါးချပ်ကြိုးကိုဆွဲထားရာ မြင်းကြီးသည် ကျယ်လောင်စွာဟီနေသ
ယောင်ပါးစပ်ကြီးဟလျှက်ရှိ၏။ မြင်း၏သွားများကိုပင် အသေး
စိတ်ပီပြင်စွာချယ်မှုန်းထားလေသည်။ မြင်းတွင်တပ်ဆင်ထား
သောတန်ဆာပလာများမှာ တကယ်အစစ်များဖြစ်သည်။ သစ်
သားဖြင့်အသေထုလုပ်ထားခြင်းမဟုတ်။ မြင်းဖြူကြီးကိုသာသစ်
သားဖြင့်ထုလုပ်ထားပြီး ချပ်ဝတ်တန်ဆာများကိုတကယ်အစစ်
များတပ်ဆင်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထို့အတူ မြင်းပေါ်မှ မြင်းဖြူရှင်နတ်သည်လည်း...

နတ်ရုပ်များကို ရုပ်သေးရုပ်များ၏ မျက်နှာအတိုင်းထု
လုပ်ကြကာ ဆေးအဖြူချယ်သတတ်သည်အလေ့ရှိပေ၏။ ထိုအ
ခါနတ်ရုပ်များသည် အရုပ်ကြီးတစ်ခုလိုသာရှိနေတတ်၏။

ယခုမြင်းဖြူရှင်ကား ဤသို့မဟုတ်၊ မြင်းဖြူရှင်ကို
ဆေးအဖြူဖြင့်ချယ်မထားပါ။ လူသားတစ်ဦး၏အသားအရောင်အ
တိုင်းချယ်ထားသည်။ မြင်းဖြူရှင်၏မျက်နှာမှာ ပကတိယောက်ျား
ပီသသော လူယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာအတိုင်းပင်။ ပါး
သိုင်းမွှေးရေးရေးကိုပင် ထည့်၍ဆွဲထားသေးသည်။

မြင်းဖြူရှင်ကို ပင်နီရှမ်းတိုက်ပုံအစစ်ဝတ်ဆင်ပေးထား
ပေ၏။ အောက်ပိုင်းကိုတော့ ရှမ်းဘောင်းဘီပွပွပုံထုလုပ်ထား
လေသည်။ ခေါင်းတွင်ပေါင်းထားသောပုဝါမှာလည်း ပိုးထည်စ
တစ်ခုကို ခေါင်းပေါင်းပုံစံချည်နှောင်ပေးထားခြင်းဖြစ်လေသည်။
ခြုံ၍ဆိုရလျှင် မြင်းဖြူရှင်နတ်ရုပ်သည် လူပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်းထု

ဆောင်း လု လင်

လုပ်ထားသောအရုပ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစားအစစ်များကိုဝတ်ဆင်ပေးထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့်... အရုပ်တစ်ခုထက် လူနှင့်ပို၍ တူနေပေ၏။ အရွယ်အစားမှာလည်း ပြင်ပလူသား၏အရွယ်အစားအတိုင်းဖြစ်၍ အသက်ဝင်လှပေသည်။

သမားရိုးကျနတ်ရုပ်တွေလို ရင်ပတ်မှာပုဝါသိုင်းထားခြင်းလည်းမရှိပါ။

သုန်က မြင်းဖြူရှင်နတ်ရုပ်ကိုတမေ့တမောငေးကြည့်နေစဉ်တွင်... နန်းကျော့ယဉ် နတ်ကွန်းပေါ်သို့ရောက်လာသည်။

“ သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲနော်မမယဉ် ”

“ မြင်းဖြူရှင်ဟာ တောထဲမှာမျက်စိလည်လမ်းမှားနေတဲ့သူတွေကို လမ်းပြပေးတဲ့နတ်တစ်ပါးပဲသုန် ”

“ ဟင်-ဒီမြင်းဖြူရှင်ဟာ တခြားအရုပ်ကမြင်းဖြူရှင်တွေနဲ့အတူတူပဲလားမမယဉ် ”

“ သုန် ဘာကိုမေးတာလဲ ”

“ ဟိုလေ- သုန်တို့မြစိမ်းမြိုင်ကိုလာတော့ လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့နတ်ကွန်းတွေကမြင်းဖြူရှင်တွေနဲ့ ဒီမြင်းဖြူရှင်ဟာတစ်ယောက်ထဲပဲလားလို့ ”

“ နတ်တွေအကြောင်းကို မမယဉ်ကောင်းကောင်းမသိပါဘူးကွယ်၊ မြင်းဖြူရှင်နတ်ဆိုတာ သူ့နယ်နဲ့သူတစ်သီးတခြားစီရှိတယ်လို့မမယဉ်ထင်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟောဒီမြင်း

ဆောင်း လု လင်

ဖြူရှင်ဟာ တို့များရဲ့မြစိမ်းမြိုင်ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့သာပတ်သက်တဲ့ နတ်တစ်ပါးဖြစ်နေလို့ပဲကွဲ့ ”

“ ဟင် ”

“ ဒီမြင်းဖြူရှင်ကြီးဟာ လူ့ဘဝတုန်းက စော်ဘွားကြီး တစ်ပါးပေါ့ကွယ် ”

“ အို- ဟုတ်လား ”

“ ဟောဟိုတောင်ကြောရဲ့တစ်ဖက်မှာ ကျောက်စွယ်ဆို တဲ့မြို့တစ်မြို့ရှိတယ်ကွဲ့ ”

“ ကျောက်ဆည် ”

“ ကျောက်ဆည်မဟုတ်ဖူး၊ **ကျောက်စွယ်**ပါ။ ကျောက် ဆည်က အညာဖက်ကမြို့တစ်မြို့ပဲ။ ကျောက်စွယ်လို့ခေါ်တာက ကျောက်တောင်အစွယ်ကြီးတစ်ခုဟာ မြို့လည်ခေါင်မှာရှိလို့ခေါ် တာကွဲ့။ဟောဒီနေရာဟာ ကျောက်စွယ်မြို့နဲ့ မမယဉ်တို့ရဲ့မြစိမ်း မြိုင်မြို့တို့ရဲ့နယ်စပ်နေရာပဲ ”

“ ကျောက်စွယ်စော်ဘွားကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးနတ် ဖြစ်သွားတာလဲဟင် ”

“ တစ်ချိန်က ကမ္ဘာဇတိုင်းကိုကျူးကျော်စော်ကားလာ တဲ့ရန်သူတွေကိုတိုက်ခိုက်ရင်း စော်ဘွားကြီးဟာ ရန်သူလက်ကို ကျရောက်ခဲ့တယ်တဲ့သုန်၊ ဟောဒီနေရာမှာပဲ သူ့ကိုဖမ်းမိသွား တယ်။ ရန်သူတွေက ဒီနေရာမှာပဲ စော်ဘွားကြီးကိုတံကျင်လှို့ ပြီး သတ်ပစ်ခဲ့ကြတယ် ”

ဆောင်း လူ လင်

“ အမလေး ”

သုန်က ပခုံးတွန့်ရင်းကျောချမ်းသွားကာ မြင်းဖြူရှင် နတ်ရုပ်ကြီးကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်းဖြူရှင်က ယောကျ်ား ပီသခန့်ညားသောဟန်ပန်ဖြင့် သူ့ဇာတ်ကြောင်းသူ ပြန်ပြောင်း နားထောင်နေသလိုရှိပေ၏။

“ ဖော်ဘွားကြီးဟာကွယ်လွန်ပြီးနောက် နတ်ဖြစ်သွား တယ်သုန်၊ သူ့စီးနေကျမြင်းဖြူကြီးကိုလည်း နတ်ဘဝမှာဆက်ပြီး စီးနေခဲ့တယ် ”

“ ဟယ် ”

“ သူ့ကွပ်မျက်ခံရတဲ့ ကဆုန်လပြည့်ညတွေမှာ ဒီနယ် တကျောမှာ မြင်းဖြူရှင်ကိုမြင်းဖြူကြီးစီးပြီးသွားလာနေတာမြင်ရ တယ်သုန် ”

“ တကယ်လားဟင် ”

“ တကယ်ပေါ့ကွယ်၊ မြင်းဖြူရှင်ဟာ တောထဲမှာမျက်စိ လည်လမ်းမှားနေတဲ့လူတွေ၊ ကလေးသူငယ်တွေကိုလည်း လမ်း မှန်တွေ့အောင်လမ်းပြတယ်တဲ့ ”

“ ဘယ်လိုလမ်းပြတာလဲ၊ ဒါဆိုမြင်းဖြူရှင်ကိုမြင်ရ တယ်ပေါ့ ”

“ လမ်းမှားနေတဲ့သူဟာ မြင်းဖြူစီးထားတဲ့ရှမ်းလူလင် တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရတတ်တယ်တဲ့သုန်၊ မြင်းဖြူရှင်ရှမ်းလူလင် ရှေ့ကနေသွားတဲ့အတိုင်းလိုက်သွားရင် လမ်းမှန်ကိုပြန်တွေ့ရော။ ”

ဆောင်း လု လင်

လမ်းမှန်တွေ့တဲ့အချိန်မှာ မြင်းဖြူရှင်ကိုရှာကြည့်ရင် ဘယ်လိုမှ ရှာလို့မရတော့ဘူးတဲ့ ”

“ မမယဉ်ကော၊ မြင်းဖြူရှင်ကိုတွေ့ဘူးလားဟင် ”

နန်းကျော့ယဉ်က သဘောကျစွာရယ်လိုက်သည်။

“ မမယဉ်က ဘယ်တွေ့ဘူးမှာလဲကွယ်၊ ဒီတောထဲမှာ မမယဉ်အတွက်လမ်းမှားစရာမှမရှိတာ၊ မြင်းဖြူရှင်ကလည်း မမယဉ်ကိုကူညီစရာမလိုဘူးပေါ့ ”

သုန်သည် မြင်းဖြူရှင်ရုပ်ထုကိုပြန်၍ငေးမောနေမိပြန်သည်။ သုန်သည်လမ်းမှားချင်ယောင်ဆောင်၍ မြင်းဖြူရှင်ကို သက်ရှိထင်ရှားမြင်ဖူးအောင်ကြံစည်ချင်စိတ်ပင်ပေါက်လာသည်။

“ မမယဉ်၊ သုန်ကိုမြင်းဖြူရှင်နဲ့ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ပေးနော်၊ ရိုက်ကောင်းတယ်မဟုတ်လားဟင် ”

“ ရိုက်ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ရိုက်ပေးမှာပေါ့ ”

နန်းကျော့ယဉ်ကပြောရင်း နတ်ကွန်းထိပ်သို့ထွက်သွားကာ အပြင်သို့မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ကဲ-ကဲ-ရိုက်ကြစို့၊ သုန်က ဘယ်လိုရိုက်ချင်တာလဲ ”

“ သုန်ပုံကိုမြင်းဖြူရှင်ပါ ပါအောင်ရိုက်ပေးပါမမယဉ် ”

သုန်က မြင်းဖြူရှင်ရုပ်ထုခြေရင်းတွင်ရပ်လိုက်ကာ ဂိုက် ပေးရင်းပြောသည်။

သုန်၏ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် မြင်းဖြူကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်နားတွင်သာရှိနေသည်။ နန်းကျော့ယဉ်က ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူး

ဆောင်း လု လင်

ထောက်ပြီး သုန်ဇရာ၊ မြင်းဖြူရှင်ပါပေါ်အောင် အောက်မှပင်၍ ရိုက်ပေးသည်။

တစ်ပုံရိုက်အပြီးတွင် နန်းကျော့ယဉ်ကနန်းကွန်းရှေ့ ထွက်ကာမျှော်ကြည့်ပြန်သည်။

“ မမယဉ် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ချိန်းထားလို့လား ဟင် ”

“ မှန်တာပေါ့ကွယ်၊ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တစ်ယောက် နဲ့ချိန်းထားလို့ပါသုန် ”

လာပြန်ပြီတော်လှန်ရေး။

“ ဘယ်လိုပုံရိုက်ချင်သေးလဲသုန်၊ အပြန်လမ်းကျမှ တောတောင်ရှုခင်းနဲ့ရိုက်ကြစို့၊ နေလည်းပွင့်နေပြီပဲ ”

“ သုန်ကိုမြင်းဖြူရှင်နဲ့တွဲပြီးတစ်ပုံလောက်ရိုက်ပေးပါ ဦးမမယဉ်ရဲ့ ”

“ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဒီကလေးမ သက်မဲ့အရုပ်ကိုစွဲလမ်းနေပြီ ”

မမယဉ်က ညီးညူလိုက်သည်။

“ သုန်နဲ့မြင်းဖြူရှင်နဲ့ကအဝေးကြီးဖြစ်နေတယ်မမယဉ်၊ သုန်က အနီးကပ်တွဲရိုက်ချင်တာ ”

“ ခက် ခက်ပြီကော၊ လုပ်ကောင်းမလုပ်ကောင်းတော့ မသိဘူးဟေ့၊ ကဲ-လာလေ့၊ မြင်းပေါ်ကိုတက်ပေဇရာ ”

နန်းကျော့ယဉ်သည်ပြောပြောဆိုဆို သုန်ကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီလိုက်ကာ မြင်းဖြူရုပ်ကြီး၏နောက်ဖက်သို့တင်ပေးလိုက်၏။

ဆောင်း လု လင်

သုန်ကရုတ်တရက်မို့လန့်သွားကာ ပြောင်ချောနေသော မြင်းဖြူကြီး၏ကျောပေါ်မှ လိမ်ကျမသွားအောင် မြင်းဖြူရှင်နတ် ရုပ်ကြီး၏ခါးကို ဖက်ထားလိုက်မိတော့သည်။

“ ကောင်းတယ်ဟေ့၊ကောင်းတယ်၊ အဲဒီအတိုင်းနေ ”

နန်းကျော့ယဉ်က အလျင်အမြန်ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်သည်။

“ အောက်ကိုချပေးပါတော့မမယဉ်၊ သုန်စိတ်ထဲမှာတ မျိုးကြီးပဲ ”

နန်းကျော့ယဉ်က သုန်ကိုချီ၍အောက်သို့ချပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် မြင်းခွာသံကြားရကာ ရှမ်းလူငယ်တစ်ယောက် နတ်ကွန်းရှေ့သို့ရောက်လာလေသည်။ ထိုသူက နန်းကျော့ယဉ် ၏မြင်းကြီးကိုမြင်၍ နန်းကျော့ယဉ်ကိုပတ်ဝန်းကျင်၌ရှာကြည့်နေ လေသည်။

“ ဝေး ”

နန်းကျော့ယဉ် နတ်ကွန်းပေါ်မှနေ၍ အသံပေးလိုက် သည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှစာအိပ်တစ်လုံးကိုဆွဲထုတ်ကာ နတ်ကွန်း အောက်သို့ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

သုန်သည် မမယဉ်နှင့်ထိုလူငယ်စကားပြောနေသည်ကို ခေတ္တကြည့်နေပြီးမှ နတ်ကွန်းအတွင်းဖက်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ သည်။ မမယဉ်ကား ကင်မရာကိုသည်အတိုင်းကြမ်းပြင်ပေါ်၌ချ ထားခဲ့လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည် ကင်မရာကိုကောက်ယူလိုက်ကာ မြင်းဖြူရှင် နတ်ရုပ်ကိုချိန်လိုက်သည်။ မှန်ဘီလူးမှတစ်ဆင့်မြင်းဖြူရှင်ရုပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သုန်က မှန်ဘီလူးကိုရှေ့နောက်ကစားကြည့် သည်အခါ မြင်းဖြူရှင်နတ်ရုပ်သည် ကင်မရာမြင်ကွင်းထဲတွင် ရှေ့တိုးနောက်ငင်ရွေ့လျားနေလေသည်။

သုန်သည် မြင်ကွင်းနှင့်အပြည့်မြင်းဖြူရှင်မျက်နှာချည်း ပေါ်လာသည်ထိလုပ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကင်မရာခလုတ် ကိုနှိပ်လိုက်လေသည်။

တောင်ကြီးသို့ပို့၍ကူးခိုင်းလိုက်သောဓာတ်ပုံများကို သုံး ရက်အကြာတွင်ရလေသည်။

သုန်သည် ပုံများစွာထဲမှ မြင်းဖြူရှင်ပါသောပုံသုံးပုံကို ကြည့်မဝနိုင်အောင်ရှိနေမိတော့သည်။

မြင်းဖြူကြီးဘေးတွင်သုန်ရပ်နေသောပုံတစ်ပုံ။

မြင်းဖြူနောက်ကျောပေါ်တွင် သုန်ကမြင်းဖြူရှင်ခါးကို ဖက်ထားသောပုံတစ်ပုံ။ ထိုပုံက သုန်၏သဘာဝကျသောဟန်ပန် ကြောင့် မြင်းဖြူရှင်အရုပ်သည်လည်း တကယ်သက်ရှိလူသဖွယ် ထင်မှတ်ရလေသည်။ မမယဉ်ယူထားသောကင်မရာအယူအဆက လည်း ပြင်ပရှိတော့တောင်ရှုခင်းကိုနောက်ခံအဖြစ်ယူထားလေ ရာ သုန်သည်မြင်းဖြူရှင်နှင့်အတူ တကယ်ပင်မြင်းအတူစီးသွား နေသည်သဖွယ်ထင်မှတ်ရလေ၏။

ဆောင်း လု လင်

နောက်တစ်ပုံကား သုန်ကိုယ်တိုင်ရိုက်ထားသော မြင်းဖြူ ရှင်ပုံပင်ဖြစ်တော့သည်။ မြင်းဖြူရှင်၏မျက်နှာသည် ဓာတ်ပုံနှင့် အပြည့်ပေါ်လွင်နေသည်။ အပြင်ပမှနေရောင်ခြည်သည်မျက်နှာ ပေါ်ဖျန်းကျကာ မြင်းဖြူရှင်ကိုချယ်သပေးထားသောပါးသိုင်းမွှေး ရေးရေးသည်ပင် ပေါ်လွင်နေ၏။ တကယ်သက်ရှိရှမ်းလုလင်ပျို တစ်ဦး၏ဓာတ်ပုံသဖွယ်ထင်မှတ်ရလေသည်။

သုန်သည်ဓာတ်ပုံများကိုကြည့်ရင်း မြင်းဖြူရှင်ကို တ ကယ်ရှိသည် သဖွယ်ထင်မြင်လာသည်။

တင်မေ့ကိုသတိရကာ မိတ္တီလာလိပ်စာနှင့်စာရေးလိုက် လေသည်။ စာထဲတွင်မြင်းဖြူရှင်အကြောင်းကိုတဖွဲ့တနွဲ့ထည့် ရေးပြလိုက်သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်များကား... သုန် အသက်ကိုးနှစ်အရွယ်တွင် မြင်းဖြူရှင်နှင့်ပတ်သက်၍ စတင်သိကျမ်းခဲ့ရသောအတွေ့အကြုံ များပင်ဖြစ်ပါတော့၏။

ဆောင်း လူ လင်

အသက်-၁၂-နှစ်
(၁၉၅၂ ခုနှစ်)

တိမ်တိုက်လို့ဘဝမျိုး

၆၉

“ ဒီနှစ်နွေကျောင်းပိတ်မှာ မြစိမ်းမြိုင်ကိုသွားဦးမှာဆို တော့ မင်းရဲ့မြင်းဖြူရှင်ကြီးနဲ့တွေ့ရဦးမှာပေါ့လေ ”

“ ဒါပေါ့တင်မေရဲ့ ”

သုန်က သွက်သွက်ကလေးပြန်ပြောလိုက်သည်။ သုန့် မျက်လုံးများကလည်း စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင်ထောင်ထားသည့် မြင်းဖြူရှင်နှင့်တွဲရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံလေးဆီရောက်သွားလေ၏။

မြစိမ်းမြိုင်တွင် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ကိုကုန်ဆုံးခဲ့ ပြီးနောက်... စာသင်နှစ်အသစ်အတွက်ကျောင်းပြန်အတက်တွင် သုန်နှင့်တင်မေ တစ်ခန်းထဲအတူနေခွင့်ရရှိခဲ့လေသည်။

သုန်သည် မြစိမ်းမြိုင်မှပြန်လာကတည်းက ယခင်က စိတ်ကူးယဉ်ဖန်တီးထားခဲ့သောအိပ်မက်ကမ္ဘာလေးမှာ ပြောင်းလဲ သွားလေသည်။ ဥစ္စာစောင့်မိခင်က သိုက်ကိုခေါ်ယူမည့်ဇာတ် လမ်းကိုမေ့ပစ်လိုက်သည်။ သုန့်စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲမှ ဟီးရိုး မှာ မြင်းဖြူရှင်ဖြစ်နေပြန်သည်။

မြင်းဖြူရှင်က သုန့်ကိုမြင်းဖြူကြီးနှင့်တင်ခေါ်သွားရာ မြင်းဖြူကြီးသည် လေထဲ၌ပင်ကဆုန်ပေါက်ပြေးလွှားရင်း တိမ် တိုက်များကြားအထိပင်ရောက်ခဲ့လေသည်။ သုန်က ထိုအိပ်မက်

ဆောင်း လု လင်

မက်ခြင်းသည် မြင်းဖြူရှင်နှင့်ပဌာန်းဆက်ရှိ၍မက်တာပါဟု-တင်
မေ့ကိုပြောပြသည်။ ယခင်ဘဝက သုန်သည် မြင်းဖြူရှင်၏ကြင်
ယာတော်ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါသတဲ့။

သုန်စိတ်ကူးယဉ်ပြောသမျှစကားများကို တင်မေကလဲ
ယုံချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့လေသည်။ တင်မေတကယ်မယုံပဲ ယုံချင်
ယောင်ဆောင်နေတာကို သုန်ကလည်းသိ၏။ အဲသည်လို သူ
ပြောသမျှကိုလက်ခံနားထောင်မယ့်သူရှိနေတာကိုပဲ သုန်ကကြေ
နပ်သည်။ သည်လိုနှင့် သုန်သည် သူ့အလိုလိုက်သောတင်မေ
ကို ညီအစ်မအရင်းသဖွယ် တစတစတိုး၍ခင်မင်လာခဲ့လေသည်။

သည်နှစ်ကျောင်းပိတ်လျှင် မြစိမ်းမြိုင်ကိုတစ်ခေါက်လာ
လည်ရန် နန်းကျော့ယဉ်ကကြို၍စာရေးထားခဲ့လေသည်။ ဘွား
ဘွားကြီး၏ကျန်းမာရေးမှာ တစတစပိုဆိုးလာခဲ့ရာ မီးစာကုန်ဆီ
ခမ်းချိန်သို့ရောက်လာချေပြီ။ ဘွားဘွားကြီးက မသေခင်သုန်ကို
တွေ့ချင်သည်ဆို၍ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင်လာနေရန်စာရေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ကဲ-သုန်၊ မြစိမ်းမြိုင်ရောက်မှ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်း
ကိုတဝကြီးသွားကြည့်ပေတော့၊ ခုတော့ ကိုယ်တို့စာကျက်လိုက်
ကြဦးစို့ ”

ကျောင်းများပိတ်သည်အခါ အိမ်ပြန်၍ မမယဉ်လာအ
ခေါ်ကိုစောင့်နေရသည်။

ဆောင်း လု လင်

အိမ်ကား သုန့်အတွက် ယခင်ကအတိုင်းပင်၊ ဘာမှမ ထူးခြားချေ။

မာမီသောင်းက အရွယ်နည်းနည်းရလာသော သုန့်အ တွက်အခန်းတစ်ခန်းသပ်သပ်စီစဉ်ပေးလေသည်။ ပစ္စည်းဟောင်း များထားသောအခန်းကိုရှင်းလင်းကာ သုန့်အတွက်စီစဉ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သုန့်အဆောင်ပြန်လျှင်တော့ ထိုအခန်းသည် စတို ခန်းအဖြစ်ပြန်လည်ပြောင်းလဲသွားပေလိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုန့်အိမ်မှာနေစဉ်ခဏ သုန့်အတွက်သီးခြားအခန်းစီစဉ်ပေးသည့် အတွက် မာမီသောင်းကိုကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

အခန်းသပ်သပ်နှင့်ဆိုတော့ မောင်လေးအနှောက်အ ယှက်ကကင်းသွားသည်။ သုန့်သည်ဖာသိဖာသာတစ်ယောက်ထဲ နေလိုသည်အခါ အခန်းတခါးဂျက်ထိုး၍နေလိုက်သည်။ သုန့် ပစ္စည်းတွေမောင်လေးယူမဆော့အောင်လည်း တခါးသော့ခပ် ထားလိုရသေးသည်။

သုန့်က မြစိမ်းမြိုင်သို့သွားလိုလှပေပြီ။

ယခင်သုံးနှစ်က ဂျောက်ခဲဖူးသောမြစိမ်းမြိုင်နှင့်ယနေ့ မြစိမ်းမြိုင် ဘာတွေကွာခြားသွားပြီလဲ။ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်း သည်ရော၊ အရင်လို သားသားနားနားလှလှပပရှိသေးရဲ့လား။ မြင်းဖြူရှင်နတ်သားကရော၊ တောထဲမှာ မျက်စိလည်နေသူများ ကို လမ်းမှန်ရောက်အောင် အကူအညီပေးတုန်းလား။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည် မြစိမ်းမြိုင်အကြောင်းတွေးမိသည်အခါတိုင်း
မြစိမ်းမြိုင်မှဆွေမျိုးများထက် မြင်းဖြူရှင်ကိုသာပို၍သတိရလွမ်း
တမိလေသည်။

သုန်သည်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် အိပ်ရာမှလန့်နိုး
လာသည်။ နှုတ်မှအော်ဟစ်လိုက်မိသည်လားပင်မသိပေ။

သုန်သည်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကာ ကြုံနေရသောအ
ဖြစ်အပျက်အတွက် ရှက်လည်းရှက်၊ အားလည်းငယ်မိလေသည်။

သုန်က ကုတင်ပေါ်မှအားယူထလိုက်ကာ မီးခလုတ်ရှိ
ရာထသွားရင်း အခန်းမီးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ လျှပ်စစ်မီးရောင်
လင်းသွားမှပင် သုန်သည်အကြောက်ပြေသွားသလိုဖြစ်သွား၏။

သုန်ရင်ထဲမှာတော့တုန်လှုပ်နေဆဲ၊ သုန်သည် အား
ကိုးရာမဲ့သလိုခံစားနေရလေသည်။

“ သုန် နိုးနေသလား ”

အခန်းအပြင်မှမေးလိုက်သော မာမိသောင်းအသံ။

သုန်က နှုတ်ဖြင့်ပြန်မဖြေပဲ အခန်းတခါးကိုဖွင့်ပေး
လိုက်သည်။

အခန်းဝတွင်ပေါ်လာသော မာမိသောင်းကိုကြည့်ရင်း
ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အားကိုးလိုစိတ်ပေါ်လာမိသည်။ မာမိ

ဆောင်း လု လင်

သောင်းသည်မိန်းမသားတစ်ယောက်၊ မိန်းမသားချင်းကို သုန်ကြုံ
နေရသည် ဒုက္ခအားရင်ဖွင့်ပြောပြလိုက်ချင်သည်။

“ သုန့်အော်သံကြားလိုက်ရသလားလို့၊ မာမီလာကြည့်
တာ ”

“ ဟုတ်လား၊ သုန့်အော်လိုက်မိသလား၊ အို-မာမီ၊
သုန့်လေ၊ သုန့်-သုန့် ”

သုန့်ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ငိုချလိုက်မိသည်။
တစ်ဆက်ထဲ မာမီသောင်း၏ရင်ခွင်ထဲသို့အားကိုးတကြီးခိုဝင်ကာ
ငိုနေလိုက်မိလေသည်။

“ အို-သုန့်၊ ဘာဖြစ်- ၊ ဪ-ဒီကလေးမနှယ် ”
ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်က သုန့်အနေအထားကိုနား
လည်သွားလေသည်။

“ မာမီကိုပြစမ်း ”

“ သုန့်ရှက်တယ်မာမီ ”

“ အို- ဒါ သဘာဝကွဲ့၊ ရှက်စရာမဟုတ်ဖူး၊ သုန့်
အဆောင်ကဆရာမတွေက ကြုံပြောမထားဘူးလားဟင်၊ အင်း...
မာမီလည်းလိုပါတယ်လေ၊ တကယ်ဆို ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာကို
ကြုံအသိပေးထားရမှာ၊ လာ- သုန့်၊ မာမီပြောပြမယ် ”

သည်လိုတော့လည်း ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်သည် မိ
ခင်တစ်ယောက်သဖွယ် အားကိုးရရှာသား။ မာမီသောင်းရှင်းပြ
လိုက်၍ သုန့်စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ သုန့်သည်ကျောင်း

ဆောင်း လု လင်

တွင်လည်း အခြားသူများ သည်လိုအတွေ့အကြုံမျိုး ကြုံရသည် ဟုမကြားမိဘူးချေ။ ရွယ်တူတွေကြားတွင် သုန်က ပထမဦးဆုံး ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

“ ဘာမှကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူးကလေးရယ်၊ အစ်စ် စမော ပရော်ပလဲန်၊ ပြသနာမဟုတ်ဖူး၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ တို့မိန်းမသားတွေအတွက် ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုကွဲ့၊ ခုဆို သုန်ဟာ မိန်းမပီသတဲ့ မိန်းမစစ်စစ်တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ သိရဲ့လား ”

နောက်တစ်နေ့တွင် သုန်ကိုခေါ်ရန် နန်းကျော့ယဉ် ရောက်လာသည်။

နန်းကျော့ယဉ်က ယခင်သုံးနှစ်ကနှင့်မတူ ပို၍လှပ ချောမောလာလေသည်။

သူမကလည်း ထွားကြိုင်းလာသည် သုန်ကိုကြည့်ကာ အံ့ဩနေပေသည်။

“ ကြည့်စမ်းကွယ်၊ သုန်ကသုံးနှစ်အတွင်းမှာထွားလာ လိုက်တာ၊ ခုသုန်အသက်ဘယ်လောက်လဲ၊ ၁၂နှစ်မျှတ်လား ”

သုန်က ညကပင်ပြောင်းလဲသွားသော သူမ၏မိန်းမဘဝ ဖြစ်စဉ်ကိုပြန်၍သတိရလိုက်သည်။

“ မမယဉ်ကလည်း အရမ်းကို ပိုလှလာတာပဲ ”

“ အေး-ဟုတ်တယ်၊ တို့အမျိုးကဒေါင်းမျိုးကွဲ့၊ ကြီး လေလှလေပဲ ၊ ဟား-ဟား-ဟား ”

ဆောင်း လု လင်

ယခင်သုံးနှစ်... နန်းကျော့ယဉ်တို့သားအမိ လာစဉ်က မာမိသောင်းသည် မေမေ့ဆွေမျိုးများမို့ မတွေ့ပဲရှောင်နေခဲ့သည်။ ယခုတစ်ခေါက်တော့ ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်က နန်းကျော့ယဉ်ကို သူမကိုယ်တိုင်ထွက်၍ညှော်ခံနေပေ၏။

“ သုန်ရေ သမီးအစ်မဖို့ ကော်ဖီသွားဖျော်ချေလေ ”

ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်သည် သုန်ကို ညှော်ခန်းထဲမှ တမင်ပ-ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သုန်က ကော်ဖီဖျော်ရင်း ညှော်ခန်းသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မာမိသောင်းက မမယဉ်နားကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုပြောနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ သုန်ရဲ့ညကအကြောင်းများကိုပြောပြနေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ မမယဉ်က သဘောကျစွာရယ်မောလျှက်ရှိပေ၏။

သုန်ကော်ဖီခွက်ယူလာပေးတော့ မမယဉ်က သုန်ကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်နေပေသည်။

“ ကဲ-အပျိုမ၊ အထုတ်အပိုးပြင်ထားပေတော့၊ လေယာဉ်လက်မှတ် မမယဉ်စီစဉ်ခဲ့ပြီ၊ မနက်ဖန်မမယဉ်လာခေါ်မယ် ”

အပျိုမဆိုသည်အသုံးအနှုန်းကြောင့် သုန်ကြက်သီးထသွားလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

မြစိမ်းမြိုင်ဟော်နန်းကြီးကား ဘာပြောင်းလဲမှ့မှ့မရှိ။
ယခင်ကအတိုင်းပင်။

အိမ်ရှိအစေအပါးများလျော့နည်းသွားတာတစ်ခုသာ အ
ပြောင်းအလဲရှိပေသည်။

“ အိမ်ဖော်တွေကိုလခမပေးနိုင်လို့ လူလျော့ပစ်လိုက်
ရတယ်ကွယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံတော့ ကိုယ်ဟာကိုယ်ပဲ လုပ်လိုက်
တော့တယ် ”

ဒေါ်ကြီးနန်းကျော့မေက သနားစဖွယ်ပြောပြသည်။

တကယ်တော့ နယ်စားပယ်စားစော်ဘွားတို့၏ အနေအ
ထိုင်ဖြင့် တစ်သက်လုံးနေထိုင်လာခဲ့၍သာ လက်ရှိအခြေအနေ
ကိုလျော့ပါးဆုတ်ယုတ်သွားသည်ဟုထင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အ
မှန်က ဆင်ပိန်ကျဲသာအနေမျိုးသာဖြစ်ပါသည်။

ဘွားဘွားကြီး၏ကျန်းမာရေးအခြေအနေကတော့ အား
ရဖွယ်မကောင်းလှတော့ပေ။ အသက်၈၀ကျော်အဘွားအိုသည်
ကြွေလုဆဲအမှည့်လွန်သစ်သီးတစ်လုံးနှယ် နောက်ဆုံးအချိန်ကို
စောင့်မျှော်လျှက်ရှိသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ စကားကိုဗမာလို
မပြောတော့ပဲ ရှမ်းဘာသာဖြင့်သာပြောတော့ခြင်းဖြစ်သည်။

သုန်ဝင်တွေ့သည်အချိန်တွင် အဘွားက သုန်လက်များ
ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ရှမ်းလိုတတွတ်တွတ်ပြောနေပေ၏။ သုန်နားမ
လည်ပေ။

ဆောင်း လု လင်

ဒေါ်နန်းကျော့မေက ရှင်းပြရသည်။

“ သမီးကို လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့မှာနေတာကွဲ့၊ သမီး အမေလိုမမိုက်နဲ့တဲ့၊ ဟောဒီဟော်နန်းကြီးဟာ သုန်နဲ့ယဉ်ယဉ် တို့ညီအစ်မပဲ အမွေဆက်ခံရမှာတဲ့၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်လိမ်လိမ်မာ မောနေကြတဲ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ သမီးလိမ်မာပါ့မယ်ဘွားဘွား ”

သုန်က အဘွားကြီးကြားအောင် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။ အဘွားအို၏မျက်နှာသည် သုန်စကား ကြောင့်ပြုံးယောင်သန်းသွားလေ၏။

တကယ်တော့ သုန်သည် မေမေကိုမိုက်တယ်လို့ပြော သည့်အတွက် မကြေနပ်ပေ။ သည်အိမ်ကြီးကိုလည်း သုန်မမက် မောပါ။ ရှမ်းပြည်မှာလည်းသုန်လာနေနိုင်မည်မဟုတ်။ မမယဉ် နဲ့လည်း အမွေခွဲဖို့စိတ်ကူးမရှိပါ။

ဘွားဘွားစိတ်ကြေနပ်အောင်သာ အလိုက်သင့်ပြန်ပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဆောင်း လု လင်

“ မြင်းဖြူရှင်ဆီသွားရင် သူနဲ့ကိုခေါ်ပါအုံးမမယဉ် ”
“ ဘာကွဲ့ ”

သူနဲ့စကားကြောင့်မမယဉ်ကအံ့ဩသွားသည်။ နောက် မှသဘောပေါက်ကာ ရယ်လိုက်သည်။

“ အဲဒီအခေါက်က အလုပ်ကိစ္စသွားရင်း မြင်းဖြူရှင် နတ်ကွန်းကိုကြိုတာပါသူနဲ့ရဲ့၊ သပ်သပ်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့လေးက မြင်းဖြူရှင်ကြီးကိုစွဲလမ်းတုန်းကိုး ”

“ စွဲလမ်းတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ဖြင့်မြင်းဖြူရှင်ကို တကယ်ရှိတယ်တောင်ထင်မိတာပဲ၊ မြင်းဖြူရှင်ဓာတ်ပုံကိုသူနဲ့စာ ကြည့်စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတော့ နေ့တိုင်းမြင်နေရတယ်လေ ”

“ သူနဲ့ကသိပ်စိတ်ကူးယဉ်တတ်တာပဲနော်၊ အရုပ်ကြီး ကိုအဲလောက်မစွဲလမ်းပါနဲ့လေ ”

အရုပ်ကြီးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကြောင့် သူနဲ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။ သူနဲ့က မြင်းဖြူရှင်ကို သက်ရှိလူ တစ်ယောက်လိုစွဲနေမိခြင်းဖြစ်၏။

“ သူနဲ့ကိုမမယဉ်တို့ပျော်ပွဲစားထွက်တဲ့နေရာခေါ်သွား ရဦးမယ်ကွဲ့၊ ဘွားဘွားနေမကောင်းဖြစ်နေတုန်း အပျော်အပါး တွေလျှောက်လုပ်နေရင်မကောင်းလို့ ချင်ချိန်နေတာ၊ ခုတော့ ”

ဆောင်း လု လင်

ဘွားဘွားအခြေအနေကလည်း တန်းနေပါပြီ၊ ရှေ့နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်နေရင် ပျော်ပွဲစားထွက်ကြမယ်သန့် ”

“ ဟယ် ပျော်လိုက်တာ၊ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းမှာပျော်ပွဲစားကြမှာလားမမယဉ် ”

“ ဘာဆိုလို့လဲ၊ မမယဉ်တို့သွားမယ်နေရာက သိပ်သာယာတာ၊ ရေတံခွန်ကြီးရှိတယ်၊ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းရှိတဲ့နေရာနဲ့တော့နီးသားပဲ၊ သန့်ပျော်မှာပါ ”

ပျော်ပွဲစားထွက်မည်နေ့တွင် မမယဉ်သည်အလှပဆုံးပြင်ဆင်ဝတ်စားထားလေသည်။ သန့်က မြင်းနှင့်သွားမည်အထင်နှင့်ဘောင်းဘီရှည်ကိုဝတ်ထားရာ ထမီနှင့်ရင်ဖုံးအင်္ကျီနှင့်အကျအနပြင်ဆင်ထားသောမမယဉ်ကိုတွေ့လိုက်တော့ အံ့သြသွားရလေသည်။

“ မြင်းနဲ့သွားမှာမဟုတ်ဖူးလားမမယဉ် ”

“ ကားနဲ့သွားကြမှာ၊ မမယဉ်သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပါဦးမှာလေ ”

မမယဉ်က အနွေးထည်ကိုမဝတ်ပဲ ပခုံးပေါ်၌ခြုံရုံခြုံထားလေသည်။ ထိုစတိုင်မှာ တက်သစ်စရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြည်ကြည်ဌေး၏စတိုင်ဖြစ်သည်။

“ မမယဉ်က ကြည်ကြည်ဌေးအတိုင်းပဲ ”

ဆောင်း လု လင်

သုန်ကမြောက်လိုက်ရာ နန်းကျော့ယဉ်ကရှက်ကိုးရှက် ကန်းနှင့်ရယ်မောနေပေ၏။ နန်းကျော့ယဉ်ထံတွင် မိန်းမဆန် သောဟန်ပန်များကိုမြင်နေရ၍ သုန်အတွက် ထူးဆန်းနေလေ သည်။

မမယဉ်တစ်ယောက် ဘာကြောင့်နူးညံ့စွာပြောင်းလဲနေ ရသလဲဆိုတာ ပျော်ပွဲစားခရီးစဉ်ရောက်မှ သုန်သဘောပေါက် တော့သည်။

သုန်နှင့်မမယဉ်ကို မမယဉ်၏သူငယ်ချင်းကကားနှင့်လာ ခေါ်၏။ ကားပေါ်၌ ဒရိုင်ဘာနှင့် မမယဉ်သူငယ်ချင်း မိန်းက လေးနှစ်ယောက်ပါသည်။ တစ်ယောက်မှာ အတော်ပင်ဝသောအ မျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ဗိုက်ကြီးစုထွက်ကာ ပါးစုံကြီးများထွက်နေ ၏။

မမယဉ်ကသုန်ကို သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့်မိတ်ဆက်ပေး လေသည်။

“ ဟောဒါ ယဉ်ညီမလေးပဲ၊ မင်းတို့မှတ်မိမလားမသိ ဘူး၊ မေမေညီမ တို့ရဲ့အန်တီလေးဟာ တို့အသက်ရှစ်နှစ် လောက်က ဗမာနဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီး ဗမာပြည်ကိုပါသွားခဲ့တာ လေ၊ သုန်ဟာအန်တီလေးရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီးပဲ၊ သုန်နာ မည်က မြူနှင်းသုန် တဲ့ ”

ဆောင်း လု လင်

“ အိုး- ယဉ်အန်တီလေးကို သေချာမမှတ်မိပေမယ့် ဒီညီမလေးကိုမြင်တော့ မျက်စိထဲပြန်ပြီးမြင်တာမိတယ်ယဉ်၊ သူဟာ သူ့အမေနဲ့အတော်တူတယ်နော် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ သုန်- သူက နန်းရီရီဝေတဲ့၊ ဟောဟို ဖက်က ဖက်တီးကြီးကတော့ စော့ဥမ္မာတဲ့ ”

ဖက်တီးကြီးစော့ဥမ္မာက သုန်ကိုရင်းနှီးစွာဖက်လိုက်ကာ

“ ဟေ့-သုန်၊ ဒီပွဲမှာ သုန်နဲ့ကိုယ်နဲ့ပဲအဖော်လုပ်ရမှာ ကွ၊ သိလား၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကအဖော်ကိုယ်စီရှိပြီးသား ”

စော့ဥမ္မာစကားကိုသုန်နားမလည်ပေ။

အားလုံးကားပေါ်တက်ကာ မြို့အပြင်ဖက်သို့ မင်း ထွက်ခဲ့သည်။

မြို့ပြင်တောင်စောင်းနားအရောက်တွင် သစ်ပင်ကြီးတ ပင်အောက်၌ရပ်၍ လက်တားနေသော လူရွယ်နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကားကလမ်းဘေးသို့ရပ်ကာကပ်ပေးလိုက်သည်။

“ အလို-လူပိုပါလာတာကိုး၊ ပါလာတဲ့လူပိုကလည်း ကားပေါ်မှာနေရာယူလှချည်လား ”

လူရွယ်တစ်ယောက်က ကားပေါ်လှမ်းတက်ရန်ပြင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဝဖိုင်သောစော့ဥမ္မာကိုရည်ရွယ်၍နောက်လိုက် ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စော့ဥမ္မာကြီးကနှုတ်ခမ်းကြီးစုနေလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ မတက်နဲ့ဦးကိုဖုန်း၊ ကိုဖုန်းတို့ကိုသုန်နဲ့မိတ်ဆက်ပေး ဦးမယ် ”

နန်းကျော့ယဉ်ကပြောရင်း ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။
သုန်ကိုလည်းဆင်းခိုင်းသည်။

“ သုန်ရေ၊ ဟောဒါက စိုင်းဖုန်းလူတဲ့၊ သူကကိုဖုန်းရဲ့ သူငယ်ချင်း စိုင်းအုန်းခိုင်၊ ကိုဖုန်း ဟောဒါ ယဉ်ပြောဖူးတဲ့ ယဉ်ညီမလေး မြူနှင်းသုန်လေ ”

နန်းကျော့ယဉ်က သုန်နှင့်စိုင်းဖုန်းလူကိုအဓိကထား၍ မိတ်ဆက်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ ကဲ-ကဲ-ကားပေါ်ပြန်တက်ကြ၊ သုန်နဲ့စောဥမ္မာကရှေ့ ခန်းကထိုင်ခဲ့ကြလေ ”

ကားမှာဂျစ်ကားလေးဖြစ်၍ ကားနောက်ခန်း၌ လေး ယောက်မှာကြပ်ညပ်နေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကအလည် မှထိုင်၍ စိုင်းဖုန်းလူကနန်းကျော့ယဉ်ဘေးတွင်၎င်း၊ စိုင်းအုန်း ခိုင်က နန်းရီရီဝေဘေးတွင်၎င်း ထိုင်၍လိုက်ပါလာကြသည်။

ထိုအခါမှ သုန်သည် ကားပေါ်မတက်ခင်က စောဥမ္မာ ပြောခဲ့သောစကားကိုသဘောပေါက်တော့သည်။

စိုင်းဖုန်းလူကား မမယဉ်၏ရည်းစားပါတကား၊ နန်းရီရီ ဝေနှင့်စိုင်းအုန်းခိုင်ကတစ်တွဲ။ ထို့ကြောင့် စောဥမ္မာက ဒီပွဲမှာ သုန်နဲ့ပဲအဖော်လုပ်ရမည်ဟုပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ မမယဉ်

ဆောင်း လု လင်

တယောက်မိန်းမဆန်စွာနူးညံ့ပြေပြစ်နေသည်ကိုလည်း နားလည် သွားရလေ၏။

ဂျစ်ကားလေးက မြို့၏အနောက်စူးစူးသို့မောင်းနှင်ခဲ့ ပေသည်။ ခဏအကြာတွင် အသွားရခက်သောတောလမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။ ကားဆက်ဝင်၍မရလောက်သောနေရာအရောက် ဝယ် ရေကျသံများနှင့်အတူ ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခုကိုသစ်ပင်အုပ် များကြားမှလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ရေတံခွန်ကြီးမှ အရှိန်ပြင်းစွာစီးကျနေသောရေများက နေရောင်ထဲတွင်လက်နေ၏။ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ် သို့စင် ကျနေသောရေစက်များသည်ရေမှန်ရေမွှားများဖြစ်ကာ သက်တံ တစ်ခုဖြစ်ပေါ်နေပေ၏။

“ ဟယ်-လှလိုက်တာ ”

သုန်က စိမ်းလန်းသာယာသောရှုခင်းကိုကြည့်ပြီးပြော လိုက်မိသည်။

ကားကိုရပ်လိုက်ရသည်။ ရေတံခွန်ရောက်သည်ထိခြေ လျင်လျှောက်၍ဝင်ရပေလိမ့်မည်။

“ ကဲ-ယောကျ်ားလေးတွေ၊ ပစ္စည်းတွေသယ်ပြီးလိုက်ခဲ့ ကြပေတော့ ”

စောဥမ္မာကြီးကအမိန့်ပေးကာရှေ့မှထွက်သွားလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ဟေ့-နေဦးလေဖက်တီးမ၊ ဒီမှာနှင့်အဖော်ကိုစောင့်ဦးမှပေါ့ ”

စိုင်းအုန်းခိုင်က ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးကိုလက်ညှိုးထိုးပြ၍နောက်လိုက်သည်။

“ ဘာ-ကောင်စုတ် ”

“ အဲဒါမှ စုံတွဲသုံးစုံတွဲညီမှာပေါ့ဟ ”

“ ဟဲ့-ငါ့မှာအဖော်ပါတယ်၊ ဒီမှာငါ့ညီမလေးသုန်၊ မတွေ့ဘူးလား၊ လာ-သုန်၊ သွားကြစို့၊ နင်တို့သာပစ္စည်းတွေတစ်ခုမကျန်သယ်ခဲ့ကြ ”

ပစ္စည်းများမှာစုံလင်လှပေသည်။ သီချင်းဓာတ်စက်လဲပါသည်။ စားစရာနှင့်ပန်းကန်ခွက်ယောက်များလည်းပါသည်။ မြေပေါ်မှာခင်းစရာတာလပတ်စများလည်းပါပေ၏။ စိုင်းဖုန်းလူနှင့်စိုင်းအုန်းခိုင်တို့သည် ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးနှင့်အတူ ပစ္စည်းများသယ်၍နောက်မှလိုက်လာကြ၏။

ရေတံခွန်ခြေရင်းမှာ စခန်းချကြသည်။ ရေမျှန်ရေမွှားများသည်သုန်တို့ထိုင်သည်နေရာထိ ပျံ့ကျဲကျဆင်းနေ၏။

မမယဉ်နှင့်နန်းရီရီဝေတို့က တာလပတ်စများကိုဖြန့်၍ခင်းလိုက်ကြသည်။ စောဥမ္မာကလမ်းလျှောက်ရတာမောသည်ဆိုကာမြေပေါ်မှာခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။

စိုင်းဖုန်းလူကသစ်မြစ်တစ်ခုပေါ်တွင် ဓာတ်စက်ကိုတင်ကာ ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်ထည့်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ ဒိုရာသန်းအေး

ဆောင်း လု လင်

ခေါ် ဘိလပ်ပြန်သန်း၏ ဘိုဆန်၍ချိုအေးသော အသံလေးက
ဓာတ်စက်အတွင်းမှထွက်ပေါ်လာသည်။

“ လှေကလေးကိုလှော်မည် x x x

ဘေးမသန်းပဲအေးချမ်းတော့သည် x x x

မြစ်ကမ်းခြေရေနေဒီ x x x စိမ်းလဲ့လဲ့ကြည် ”

ယခုတလော ခေတ်စားနေသော ဘိလပ်ပြန်သန်း၏သီ
ချင်းဖြစ်သည်။

စောဥမ္မာကအသံအက်ကွဲကွဲကြီးဖြင့် သီချင်းကိုလိုက်ဆို
နေ၏။

“ ငါတို့ကိုနှင်နေပြီဟေ့၊ ဒီနေရာကမြန်မြန်ခွာကြစို့ ”

“ တစ်နည်းတော့ကောင်းပါတယ်၊ တောချောက်ပြီးသား
ဖြစ်တာပေါ့၊ တောကောင်တွေမလာတော့ဘူးပေါ့ ”

“ ဟဲ့-သေနာတွေ၊ နှင်တို့ဟာနှင်တို့အလေလိုက်ချင်
တိုင်း ငါ့ကိုဆွဲထည့်မနေနဲ့၊ တော်ရာသွားကြ ”

စုံတွဲနှစ်တွဲက ရယ်မောရင်း သစ်ပင်များကြားသို့ဝင်
ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

သုန်နှင့်စောဥမ္မာတို့က ဓာတ်စက်တစ်လုံးနှင့် သီချင်း
များကိုစိတ်တိုင်းကျဖွင့်ရင်း ကျန်ခဲ့ကြသည်။

“ ဘိလပ်ပြန်သန်းအသံကိုသုန်ကြိုက်လား ”

“ ကြိုက်တယ်မမဥမ္မာ ”

ဆောင်း လု လင်

“ အေး-တို့လည်းကြိုက်တယ်၊ ယောက်ျားထဲမှာတော့ ပြည်လှဖေကြိုက်တယ်ကွဲ့ ”

ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ ပါလာသည့်ခေါက်ဆွဲကြော် များကိုစားကြသည်။ ပြီး- ဘိလပ်ရည်ပုလင်းများကို ဖောက်၍ သောက်ကြသည်။

စုံတွဲနှစ်တွဲမှာ ထမင်းစားပြီးတော့လည်း သစ်ပင်ရိပ် အောက်သွားကာ တွတ်ထိုးနေကြပြန်၏။

“ တကယ်ပဲ၊ ပျော်ပွဲစားထွက်တာ သူတို့ချိန်းတွေ့တာ လာစောင့်ပေးတာကျနေတာပဲ ”

စောဥမ္မာက သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် စောင်တစ်ထည် ကိုဖြန့်ခင်းကာလဲလျောင်းဖို့ပြင်ရင်း နှုတ်ခမ်းကြီးစု၍ပြောလိုက် သည်။

ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးက ကားပေါ်မှာအိပ်ရင်းစောင့်မည် ဆိုကာ ကားဆီသို့ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

သုန်သည် ရေတံခွန်မှစီးကျလာသောစမ်းချောင်းလေး ဆီသို့သွားကြည့်လိုက်သည်။ ရေများမှာ သုန်ဒူးလောက်ပဲနက် ကာကြည့်လဲနေပေသည်။ ရေထဲတွင်ကူးခတ်နေသောငါးကလေး များကိုအတိုင်းသားမြင်နေရ၏။

ဆောင်း လု လင်

သုန်ကစောဥမ္မာကိုပြုရန် သစ်ပင်အောက်သို့သွားခေါ်ရာ
ဝသောသူတို့ထုံးစံအတိုင်း အစာဆိပ်တက်ကာ... စောဥမ္မာသည်
သစ်ပင်အောက်၌ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်နေပေပြီ။

သုန်က တစ်ယောက်ထဲပင် စမ်းချောင်းဆီသို့ပြန်လာ
လိုက်သည်။

စမ်းချောင်းထဲ၌ပန်းပွင့်ကလေးများမျောပါလာ၏။ သုန်
သည်ပန်းကလေးများမျောလာသည်အတိုင်း စမ်းချောင်းအထက်
သို့ဆန်၍လိုက်သွားလေသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီး
တစ်ပင်ဆီမှ ပန်းပွင့်များကြွေကြနေကြောင်းတွေ့လိုက်ရသည်။

သုန်က တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးရန် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
သည်။ ရေမှာမနက်လှသောကြောင့် ကူးလျှင်ဖြစ်နိုင်ပေသည်။
သုန်ကရေအနက်ကို ခြေထောက်ဖြင့်စမ်းရင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့
ကူးလာလိုက်သည်။ ရေမှာမနက်သည်အပြင် အစီးလည်းမသန်
သည်မို့ တစ်ဖက်ကမ်းသို့အလွယ်တကူရောက်သွားလေ၏။

သုန်က မြေပေါ်သို့ကြွေကျနေသောပန်းများကိုကောက်
ကာ ရေထဲသို့မျောချနေမိသည်။

သည်ဖက်ကမ်းကား ပို၍ပင်သာယာလှပနေပေသည်။

စမ်းချောင်း၏တစ်ဖက်တွင် မြေသည်လျော့ဆင်းသွား
ကာသဲမြေဖြစ်နေသည်။ မြေသည်ချိုင့်ခွက်ကာ ရေအိုင်တစ်ခု
သီခြားဖြစ်ပေါ်နေပေ၏။ ဗျိုင်းတစ်အုပ်သည် ရေအိုင်ထဲတွင် မ

ဆောင်း လု လင်

လျှပ်မယှက်ရပ်ကာ ငါးစောင်ဖမ်းနေဟန်တူပေသည်။ သုန်က
ကျောက်စရစ်ခဲတစ်ခုကိုကောက်ကာ ရေအိုင်ထဲသို့လှမ်းပစ်လိုက်
သည်။ ဗျိုင်းအုပ်က လန်ရှ်ပုံပြေးသွားကြလေသည်။

ဗျိုင်းများသည် မိုးပေါ်အရောက်တွင် အုပ်စုဖွဲ့လိုက်ကြ
ကာတန်းစီရှ်ပုံသန်းသွားကြလေသည်။ မြင်ကွင်းသည်သုန်အဖို့
ဆန်းကြယ်နေ၏။ မြင်သမျှအရာအားလုံးကသုန်ကိုဖမ်းစားထား
လိုက်လေပြီ။ ရန်ကုန်မြို့၏ရှုခင်းနှင့်ကွာခြားလှသောအနေအ
ထားများကသုန်မျက်စိကိုပသာဒပြစ်စေသည်။

သုန်သည်သဘာဝ၏ဖမ်းစားမှုတွင် မိန်းမောရင်း ပတ်
ဝန်းကျင်တိုက်ကိုလှည့်လည်ကြည့်ရှုနေမိသည်။

သုန်သည်သဲသောင်ကြားမှ ရောင်စုံကျောက်ကလေးများ
ကိုလိုက်ကောက်နေ၏။ သုန်သည်အချိန်ကာလကိုသတိမထားမိ
တော့။ စိတ်အလိုအတိုင်း လျှောက်သွားနေမိသည်။

ကျေးငှက်ကလေးများ၏ ဘာသာဘာဝအော်မြည်သံတွင်
ပီတိဖြစ်ကာ ငှက်ကလေးများပျံသန်းရာနောက်သို့မော့ကြည့်ရင်း
လိုက်ပါမိသည်။

ရှဉ့်လို၊ မြေပါလို၊ ယုန်လို တောကောင်အသေးများက
လည်း သုန်ကိုအံ့သြစေကာ ရင်ဖိုလှိုက်မော့ပေးခဲ့ပါသည်။
သုန်သည်အဲလစ်မင်းသမီးလေးရောက်သွားသော ထူးဆန်းသည့်
ကမ္ဘာထဲသို့ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိသွားသလိုခံစားနေရလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သတိရ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် တော့ နေသည်လေးဆယ်ငါးဒီဂရီ တိမ်းစောင်းလျှက်ရှိပေပြီ။ အရိပ်များသည် အရှေ့ဖက်သို့ထိုးကျနေသည်အချိန်သို့ ရောက်ပေပြီ။

သုန်က လာလမ်းအတိုင်းပြန်လှည့်လိုက်သည်။

လာလမ်းအတိုင်းဆိုသည်မှာ သုန်စိတ်ထင်သာဖြစ်လေသည်။ လာခဲ့သောရှုခင်းနှင့်ကွဲလွဲသောမြင်ကွင်းများကိုမြင်လာမှ ပြန်လာသောလမ်းသည် လမ်းမှားဖြစ်ကြောင်းသုန်ရိပ်မိလာသည်။

အပြန်လမ်းတွင် ရေ၏အရိပ်အယောင်ကို သုန်မမြင်မိချေ။ သုန်ကား စမ်းချောင်းနှင့်ရော၊ ရေတံခွန်နှင့်ပါ သွေဖီသည်လမ်းကြောင်းသို့လိုက်ပါမိလေပြီ။

တလျှောက်လုံး ကြည့်နူးဆွတ်ပျံ့နေခဲ့သော သုန်စိတ်များသည် ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်အဖြစ် ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

“ မမယဉ်၊ မမယဉ်ရေ ”

သုန်ကအော်ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ မမယဉ်၊ မမဥမ္မာ၊ ကိုဖုန်း... ကိုဖုန်းလူ ”

သုန်က နာမည်များကိုအော်ခေါ်ရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသည်။ ဘွားဘွားလေးပြောခဲ့သော ပုံပြင်များထဲမှ တောထဲတွင်ကျတ်ဖမ်းစားသည်အကြောင်း။ တောထဲတွင်နာမည်

ဆောင်း လူ လင်

အော်မခေါ်ရချေ။ ကျတ်များက နာမည်ကိုမှတ်ထားကာ ထိုလူများကိုလှည့်စားတတ်ကြလေသတဲ့။

သုန်သည်ကြောက်လာ၏။

သုန်ကား တောခေါင်ခေါင်အလည်သို့ တစ်ယောက်ထဲရောက်ရှိနေလေပြီ။

သုန်ဘာလုပ်ရမလဲ။

သုန်ကမငိုမိအောင်စိတ်ကိုထိန်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်သည်။ ခက်တာက သုန်သည်ဤနယ်မြေ၏အရှေ့၊ အနောက်၊တောင်၊မြောက်ကိုမသိခြင်းပင်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ထယ်ဝါ၍အောင်မြင်သောအသံတစ်သံကို သုန်ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ တစ်ယောက်ထဲမျက်စိလည်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား ”

သုန်သည် အသံကြားရာသို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကြက်သီးမွေးညှင်းထအောင်အံ့ဩသွားလေသည်။

ထင်းရှူးတောထဲမှ ထွက်လာသောအသံရှင်သည် တစ်ကိုယ်လုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူဖွေးသည်မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို စီးလျက်ရှိ၏။ မြင်းဖြူပေါ်မှယောကျာ်းပျိုကား သစ်လွင်သောရှမ်းအမျိုးသားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ခေါင်းပေါင်းစကို ထောင်နေအောင်ပေါင်းထားလေသည်။

သုန်သည် မြင်းစီးလူလင်ကြီးကိုမြင်လိုက်သည်နှင့်ချက်ချင်းပင်မှတ်မိသွားလေသည်။ မှတ်မိသည်ဟုပြောရခြင်းမှာ အ

ဆောင်း လု လင်

ကြောင်းရှိပေသည်။ သုန်သည် မြင်းစီးလုလင်ကြီးကိုယခင်က တည်းကပင် မြင်ဖူးထားခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

သုန်မှတ်မိစွဲလမ်းသည်ထိမြင်ဖူးထားသည် မြင်းစီးယော ကျား၏ပုံရိပ်ကား အခြားမဟုတ်။ မြင်းဖြူရှင်နတ်၏ဓာတ်ပုံသာ တည်း။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်ဓာတ်ပုံတင်ကာ သုံးနှစ်လုံးလုံးကြည့် ရှုလာခဲ့သည်။မြင်းဖြူရှင်၏ပုံသည် သုန်ရင်ထဲထိ စွဲလမ်းနေပြီး ဖြစ်သည်။

သုန်ထံသို့ မြင်းဖြူကြီးစီးကာ ရောက်လာနေသော လုလင်ပျိုကြီးကား မြင်းဖြူရှင်ပါတကား။

“ မြင်းဖြူရှင် ”

သုန်နှုတ်မှအလိုအလျောက်ထွက်သွားသည်။

“ အလို၊ မင်းက ကိုယ်ကိုသိနေတယ်လား ”

မြင်းဖြူရှင်က ရှမ်းသံဝဲဝဲဖြင့်ပြောလိုက်ရင်း မြင်းပေါ်မှ လွှားကနဲခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

“ သိပါတယ်၊ ရှင်-ရှင်ဟာ တကယ်ပဲမြင်းဖြူရှင်မဟုတ် လားဟင် ”

“ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုယ်ဟာမြင်းဖြူရှင်ပဲ၊ ဆိုပါဦး၊ မင်း တစ်ယောက်ထဲဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊

တောထဲမှာမျက်စိလည်နေ ပြီ၊ ဟုတ်စ ”

“ သုန်၊ သုန်တို့ပျော်ပွဲစားထွက်လာကြတာပါ၊ သုန်တစ် ယောက်ထဲလျှောက်သွားရင်း ရေတံခွန်ကိုမပြန်တတ်တော့လို့ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ရေတံခွန်ကိုပျော်ပွဲစားထွက်လာတယ်၊ ဟုတ်လား၊ မင်းကဘယ်ကလဲကလေးမ ”

“ သူနဲက ရန်ကုန်ကပါ၊ နွေကျောင်းပိတ်လို့မြစိမ်းမြိုင် ကိုလာလည်တာ ”

“ မြစိမ်းမြိုင် ”

“ မြစိမ်းမြိုင်ဟော်နန်းက သူနဲအဘိုးအဘွားတွေပါ၊ သူနဲက သူနဲအစ်မသူငယ်ချင်းတွေနဲ့လိုက်လာခဲ့တာ ”

မြင်းဖြူရှင်ကြီးသည်စဉ်းစားဟန်ဖြင့်တွေ့သွားလေသည်။

“ မင်းက မြစိမ်းမြိုင်အဆက်ကိုး ”

“ သိသလားဟင် ”

“ သိပါတယ်၊ အင်း... မင်းရုပ်ကလည်း မြစိမ်းမြိုင် အဆက်အနွယ်ဆိုတာဖော်ပြနေတာပဲလေ ”

သူနဲကမြင်းဖြူရှင်ကိုသေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်းဖြူရှင်၏ရုပ်ရည်မှာ ရုပ်ထူပုံစံနှင့်တစ်ထေရာထဲပင်။ မျက်နှာကျပုံ၊ လေ့ထောင်ကျကျမေးရိုး၊ ပေါ်လွင်သောနှာတံ၊ ပိရိုသေ သပ်သောနှုတ်ခမ်းများကား သူနဲနေ့စဉ်မြင်နေကျဓာတ်ပုံထဲမှပုံနှင့်တသွေမတိမ်းတူလှသည်။ မေးတလျှောက်ခပ်ရေးရေးပေါက်နေသောပါးသိုင်းမွှေးများသည်ပင်တူညီနေပြန်၏။

သူနဲသည် နတ်တပါးနှင့်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ရင်ဆိုင်တွေ့နေရသောကိုယ်အဖြစ်ကိုယ်မယုံနိုင်သလိုဖြစ်နေ၏။

ဆောင်း လု လင်

“ ရှင်-ရှင်ဟာ၊ အစ်ကိုကြီးဟာ တကယ်ပဲမြင်းဖြူရှင် နတ်လားဟင် ”

သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ မင်းမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့နေပြီပဲမိန်းကလေးရယ်၊ ကိုယ်ဟာ မျက်စိလည်နေတဲ့သူတွေကိုလမ်းမှန်ရောက်အောင်ပြန် ပို့ပေးတဲ့မြင်းဖြူရှင်နတ်ပဲ ”

နန်းကျော့ယဉ်ပြောပြခဲ့ဖူးသည် မြင်းဖြူရှင်နတ်ဇာတ် လမ်းနှင့်ကိုက်ညီလျှက်ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင်... မမယဉ်ပြောပြ ဖူးသည်က မြင်းဖြူရှင်သည်ရှေ့မှ လမ်းပြ၍သာလမ်းညွှန်သည် ဟုဆိုခဲ့သည်။ လမ်းမှန်တွေ့ချိန်တွင် မြင်းဖြူရှင်ကိုရှာ၍မတွေ့ တော့ဟုဆိုခဲ့သည်။ သူနဲ့ကိုတော့မြင်းဖြူရှင်ကြီးကား ကိုယ်တိုင် စကားလာပြောကာ စစ်ကြာမေးမြန်းနေပါပကော။

“ ရေတံခွန်ဟာ သိပ်တော့မဝေးလှဘူး၊ မင်းလာခဲ့တဲ့ လမ်းဟာ လျှို့ကြီးတစ်ခုကို ကွေ့ပတ်ပြီးမှလာခဲ့တာဖြစ်နေတယ် ကလေးမ၊ ဒီနေရာကနေပြန်မယ်ဆိုရင် လျှို့ကိုဖြတ်ဖို့ဆိုတာမ ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဟောဟိုတောင်ကြောအတိုင်းသွားမှ ရေတံခွန်အနား ကိုပြန်ရောက်လိမ့်မယ်၊ ကဲ-ကဲ- ကိုယ်ကပဲ မင်းကိုလိုက်ပို့ပေး ပါ့မယ်ကလေးမရယ်၊ မြင်းပေါ်တက်ပေတော့ ”

သူနဲ့ကထွားကြိုင်းသည်မြင်းဖြူကြီးပေါ်တက်ရမှာ မရွံ့ မရဲဖြစ်နေသည်။ မြင်းဖြူရှင်သည် မပြောမဆိုပွေ့ချီလိုက်ကာ

ဆောင်း လု လင်

သုန်ကို မြင်းပေါ်သို့တင်ပေးလိုက်၏။ သုန်ကားမြင်းဖြူကြီး၏ ကျောပေါ်သို့တင်ပလွဲထိုင်မိရက်သားဖြစ်သွားလေသည်။

မြင်းဖြူရှင်သည် မြင်းပေါ်သို့လွှားကနဲခုန်တက်လိုက်၏။ သုန်သည် မြင်းပေါ်တွင်မြင်းဖြူရှင်၏ရင်ခွင်အတွင်း၌ ထိုင်မိရက်သားဖြစ်နေသည်။ ယောကျ်ားပျိုတစ်ဦးတစ်ယောက် နှင်မှန်းကပ်စွာမနေခဲ့ဖူးသောသုန်သည် မြင်းဖြူရှင်၏ရင်ခွင်အတွင်း၌ ရင်များတဆတ်ဆတ်ခုန်လျှက်ရှိသည်။

နီးကပ်လွန်းနေရကား မြင်းဖြူရှင်၏ဝင်သက်ထွက်သက်သည်ပင် သုန်လည်ရုတ်ဆီသို့လာ၍ရိုက်ခတ်နေပေသည်။

မြင်းဖြူရှင်က မြင်းကိုစ၍နှင်လိုက်သည်။

“ မင်းဟာ သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးပဲ ”

မြင်းဖြူရှင်က သုန်နားသို့ကပ်၍ပြောလိုက်သည်။ သုန်သည် ကြက်သီးထသွားလေသည်။ သုန်တစ်ကိုယ်လုံးကား မြင်းဖြူရှင်၏ရင်ခွင်ထဲ၌ရောက်ရှိနေလေသည်။

“ မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲမိန်းကလေး ”

“ သုန်ပါ။ အပြည်အစုံက မြူနှင်းသုန်ပါ ”

“ သိပ်လှတဲ့နာမည်လေးပဲ ”

မြင်းဖြူရှင်က မြင်းကိုခပ်မှန်မှန်နှင်နေပေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သုန်က မြင်းဖြူရှင်မျက်နှာကိုမော်ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းဖြူရှင်က သုန်ကိုငုံ့အကြည့်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိလေသည်။ မြင်းဖြူရှင်၏မျက်နှာက သုန်မျက်နှာအနီးသို့တိုး

ဆောင်း လု လင်

ကပ်လာလေသည်။ မျက်နှာချင်းထိစပ်လုနီးမှ မြင်းဖြူရှင်က စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ပုံနှင့် အဝေးသို့မျှော်ကြည့်ဟန်ပြုလိုက်သည်။

သုန်လည်းခေါင်းကိုအောက်သို့ငုံ့ပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မြင်းဖြူရှင်၏ရင်ခွင်ထဲကပ်ရောက်နေသောသုန်သည် မြင်းဖြူရှင်ကြီး၏ရင်ခွင်သံကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ရလေသည်။

“ မင်းဟာသိပ်လှတယ်မြူနှင်းသုန်၊ ဒါပေမယ့်မင်းဟာ သိပ်ငယ်သေးတယ် ”

မြင်းဖြူရှင်ကငြီးငြူသလိုပြောလိုက်သည်။

“ နောက်သုံးနှစ်၊ နောက်သုံးနှစ်လောက်ဆိုရင်တော့ မင်းဟာ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်လောက်ပြီပေါ့၊ ဒီမယ်မြူနှင်းသုန်၊ နောက်သုံးနှစ်ကြာတဲ့အခါ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပါဦးလား ”

“ အို... ”

“ နောက်သုံးနှစ်ကြာရင် တစ်ခေါက်ထပ်လာခဲ့ပါဦးမြူနှင်းသုန်၊ အို-ကိုယ်ကလည်း မင်းကိုလိုက်ရှာမှာပါ၊ မင်းအရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ မင်းကို ကိုယ်မတွေ့တွေ့အောင်လိုက်ရှာမယ်မြူနှင်းသုန် ”

နတ်တစ်ပါး၏ ချိန်းဆိုခြင်းကိုခံနေရသောသုန်သည် မိမိအဖြစ်ကို မိမိကိုယ်တိုင်မယုံသလို ခံစားလာရလေ၏။

“ ကဲ-ဒီနေရာကဆင်းပေတော့မြူနှင်းသုန် ”

“ ရှင် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟောဟိုတောင်ကြောလေးရဲ့ တစ်ဖက်မှာ မင်းရဲ့ အဖော်တွေ မင်းကိုစောင့်နေလေရဲ့ ”

“ ဟင်-တကယ်လား ”

“ တကယ်ပေါ့၊ ကိုယ်က ဒီနယ်ကိုပိုင်တဲ့မြင်းဖြူရှင် နတ်သားပဲ၊ ကိုယ်သိတာပေါ့၊ တောင်ကြောလေးကိုကျော်ပြီး တက်သွားလိုက်ပါ၊ မင်းအဖော်တွေကိုတွေ့ရပါလိမ့်မယ် ”

မြင်းဖြူရှင်က သူ၏သန်မာသောဘယ်လက်မောင်းကြီး ဖြင့် သူန်၏ရွှေရင်သိမ်းသစ်နုမျှစ်သောရင်နှစ်မှာအောက်မှသိုင်း၍ မလိုက်သည်။ သူန်ကိုပွေ့ယူလိုက်သည်။ စွေ့ကနဲပါလာသော သူန်ကိုယ်လေးကိုမြေပေါ်သို့အသာချပေးလိုက်၏။

“ သွားပေတော့မြူနှင်းသူန်၊ နောက်သုံးနှစ်ကြာမှဆုံကြ ဦးစို့ရဲ့ ”

သူန်က မြင်းဖြူရှင်ကို နှုတ်ဆက်အကြည်ဖြင့် ကြည့် လိုက်သည်။

တောင်ကြောဆီသို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့သည်။

သူန်သည် တောင်ကြောလေးပေါ်တက်လျှောက်ခဲ့ရင်းမှ အလည်နားအရောက်တွင် မြင်းဖြူရှင်ကို နောက်တစ်ကြိမ်လှည့် ကြည့်လိုက်၏။

မြင်းဖြူရှင်က သူန်ကိုလက်ငှေ့ရမ်းပြုရင်း ...

“ နောက်သုံးနှစ်၊ နောက်သုံးနှစ်၊ ကိုယ်စောင့်နေမယ် မြူနှင်းသူန် ”

ဆောင်း လု လင်

အော်၍ပြောလိုက်သည်။

သုန်သည်လက်ပြန်ပြုရင်း တောင်ကုန်းထိပ်အထိတက်လာခဲ့၏။ တောင်ကုန်းထိပ်အရောက် တောင်ကြောတစ်ဖက်၏ အောက်ခြေသို့လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ...

ဂျစ်ကားလေးသည်တောင်ခြေ၌ရပ်ထားပြီး နန်းကျော့ယဉ်တို့အုပ်စုသည်သုန်ကိုရှာဖွေနေကြတာကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ မမယဉ်၊ မမယဉ်၊ သုန်ဒီမှာ ”

သုန်က ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်သည်။

နန်းကျော့ယဉ်တို့က သုန်အသံကြောင့်တောင်ပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်၏။ သုန်ကိုမြင်သွားကြလေပြီ။

သုန်သည် မြင်းဖြူရှင်လုလင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ရန်အတွက် တစ်ဖက်တောင်ခြေသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မရှိပါလေတော့။

မြင်းဖြူရှင်ကား တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်းမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ အစအနမှမမြင်ရတော့ပါတကား။

“ အမလေးသုန်ရယ်၊ ရင်ထိတ်လိုက်ပါဘိတော့၊ သုန်မှမပါရင် မမယဉ် အိမ်မပြန်ရဲတော့ဘူး၊ ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲသုန် ”

ဆောင်း လု လင်

“ သုန်လျှောက်ကြည့်ရင်းမျက်စိလည်သွားလို့၊ ဒါပေမယ့် သုန်ကို မြင်းဖြူရှင်က ဒီနေရာရောက်တဲ့အထိလိုက်ပို့ပေးပါတယ်မမယဉ် ”

“ ဘာ ”

လူအားလုံး၏အကြည့်က သုန်ထံစုပုံကျရောက်လာခဲ့သည်။

“ ဘာပြောလိုက်တယ်သုန် ”

“ မြင်းဖြူရှင်လေ၊ မြင်းဖြူရှင်နတ်သားကြီး၊ သုန်ကို တောထဲမှာမျက်စိလည်နေတာတွေ့ပြီး လမ်းပြပေးတာမမယဉ်ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူကလမ်းပြပေးရုံပေးတာမဟုတ်ဖူး၊ သုန်ကိုမြင်းနဲ့ တင်ခေါ်ခဲ့တယ် ”

“ သုန်၊ မင်းဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ”

မမယဉ်က သုန်စကားများကိုဟန်လိုက်သည်။ ယုံကြည်ပုံလည်းမရချေ။

“ သွားကြစို့၊ ညနေအတော်စောင်းသွားပြီ၊ သုန်-မင်း ဒီအကြောင်းတွေမေ့မေ့ကိုပြန်မပြောနဲ့နော်၊ ပြန်မပြောဘူးလို့ မမယဉ်ကိုကတိပေးစမ်း ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါမမယဉ် ”

ဆောင်း လူ လင်

ညကားတိတ်ဆိတ်နေသည်။

သုန်သည် မြင်းဟိသံနှင့်မြင်းခွာသံများကိုကြားလိုက်ရ၍ အိပ်ရာထက်လဲလျောင်းနေရာမှ ထလိုက်သည်။ သုန် အိပ်လို့ လည်းမပျော်သေးပေ။ အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဘယ်ကမြင်းစီး ခရီးသည်ရောက်လာပါလိမ့်မလဲ။

သုန်ကမှန်ပြုတင်းပေါက်ဘေးသွားရပ်ကာ အောက်သို့ငုံ့ ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်းတစ်ကောင်သည်ကကြိုးတန်ဆာစုံလင်စွာ ဖြင့် အိမ်နောက်ဖက်မြက်ခင်းပြင်၌ကြိုးချည်မထားပဲလွတ်လပ် စွာရပ်နေပေ၏။ ထိုမြင်းကား အိမ်ကမြင်းမဟုတ်ပေ။

ခဏကြာတော့ အိမ်အောက်ထပ်မှ မမယဉ်နှင့်လူတစ် ယောက်ထွက်လာတာတွေ့လိုက်သည်။ သူတို့သည်မြင်းရိုရာသို့ လျှောက်သွားရင်းစကားပြောလာကြ၏။

မမယဉ်ကသုန်အခန်းကိုမော်ကြည့်လိုက်သည်။ သုန်ရပ် နေတာကိုမြင်တွေ့သွားလေ၏။

“ ဟေ့-သုန်၊ မအိပ်သေးဘူးလား ”

နန်းကျော့ယဉ်လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်၍ သုန်က မှန်ပြု တင်းပေါက်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“ အိပ်မပျော်သေးလို့ပါမမယဉ်၊ အသံတွေကြားလို့ သုန်ထကြည့်တာ ”

“ ဒါဖြင့်အောက်ခဏဆင်းခဲ့ပါဦးသုန် ”

ဆောင်း လု လင်

သုန်က အောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ အိမ်အပြင်ဖက်ထိ ထွက်၍ မမယဉ်တို့ဆီလျှောက်သွားလိုက်၏။

မမယဉ်နှင့် စကားပြောနေသောသူကား ရှမ်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသောယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ ရှမ်း အဘိုးအိုက သုန်ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေပေ၏။

“ ဦးရီးတော်၊ သူပါပဲ၊ နာမည်ကမ္ဘာနှင့်သုန်တဲ့ ”

“ အေး-ညီမလေးနဲ့တစ်ထေရာထဲပဲကွဲ့၊ နန်းမြင့်မေ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပါလားဝေ ”

သုန်က အဘိုးအိုကိုမည်သူဖြစ်မည်လဲဟု အကဲဖမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ သုန်၊ ဒါဟာ တို့များရဲ့ဦးရီးတော်ပဲ၊ မေမေနဲ့သုန် မေမေတို့ရဲ့အကြီးဆုံးအစ်ကို ဦးစင်ရန်နိုင်လေ ”

“ ဟင် ”

ဦးစင်ရန်နိုင်က သုန်ကိုအသိအမှတ်ပြုဟန်ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

“ ဘွားဘွားအခြေအနေကိုလာကြည့်တာကွဲ့၊ ဦးရီး တော်ရောက်လာတဲ့အကြောင်း ဘယ်သူမှမသိပါစေနဲ့သုန်၊ အင်း လေ... သုန်မှာပြန်ပြောစရာလူလည်းမရှိပါဘူး ”

တော်လှန်ရေးလုပ်နေသည်ဆိုသည်ဦးရီးတော်၊ ညအ ချိန်မတော်ကြီးမှရောက်လာခြင်းမှာ ခိုး၍လာရောက်ခြင်းဖြစ်ရပေ မည်။ ဦးရီးတော်သည် ဥပဒေပြင်ပကလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။

ဆောင်း လု လင်

“ ဦးရီးသွားမယ်၊ သွားမယ်တူမလေး၊ လိမ်လိမ်မာမာ နေရစ်ပေရော့ ”

“ ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ”

ဘကြီးအရင်းတစ်ယောက်နှင့် သူနဲ့တို့တွေ့ဆုံခဲ့ပုံမှာ ဤ မျှသာဖြစ်သည်။ ဦးရီးတော်သည် သူနဲ့ ကိုဖက်လဲ့တကင်းလည်း မပြုခဲ့။ တော်လှန်ရေးရဲဘော်လူပျိုကြီးသည် တူမငယ်ကိုအေး စက်စွာပင်ဆက်ဆံခဲ့ကာ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားလေသည်။ သူနဲ့တစ် သက်တွင် ဦးရီးတော်ကိုထိုတစ်ခါသာ မြင်ဖူးခဲ့ပြီး နောက်ဘယ် သောအခါမှမတွေ့မမြင်ရတော့ချေ။

ဦးရီးတော် စစ်ရန်နိုင်သည် တူမတော်နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်အကြည်နှင့်ပင်လှည့်မကြည့်တော့ပဲ မြင်းကိုဒုန်းစိုင်း နှင်ရင်း တောထဲသို့ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

နောက်ငါးရက်အကြာတွင် ဘွားဘွားကြီးကွယ်လွန်သွား လေသည်။

အဘွား၏အသုဘအခန်းအနား၊ ရက်လည်၊ လလည်အ ခန်းအနားများနှင့် တစ်အိမ်လုံးမအားရတော့ပေ။

သူနဲ့သည် မမယဉ်ကို မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းသို့လိုက်ပို့ ခိုင်းချင်သော်လည်း အခွင့်အရေးမရတော့။

ဆောင်း လု လင်

သည်လိုနှင့် ထိုနှစ်၏နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေတော့သည်။

သုန်သည်မြင်းဖြူရှင်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံများကို၎င်း၊ နောက်သုံးနှစ်ကြာလျှင်တွေ့ဆုံဖို့ချိန်းလိုက်သည် မြင်းဖြူရှင်စကားများကို၎င်း မေ့မရတော့ချေ။

သုန်က ပျော်ပွဲစားမှပြန်အရောက်တွင် မမယဉ်ကိုမြင်းဖြူရှင်အကြောင်းပြောပြမိသေး၏။ သုန်တောထဲမှာမြင်းဖြူရှင်နှင့်တွေ့ခဲ့ပါတယ်ဆိုတာကို မမယဉ်ကလက်မခံခဲ့ချေ။

“ မင်းစိတ်ထင်လို့ပါသုန်၊ တကယ်တော့ နတ်ဆိုတာ အရုပ်တစ်ရုပ်အနေနဲ့သာရှိတာပါ။ သုန်ကမြင်းဖြူရှင်ဓာတ်ပုံကို အမြဲကြည့်ပြီးစွဲလမ်းနေတော့ ဒုက္ခကြုံတဲ့အချိန်မှာအားကိုးရာမဲ့ ပြီးမြင်းဖြူရှင်ကိုတမ်းတမိတာပါ ”

“ ဒါဆို သုန်ကိုမြင်းနဲ့လိုက်ပို့ပေးတာဘယ်သူလဲမမယဉ် ”

သုန်က မခံချင်စွာပြောလိုက်သည်။

“ သူ့ရုပ်ဟာ ဓာတ်ပုံထဲကနဲ့တစ်ထေရာထဲ၊ ရုပ်ရော အရုပ်အမောင်းရောအကုန်တူတယ်၊ သိလား ”

“ တိုက်ဆိုင်လို့ပါ။ လူတစ်ယောက်ယောက်က သုန်ကို မြင်းဖြူရှင်လို့ပြောပြီးနောက်သွားတာဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်လည်း သုန်ကိုမြင်းနဲ့လိုက်ပို့တယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်ဟာ တကယ်မဖြစ်နိုင်ဘူး ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ရှင် ”

“ မင်းစိတ်ကူးယဉ်နေတာပေါ့သန့်၊ တကယ်မရှိကိုအရှိ ထင်ပြီးစိတ်ကူးယဉ်နေတာပေါ့၊ သန့်ကစိတ်ကူးသိပ်ယဉ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေကိုမေ့လိုက်စမ်းပါသန့် ရယ် ”

သည်တစ်ခါတော့ သန့်သည်မယဉ်ကိုစိတ်အနာကြီးနာ သွားမိလေတော့သည်။

သည်လိုနှင့်ပဲ သန့်သည် ထိုနှစ်ကျောင်းများဖွင့်ချိန် တွင်မြစိမ်းမြိုင်မှပြန်လာခဲ့ရသည်။

နန်းကျော့ယဉ်၏ ဝေဖန်စိစစ်လိုက်သော စကားများ ကြောင့် သန့်ကိုယ်တိုင်ပင် မြင်ဖြူရှင်နှင့်တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာကို မရေမရာ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားရပြန်လေ၏။

အသက်-၁၅-နှစ်
(၁၉၅၅ ခုနှစ်)

ဆောင်း လု လင်

စက္ကူမြားတစ်စင်းက အရှိန်နှင့်ပျံဝဲလာရင်း သူနဲ့ဆံပင်
ကြားထဲသို့လာစိုက်သည်။ စာငုံရေးနေသောသူနဲ့အာရုံပျက်သွားရ
လေ၏။

သူနဲ့ကစက္ကူမြားကိုခေါင်းပေါ်မှဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။

“ ဟိုကောင်ပဲဖြစ်မှာပဲ ”

သူနဲ့ကစက္ကူမြားကိုဖြန့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ အချစ်ကလေးမြို့အတွက်

အချစ်မြားကလေး

သင်းခိုင်ချစ် ”

သူနဲ့မျက်စောင်းက နောက်တန်းရှိယောကျ်ားလေးအုပ်
စုထံရောက်သွားလေသည်။ စက္ကူမြားကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည့်
သင်းခိုင်ချစ်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်သူနဲ့ကိုကြည့်နေသည်။

“ ဒီတစ်ခါတော့ဆရာမကိုတိုင်လိုက်တော့မယ် ”

သူနဲ့ကဖြတ်လတ်စွာထရင်း အတန်းရှေ့သို့ထွက်ရန်ပြင်
လိုက်သည်။

“ ဟေ့-ဟေ့-သူနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ကွ ”

တင်မေက သူနဲ့လက်ကိုဖမ်းဆွဲရင်းတား၏။

ဆောင်း လု လင်

“ အို-ဒီအတိုင်းနေရင် ဒီကောင်ဆက်ကဲနေမှာပေါ့ ”
တင်မေတားနေသည့်ကြားမှ သုန်က ဆရာမစားပွဲဆီ
အရောက်ထွက်လာလိုက်သည်။ ဆရာမစားပွဲပေါ်တွင်စက္ကူပြား
ကိုဖြန့်၍တင်ထားလိုက်၏။ အခန်းအကူးအပြောင်းချိန်မို့ နောက်
တစ်ချိန်သင်မည့်ဆရာမ ရောက်မလာသေးချေ။

သုန် ကိုယ်နေရာကိုယ်ပြန်အရောက်တွင် သင်းခိုင်ချစ်
က သူ့စက္ကူပြားကိုဆရာမစားပွဲပေါ်မှပြန်ယူရန်နေရာမှထသည်။
သို့သော် နောက်ကျသွားချေပြီ။
နောက်တစ်ချိန်သင်မည့် ပထဝီဆရာမကအတန်းထဲဝင်
လာ၏။

“ မင်္ဂလာပါဆရာမ ”
အတန်းသားများကဆရာမကိုထ၍နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်
၏

“ မင်္ဂလာပါတပည့်တို့၊ ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ ”
ဆရာမက စားပွဲပေါ်မှစာရွက်ကိုမြင်သွားလေသည်။
“ ဘာလဲ၊ ဒါက ”
ဆရာမက စာရွက်ကိုဖြန့်ကာဖတ်ကြည့်သည်။
“ ဟင်-ဒါဘယ်သူလက်ချက်လဲ၊ အင်-သင်းခိုင်ချစ်၊
သင်းခိုင်ချစ်တဲ့၊ ထွက်ခဲ့စမ်းသင်းခိုင်ချစ် ”
သင်းခိုင်ချစ်အတန်းရှေ့သို့ထွက်လာရလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ဒါ ဘယ်သူ့ကိုပေးတဲ့စာလဲ၊ မြူဆိုတော့ မြူနှင်း သူ့ကိုပေးတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ”

“ ကျ-ကျွန်တော် နောက်တာပါဆရာမ ”

“ ဘာ-အချစ်ကလေးလို့ရေးထားတာနောက်တာလား၊ ဒါရည်းစားစာပဲ ”

“ သူ့ အဲဒီစာရွက်ကိုမြားလုပ်ပြီး သူ့နဲ့ဆီပစ်ပေးတာ ဆရာမ၊ သူ့အဲဒီလိုပဲခဏခဏလုပ်ပါတယ် ”

သူ့နဲ့က မတ်တပ်ထရပ်ကာဆရာမကိုတိုင်လိုက်သည်။

“ ကြည့်စမ်း၊ သင်းခိုင်ချစ်၊ မင်းတော်တော်ဆိုးပါလား၊ ရည်းစားစာပေးရအောင် မင်းက ဘယ်အရွယ်ရှိသေးလို့လဲဟင်၊ ပြောစမ်း၊ အမေနို့နဲ့တောင်မစင်သေးဘူး၊ ရ-တန်းရှိသေးတယ်”

ဆရာမက ကြိမ်ခြင်းထဲမှ သစ်သားပေတံကိုနှိုက်လိုက်သည်။

“ တယ်လေ၊ ငါ၊ ဒုတ်နဲ့ရိုက်ရမယ်အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ဘူးဟဲ့၊ သင်းခိုင်ချစ်၊ သွားစမ်း၊ ထိုင်ခုံပေါ်မှာမတ်တပ်ရပ်နေချေ၊ အချိန်ကုန်တဲ့အထိရပ်နေရမယ် ”

သင်းခိုင်ချစ်ကသူ့ထိုင်ခုံဆီပြန်သွားကာ ခုံပေါ်တက်၍ မတ်တပ်ရပ်သည်။ သူနဲ့သည်နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရင်း သင်းခိုင်ချစ်အပြစ်ပေးခံရတာကိုကြည့်၍အားရသွားလေသည်။

“ အားလုံးမှတ်ထားကြစမ်း၊ မင်းတို့အရွယ်ဟာပညာကို ကြိုးစားသင်ရမယ်၊ အရွယ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဟိုစိတ်ဒီစိတ်တွေဝင်

ဆောင်း လု လင်

စရာမလိုဘူး၊ အတန်းသားအချင်းချင်းမောင်လိုနဲ့မလိုစိတ်ထားရမယ်၊ ကြားလား၊ ဆရာမပြောတာ ယောက်ျားလေးတွေရော၊ မိန်းကလေးတွေရော အားလုံးကိုပြောတာ၊ ကြားကြရဲ့လား ”

ဆရာမက သင်းခိုင်ချစ်ကိုဦးတည်ကာ တစ်တန်းလုံးကို ဆူလိုက်သည့်အတွက် အားလုံးငြိမ်ကျသွားကြသည်။

ပထဝီဆရာမ၏တစ်ချိန်လုံး သင်းခိုင်ချစ်မတ်တပ်ရပ်နေရလေသည်။

ဆရာမအလစ်တွင် သုန်ကတင်မေ့ဖက်သို့ကိုယ်ကိုကိုင်းရင်းတိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ သင်းခွေချုပ်ကြီးတော့မှတ်သွားပြီကွ၊ ဟိဟိ ”

ကျောင်းဆင်းတော့ကျောင်းကားပေါ်တက်ခါနီး၌ သင်းခိုင်ချစ်က သုန့်ကိုဘုကြည်ကြည်သွားလေသည်။

အသက်ရ-နှစ်မှကျောင်းစနေခွင့်ရသောခေတ်တွင် အသက်၁၅နှစ်ရှိသောသုန့်သည် ခုနစ်တန်းသို့ရောက်ရှိနေပေပြီ။

လွတ်လပ်သောနိုင်ငံဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ရနှစ်ခန့်ရှိခဲ့ပြီမို့ တစ်နိုင်ငံလုံး၏ပညာရေးအခြေအနေမှာလည်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။ ကျောင်းများ၌ မြန်မာစာကိုသီးခြားဘာသာရပ်အဖြစ် သင်ယူခွင့်ရခဲ့သလို၊ မြန်မာ့ရာဇဝင်ကိုလည်းသင်ယူနိုင်ခဲ့လေ၏။

ဆောင်း လု လင်

သုန်၏ကျောင်းသူဘဝအနေအထားမှာလည်း လုံးလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။

သုန်နေခဲ့သောသာသနာပြုကျောင်းမှ ဆရာ၊ ဆရာမ အားလုံးဘိလပ်သို့ပြန်သွားကြသည်။ ကျောင်းသူများကိုအဆောင် ထားသည်စနစ်ကိုလည်းဖျက်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ကျောင်းသည်မိန်းကလေးသီးသန့်ကျောင်းမဟုတ်တော့။ ယောကျ်ားလေးရော၊မိန်းကလေးပါတက်ခွင့်ရသည် အစိုးရပိုင်စာ သင်ကျောင်းဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

သုန်သည် အဆောင်နေကျောင်းသူဘဝမှ အိမ်သို့ပြန် ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ နေ့ကျောင်းသူဖြစ်သွားသည်။

ကျောင်း၌အင်္ဂလိပ်နာမည်များလည်းခေတ်မစားတော့။

သုန်ကနာမည်ရင်းမြူနှင့်သုန်နှင့်ပင် ကျောင်း၌စာရင်း သွင်းခဲ့သည်။ ကိုယ်ပိုင်မြန်မာနာမည်မရှိသောသူများပင် မြန်မာ နာမည်ပြောင်းမှည့်ကြသည်။

တင်မေကသူ့နာမည်မှာနှစ်လုံးထဲဖြစ်နေ၍ ရိုးသည်ဆို ကာ **တင်တင်မေ**ဟုပြောင်းလိုက်သည်။ တင်မေတို့မိသားစုမှာ မိတ္ထီလာမှရန်ကုန်သို့အပြီးပြောင်းလာကြသည်။ တင်မေနှင့်သုန် ယခုထိတစ်တန်းထဲတစ်ခန်းထဲမခွဲမခွာရှိနေရဆဲဖြစ်လေသည်။

သုန်တို့သည်နေ့ကျောင်းသူဘဝပြောင်းသွားပြီး ယော ကျ်ားလေးများနှင့်အတူကျောင်းတက်ရ၍အစပိုင်းမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ယောကျ်ားလေးများနှင့်မပြောဆို၊ မဆက်ဆံ

ဆောင်း လု လင်

ဘူးသည်အတွက် သူတို့နှင့်တွဲ၍စာသင်ရတာကို အစပိုင်းမှာရှက်
နေ၏။ သူနဲ့က တစ်ဦးထဲသောသမီးဖြစ်ကာ၊ တင်မေကလည်း
ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲရှိသောမိသားစုမှဖြစ်သည်မို့ နှစ်ယောက်စ
လုံးယောက်ျားလေးတွေနှင့်ဆက်ဆံရတာ မရွံ့မရဲရှိခဲ့လေသည်။

သည်ကြားထဲမှာ သူနဲ့နာမည်က ဤခေတ်ထဲတွင်ဆန်း
ပြားလွန်းနေသည်မို့ ယောက်ျားလေးများ စ-စရာ နောက်စရာ
ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

အမှန်လည်း သူနဲ့၏မျှုနှင့်သူနဲ့ဆိုသောအမည်မှာ ဤ
ခေတ်ထဲဝယ် ဆန်းလည်းဆန်း၍ ခေတ်ရှေ့ကိုလည်းပြေးနေပါ
သည်။ ဘယ်သူကမှ သည်လိုနာမည်မျိုးမမှည်ကြချေ။ မိန်းက
လေးများကို အေးအေး၊ မြင့်မြင့်၊ သန်းသန်း -စသည်ရိုးရိုး
နာမည်မျိုးသာမှည်ကြလေသည်။

ခေတ်ရှေ့ပြေးနေပါသည်ဆိုသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ
၏နာမည်များကိုပင်ကြည့်ပါဦး။ ကြည်ကြည်ဌေး-တဲ၊ တင်တင်
မူ-တဲ၊ မြင့်မြင့်ဌေး-တဲ၊ မြင့်မြင့်ခင်-တဲ။
နာမည်၏ရှေ့နှစ်လုံး ကို လုံးတူဆင်၍မှည်ကြသည်။
သည်ထက်နည်းနည်းစောသော ခေတ်ကတော့ မေရှင်-တဲ၊
မေမြင့်-တဲ၊ မေသစ်-တဲ။ မေတွေ ခေတ်စားခဲ့သေးသည်။

သည်လိုကာလမျိုးမှာ သူနဲ့နာမည်က ဆန်းပြားနေတာ
မဆန်းတော့ပေ။

ဆောင်း လု လင်

သုန့်ကိုနာမည်အကြောင်းပြု၍လူသိများခဲ့ရသည်။ နာမည်ဆန်းနှင့်လိုက်ဖက်စွာလည်း သုန့်၏အလှသည် ထင်ရှားခဲ့လေပြီ။ သုန့်ကို စသလို၊နောက်သလိုနှင့်နောက်ပိုးပိုးနေသူများထဲတွင်သင်းခိုင်ချစ်ကအဆိုးဆုံး။ သူလည်းဆန်းပြားသောနာမည်ကြောင့်ထင်ရှားသူပင်။

သုန့်တို့မိန်းကလေးအုပ်စုက သင်းခိုင်ချစ်ကို နာမည်ပြောင်ပေးထားကြပါသည်။ “ **သင်းခွေချပ်** ” လို့လေ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ- သုန့်က ဘယ်ယောကျ်ားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ သုန့်ရင်တွင်တစ်ပါးသောယောကျ်ားကိုစိတ်ဝင်စားလောက်အောင်လည်းနေရာမရှိတော့ပေ။ သုန့်အသက်ကိုးနှစ်အရွယ်ကတည်းကစွဲလမ်းခဲ့သော မြင်းဖြူရှင်နတ်သားသည်သာ သုန့်၏စွဲလမ်းရာ၊ တမ်းတရာဖြစ်တော့သည်။

ယခင်က လူနှင့်အလှမ်းကွာသော နတ်တစ်ပါးဖြစ်၍ သာမန်သာစိတ်စွဲလမ်းခဲ့သောသုန့်သည်... လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်က မြင်းဖြူရှင်ကိုမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့အသက်ရှင်ရက်တွေ့ခဲ့ရာ သုန့်စွဲလမ်းမှုမှာခိုင်မြဲသွားခဲ့သည်။

မြင်းဖြူရှင်သည် သုန့်ကိုသုံးနှစ်ခွာ၍ ရက်ချိန်းပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။ မြင်းဖြူရှင်ရက်ချိန်းပေးခဲ့သည်သုံးနှစ်တာကာလသည် မကြာမီရောက်လာပေတော့မည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည် မြစိမ်းမြိုင်မှပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပင် တင်
မေ့ကို မြင်းဖြူရှင်နှင့်ဆုံခဲ့သည်။ အကြောင်းများပြောပြလိုက်သည်
တင်မေ့ထံမှ အံ့အားသင့်စွာမေးလာမည်။ မေးခွန်းများ
ကိုမျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း တင်မေ့သည် မြင်းဖြူရှင်အကြောင်း
နားထောင်ကာ မျက်မှောင်ကုပ်လျှက်တွေ့နေသည်။

“ ဟုတ်ရဲ့လားသုန်ရယ်၊ နတ်ဆိုတာတကယ်ရှိပေမယ့်
လူနဲ့ဘယ်လိုတွေ့နိုင်မှာလဲ၊ အောက်နတ်တွေတောင် နတ်ဝင်
သည် တွေကိုပူးပြီးမှတွေ့လို့ရတာပဲ၊ တန်တော့- သုန်ကိုအဲဒီ
လူကြီးက သူ့ကိုယ်သူမြင်းဖြူရှင်ဟန်ဆောင်ပြီး နောက်လိုက်တာ
ထင်ပါရဲ့”

တင်မေ့စကားက မမယဉ်ထင်ကြေးပေး ပြောခဲ့သည်။
အတိုင်းပင်။ သုန်မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။

“ ဟေ့-ကိုယ်ကညာပါ့မလား၊ တကယ်တွေ့လို့တွေ့ပါ
တယ်ပြောတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါမြင်းဖြူရှင်မှမြင်းဖြူရှင်အစစ်၊ ဓာတ်
ပုံထဲကနဲ့လည်းတစ်ထေရာထဲ၊ ဘယ်သူကမှနောက်တာမဟုတ်ဖူး”

သုန်ကရန်တွေ့ရင်းပြန်ပြောလိုက်သည်။ မမယဉ်ကိုပြန်
မပြောရဲပေမယ့် တင်မေ့ကိုတော့ပြန်ပြောရဲလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

တင်မေသည် သုန့်မေမေဥစ္စာစောင်ဖြစ်နေပါတယ်ဟု ပြောစဉ်က ယုံကြည်ဟန်ပြခဲ့သည်။ တကယ်မဟုတ်မှန်းသိရက်နဲ့ သုန့်စိတ်ချမ်းသာအောင် ယုံကြည်ဟန်ဆောင်ခဲ့ကြောင်းသုန့်က လည်းရိပ်မိသည်။ သည်လိုတင်မေက တကယ်မျက်မြင်ကိုယ် တွေ့ တွေ့ခဲ့တဲ့အဖြစ်ကိုပြောပြမှ မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်နေတာဟာ သုန့်အတွက်အခံရခက်လှ၏။

“ကဲပါလေ၊ ထားပါတော့၊ မင်းတွေ့ခဲ့တာဟာတကယ် မြင်းဖြူရှင်အစစ်လို့ပဲ၊ မင်းတို့ချိန်းထားတဲ့အတိုင်းနောက်သုံးနှစ် ကြာရင်မြင်းဖြူရှင်ကြီးနဲ့ပြန်ဆုံပါစေကွယ် ”

နောက်ဆုံးတော့ တင်မေကအလျှော့ပေးလိုက်သည်။

သုန့်အလိုလိုက်၍အလျှော့ပေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပြီး တ ကယ်ယုံကြည်ပုံမရသဖြင့် သုန့်ကမကြေနပ်ချေ။

နေနှင့်ဦးပေါ့၊ နောက်တစ်ခါမြင်းဖြူရှင်နဲ့တွေ့ရင် သူ တို့ကို သက်သေပြနိုင်အောင် ဓာတ်ပုံပါရိုက်ယူထားလိုက်မယ်ဟု စိတ်ထဲကတေးထားလိုက်လေ၏။

စာသင်နှစ်ဝက်လောက်တွင် နန်းကျော့ယဉ်ထံမှစာတစ် စောင်ရောက်လာသည်။

ဆောင်း လု လင်

နွေဦးပေါက်လျှင်လက်ထပ်တော့ မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုစိုင်းဖုန်းလူနှင့်လက်ထပ်မှာဖြစ်ကြောင်းနှင့် လက်ထပ်ပွဲတွင်သုန်ရိုနေစေချင်ကြောင်း... သုန်ကိုဖိတ်ခေါ်ထားလေသည်။

သုန်အဖို့ မြင်းဖြူရှင်နှင့်ချိန်းဆိုထားသည် သုံးနှစ်ကြာကာလနှင့်အံ့ကိုက်ကွက်တိဖြစ်နေသည်မို့ပျော်သွားလေသည်။ မြစိမ်းမြိုင်သို့သွားရန်အခြားအကြောင်းပြဖို့မလိုတော့ချေ။

နန်းကျော့ယဉ်၏စာကို ဖေဖေ့ကိုရော၊ မာမိသောင်းကိုပါပြလိုက်၏။ နွေကျောင်းပိတ်တွင် မြစိမ်းမြိုင်သို့သွားမည် အကြောင်းကိုကြိုတင်ကြေငြာထားလိုက်လေသည်။

သုန်အဖို့ ယခုတစ်နှစ်၏ စာသင်ရက်များမှာ ပို၍ရှည်လျားသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင်မြစိမ်းမြိုင်သို့သွားရောက်ရန်စောကြီးနေသောသုန်သည် အချိန်ကိုကုန်နိုင်ခဲ့လှလေခြင်း-ဟု ငြီးငြူကာစောင့်ဆိုင်းခဲ့ရလေသည်။

ထူခြားမှုမရှိသောအဖြစ်များ၊ ဖြစ်မြဲဖြစ်လေ့ရှိသော အတွေ့အကြုံများကိုရင်ဆိုင်ရင်း စာသင်နှစ် တစ်နှစ်တာကိုဖြတ်သန်းခဲ့လေသည်။

သည်လိုနှင့် အတန်းတင်စာမေးပွဲများပြေဆိုချိန်ရောက်လာ၏။

ဆောင်း လု လင်

စာမေးပွဲကို ကောင်းစွာပြောဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ သူန်သည် ကျောင်းပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခါမှအခက်အခဲမကြုံဖူးပါ။ ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ကောင်းသူမို့ သင်ခန်းစာများကိုကောင်းစွာလိုက်နိုင်ခဲ့သည်ပင်။

ကျောင်းပိတ်ရက်အစဉ် မမယဉ်ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာပြန်သည်။

ညီမလေးသုန်-

မမယဉ်ရဲ့လက်ထပ်ပွဲက ပေရယ်လထဲမှာ လုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မမယဉ်မှာအလုပ်တွေသိပ်များ နေလို့ သုန်ကိုရန်ကုန်ထိလာမခေါ်နိုင်တော့ဘူး။

မမယဉ်လာမကြိုလို့ မြစိမ်းမြိုင်ကိုမလာ ပဲနဲ့တော့မနေပါနဲ့။ သုန်လည်း အရွယ်ကြီးပြီပဲ။ တောင်ကြီးထိတော့ ကိုယ်ဟာကိုယ်လာခဲ့ပါ။

မမယဉ် ဟဲဟိုးလေယာဉ်ကွင်းကနေလာကြို နေနှင့်မယ်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်တက်လိုက်လာရုံပဲ၊ ဘာမှမပင်ပန်းပါဘူး၊ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး။

လာမယ့်နေ့ကို မမယဉ်ဆီကြိုအကြောင်း ကြားပါ။ လာဖြစ်အောင်တော့လာခဲ့ပါ။ မေမေက လည်းသုန်ကိုတွေ့ချင်နေတယ်။

အကျိုးအကြောင်းမမယဉ်ဆီစာပြန်ပါဦး။

ဆောင်း လူ လင်

ကိုဖုန်းကလည်း သုန့်ကိုသတိရပါတယ်တဲ့။

လက်ထပ်ပွဲကိုလာဖြစ်အောင်လာဖို့ဖိတ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊

သုန့်ရဲ့...

မမယဉ် (နန်းကျော့ယဉ်)

လေယာဉ်ကွင်းကိုရောက်သည်နှင့် သုန့်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုခံစားရလေသည်။

ဖေဖေတို့က သုန့်ကိုလေယာဉ်ကွင်းအထိ လိုက်ပို့ကာ ပြန်သွားကြ၏။ လေယာဉ်ပေါ်မတက်မီတွင် ခန်းမထဲ၌ထိုင်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေရပေသည်။

ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ် အပျိုမလေးတစ်ယောက်အဖို့ တစ်ဦးတည်းခရီးထွက်ရသည်မှာ စွန့်စားခန်းတစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်။

ခရီးစဉ်အတွက် ရင်ဖိုနေရသည်အထဲ သုန့်မှာစိတ်ညစ်ညူးစရာအဖြစ်နှင့်ကြုံရသေးသည်။

“ ဟာ - မြူ ”

သုန့်အမည်ကိုခေါ်ရင်း အားရဝမ်းသာနှုတ်ဆက်လာသူ ကိုကြည့်၍ သုန့်စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

ဆောင်း လု လင်

သင်းခွေချပ် ခေါ် သင်းခိုင်ချစ်ပါလား။

“ သင်းခွေချပ် ”

“ ငါ့ကိုဒီနာမည်ကြီးမခေါ်ပါနဲ့မြူရယ် ”

“ နင့်ကိုခေါ်တာတောင်မဟုတ်ဖူး၊ ပါးစပ်ကလွတ်ကနဲ ထွက်သွားတာ၊ သွားစမ်းပါ၊ ငါ့လာမနှောက်ယှက်နဲ့ ”

“ ဟာ-နင်ကလဲ၊ ငါ့လာနှောက်ယှက်လို့လဲ၊ လာနှုတ် ဆက်တာကို၊ နင်ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်၊ နိုင်ငံခြားသွားမလို့လား၊ ဘိလပ်လား၊ အမေရိကားလား ”

“ သင်းခွေချပ်နော်၊ နင့်ကိုငါအရောမဝင်ဘူး၊ နင်ငါ့ နောက်စရာမလိုဘူး ”

“ နင်နဲ့တွေ့လိုက်ရလို့ ပျော်လို့ပါဟာ ”

“ ငါကတော့ နင်နဲ့တွေ့လို့မပျော်ဘူး၊ တစ္ဆေသရဲတွေ့ လိုက်ရသလိုစိတ်ပျက်သွားတယ်ဟဲ့- သိရဲ့လား ”

သုန်ကအားရအောင်ပြောပစ်ခဲ့ပြီး သူနဲ့ဝေးရာတစ်နေရာ သို့သွားရပ်နေလိုက်သည်။ သင်းခွေချပ် သုန်နောက်သို့လိုက် မလာတော့ပေ။

လေယာဉ်ပေါ်ကို တက်ခွင့်ရတော့ သုန်မှာစိတ်ပျက် သွားရပြန်သည်။ ဟဲဟိုးသွားမည့်လေယာဉ်ပေါ်သို့ သင်းခွေချပ် ပါတက်၍လိုက်လာသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

သည်တော့မှ သင်းခွေချပ်၏ဖခင်သည်ရှမ်းပြည်တစ်နေရာ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော အစိုးရအရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်

ဆောင်း လု လင်

တယ်လို့ကြားဖူးခဲ့တာကို သတိရသွားလေသည်။ ခရီးစဉ်ချင်းက ဖြင့်တူနေပေပြီ။

“ နင် တောင်ကြီးကိုသွားမှာမှတ်လား၊ ဟဲဟိုးမှာငါ့ကို ကားနဲ့လာကြိုနေလိမ့်မယ်၊ နင်အကြိုလိုက်ခဲ့လေ ”

လေယာဉ်ပေါ်အရောက်မှာ သင်းခွေချပ်ကကပ်လိုက် လာရင်း သုန်ကိုပြောနေသေးသည်။ သုန်ကဘာမှပြန်မပြောပဲ ရှမ်းမကြီးတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။ ဘေးမှ လွတ်နေသောနေရာ တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ခုံလွတ်တွင်ထိုင်ပါက သင်းခွေချပ်က ဘေးမှလိုက်ကပ်ထိုင်မည်စိုးသောကြောင့်ပင်။

လေယာဉ်ကထွက်ခွာလာပေပြီ။

ဟဲဟိုးလေဆိပ်အရောက်တွင် မမယဉ်နှင့်စိုင်းဖုန်းလူ တို့စုံတွဲလာကြိုနေသည်ကိုတွေ့ရပေ၏။ သူတို့ကား ဂျစ်ကားအ သစ်စက်စက်ကလေးနှင့်ပါတကား။ နောက်မှသိရသည်မှာ ထို ကားလေးသည် မမယဉ်ကိုတင်တောင်းသော ပစ္စည်းများထဲမှ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သတဲ့။

သင်းခွေချပ်ကိုလည်း ကားတစ်စီးလာကြိုနေတာတွေ့ရ သည်။ သုန်သည်သင်းခွေချပ်ကိုကလိချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

“ ခဏလေးနှော်မမယဉ်၊ သုန်သူငယ်ချင်းကိုနှုတ် ဆက်ချင်လို့ ”

သင်းခိုင်ချစ်တို့ကားနားသို့လျှောက်သွားလိုက်၏။

ဆောင်း လု လင်

“ ဟေ့-သင်းခိုင်ချစ်၊ ငါ့ကိုလည်းလာကြိုတဲ့ကားရှိပါတယ်၊ ငါ ကျောက်စွယ်မြို့အထိသွားမှာ သိရဲ့လား ”

သုန်က ကြားရုံကြားဖူးပြီး မရောက်ဖူးသေးသည်မြို့အမည်ကိုလွဲပြောလိုက်သည်။ မြစိမ်းမြိုင်ကိုသွားမည်ကို သိပါက လိုက်လာနေမည်စိုးသောကြောင့်ပင်။

သို့သော် သုန်၏တွက်ကိန်းလွဲသွားပါသည်။

“ ဟင်-ဟုတ်လား၊ ငါကမြစိမ်းမြိုင်ကိုသွားမှာဟာ၊ ငါ့အဖေကမြစိမ်းမြိုင်မှာမြို့အုပ်လုပ်နေတာလေ၊ နင်နဲ့တစ်လမ်းစီ ဖြစ်ပြီပေါ့ဟာ ”

သင်းခိုင်ချစ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တမ်းစိတ်ပျက်သွားရသူက သုန်ဖြစ်လေသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို သူနဲ့ မြစိမ်းမြိုင်မှာ ဆုံနေရဦးမှာပါကလား။

မင်္ဂလာပွဲကိစ္စများစီစဉ်နေရသည်နှင့် သုန်သည်ဘယ်ကိုမှမရောက်ဖြစ်ချေ။ မမယဉ်လည်းလိုက်မပို့အားပေ။ မြစိမ်းမြိုင်ရောက်သည်နှင့် သုန်မှာ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းသို့သွားချင်လိုက်သည်မှာစိတ်မထိန်းနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်နေရ၏။ သို့သော် တောထဲကထိုနေရာကို သုန်တစ်ယောက်ထဲသွားဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ဆောင်း လု လင်

မင်္ဂလာဆောင်ကို သင်္ကြန်ပွဲပြီးမှ ကျင်းပရန်စီစဉ်ထားလေသည်။

သင်္ကြန်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။

တောင်ပေါ်သင်္ကြန်သည်မစည်ကားလှချေ။ ယခင်အခါများကလည်း မြစိမ်းမြိုင်၌သင်္ကြန်ကာလများကို သုန်ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးပါသည်။ ထာဝရအေးမြနေသောဒေသဝယ် သင်္ကြန်သည်ရုပ်လုံးမပေါ်လှပေ။ ကလေးငယ်အချို့ ကိုယ်အိမ်ရှေ့မှာပဲရေပက်ကစားကြတာမျိုးလောက်သာရှိသည်။ လူကြီးပိုင်းက ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်ကြလေသည်။

သုန်သည်ဒေါ်ကြီးနှင့်အတူ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့လိုက်ပါခဲ့သည်။ လမ်းတွင် သင်းခိုင်ချစ်ကို မြင်ခဲ့သော်လည်း သုန်ကနှုတ်မဆက်ပဲ မျက်နှာလွဲထားလိုက်၏။ သင်းခိုင်ချစ်ကတော့ သုန်ကိုမြင်လား၊မမြင်လားမသိပါ။

သည်လိုနှင့် သင်္ကြန်ကာလကျော်လွန်သွားပြန်၏။

ဧပြီလ ၂၈-ရက်နေ့ကိုမင်္ဂလာပွဲနေ့အဖြစ်သတ်မှတ်ထားသည်။

ထိုနှစ်က ဧပြီလ ၂၂-ရက်နေ့သည် ကဆုန်လပြည့်နေ့ဖြစ်လေသည်။

ကဆုန်လပြည့်ညတွင်သုန်သည် တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ခဲ့။ လပြည့်ည၏လရောင်က သုန်နေသောအပေါ်ထပ်အခန်းထဲသို့ထိုးကျနေသည်။ သုန်သည် လပြည့်ညအရသာကို

ဆောင်း လု လင်

ခံစားရင်း ပြုတင်းပေါက်ဘေးတွင်ရပ်နေခဲ့၏။ ည၁၁နာရီ
လောက်ပင်ရှိပြီထင်ပါသည်။

ထိုစဉ် သုန်သည် လမ်းမဆီမှမြင်းခွာသံများကိုကြား
လာရသည်။ သုန်စိတ်အစဉ်တွင် မမယဉ်ပြောခဲ့ဖူးသောမြင်းဖြူ
ရှင်နှင့်ပတ်သက်သည်အကြောင်းများကိုသတိရလာသည်။ ကဆုန်
လပြည့်ညတွင် ရန်သူများသတ်ဖြတ်ခြင်းကိုခံခဲ့ရသောမြင်းဖြူရှင်
သည်... ကဆုန်လပြည့်သန်းခေါင်ယံအခါတိုင်း မြင်းဖြူကြီးနှင့်
ဤဒေသတဝိုက်၌ လှည့်လည်သွားလာနေတတ်သည်ဆိုသောအ
ကြောင်းကိုပင်ဖြစ်သည်။

သုန်စိတ်ကိုထိုအကြောင်းကနိုးဆော်လိုက်သည်အတွက်
သုန်သည် အိမ်ရှေ့ဝရံတာသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သုန်ကမြင်းခွာသံထွက်ပေါ်လာရာဖက်သို့ မျှော်ကြည့်
လိုက်သည်။ မြင်းတစ်စီးသည် မြို့ထဲမြေနှိမ်ပိုင်းဆီမှတက်လာ
လျှက်ရှိ၏။ အလို-မြင်းဖြူကြီးပါကလား။

တစ်ကိုယ်လုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူသောမြင်းမျိုးမှာ ရှားပါးလှ
လေသည်။ မြင်းဖြူကြီးကို ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကစီးနင်းရင်း
သုန်တို့၏ဟော်နန်းကြီးရှိရာဖက်သို့တည်တည်လာလျှက်ရှိသည်။

ကဆုန်လပြည့်ည။ မြင်းဖြူရှင်။

ဆက်စပ်မှုများကို သုန်က ပြန်လည်ကြားယောင်ရင်း
အသက်မရှူမိစွာပင် မြင်းစီးယောကျ်ား အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာ
သည်ထိကြည့်နေမိသည်။

ဆောင်း လု လင်

မြင်းက ကဆုန်ဆိုင်းခုန်ပေါက်ရင်းမှ အိမ်ရှေ့သို့
ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ မြင်းစီးယောက်ျားသည် လသာဆောင်ဝင်
တာတွင်ရပ်နေသောသုန်ကိုမြင်သွားလေပြီ။ သူကမြင်းဇက်ကိုဆွဲ
ကာမြင်းကိုရပ်လိုက်သည်။

သူ၏အကြည်သည် သုန်ရှိရာဆီသို့ရောက်လာလေ၏။

အို- သုန်ရင်တစ်ခုလုံးကျင်တက်သွားကာ အံ့ဩမှုနှင့်
ဝမ်းသာမှုကို ပြိုင်တူခံစားလိုက်ရလေသည်။

မြင်းဖြူကြီးကိုစီးနင်းလာသူက မြင်းဖြူရှင်ကိုယ်တိုင်ပါ
တကား။ မြင်းဖြူရှင်သည် မြင်းဇက်ကိုသတ်ကာ သုန်ကိုငေး
ကြည့်လျှက်ရှိသည်။ မြင်းဖြူရှင်၏မျက်နှာသည်လရောင်အောက်
၌ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လွင်လျှက်ရှိ၏။

လမ်းမသည် အိမ်မကြီးနှင့်ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်ဝေးကွာ
လျှက်ရှိရာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားလှမ်းပြောရန်မ
ဖြစ်နိုင်ချေ။ သုန်ကမြင်းဖြူရှင်ကို မမှတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေခဲ့
သလို မြင်းဖြူရှင်သည်လည်း အတန်ကြာမျှသုန်ကိုရပ်ကြည့်နေ
ခဲ့လေသည်။

သုန်၏ လက်တစ်ဖက်သည် အလိုအလျောက်မြောက်
တက်သွားလေသည်။ သုန်ကလက်ကိုဝှေ့ရမ်းကာပြလိုက်သည်။

မြင်းဖြူရှင်သည်လည်း ညာလက်ကိုဝှေ့ရမ်းကာ သုန်
ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ဆောင်း လု လင်

ထို့နောက်တော့ မြင်းဖြူရှင်သည် မြင်းကိုပြန်၍ နှင်ကာ ဖြည်းဖြည်းစွာပင်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မြင်းဖြူရှင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် တစ်ကြိမ်ပြန်၍ လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ သူ့ကို ထပ်၍ လက်ငှော့ရမ်းပြုပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည်သဖွယ် လက်ကိုကြာကြာငှော့ရမ်းပြုနေကာ... ချာကနဲလှည့်ရင်း မြင်းကိုအပြင်းနှင်၍ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မြင်းဖြူရှင်ကား မြို့အပြင်ဖက် တောတန်းထဲသို့ဝင်ရောက်ကာ သူ၏မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

မနက်တွင် သူ့က မြင်းဖြူရှင်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်အကြောင်း မမယဉ်ကိုပြောပြမိသည်။

မမယဉ်သည် သူ့ပြောသမျှကိုမျက်မှောင်ကုပ်ရင်းနားထောင်လျှက်ရှိ၏။

နန်းကျော့ယဉ်က ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ကာ...

“ သူ့ကတော့ စိတ်ကူးယဉ်နေပြန်ပါပြီကွယ်၊ ဒီလိုပဲ မြင်းစီးခရီးသည်တွေဟာ အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားနေကျပဲကွဲ့ ”

“ ဒါပေမယ့် သူ့စီးလာတာမြင်းဖြူကြီးမမယဉ်ရဲ့ ”

“ မြင်းဖြူတွေများ ပေါလွန်းလို့ကွယ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ အို-သူဟာ မြင်းဖြူရှင်မှမြင်းဖြူရှင်အစစ်မမယဉ်၊ သူ့ရုပ်ကိုသုန်မှတ်မိတာပေါ့၊ သူ့ရုပ်ဟာ ရုပ်ထုထဲကအတိုင်းပဲ၊ သုန်မှာဓာတ်ပုံလည်းရှိတာပဲဟာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့သုံးနှစ်တုန်းကတွေ့ခဲ့ တုန်းကလည်း သူ့ပုံဟာဒီအတိုင်းပဲ၊ သူ့အရွယ်ဟာပြောင်းမသွား ဘူးမမယဉ်၊ ဒီအရွယ်က ဒီအရွယ်ပဲ သိလား ”

“ ဪ... သုန်၊ သုန်၊ ခက်ပါဘိတော့မိန်းကလေး ရယ်၊ ကဲပါလေ-မင်းစိတ်ချမ်းသာသလိုသာမှတ်ယူပေတော့သုန်၊ မမယဉ်ဘာမှမပြောတော့ဘူး ”

နန်းကျော့ယဉ်နှင့်စိုင်းဖုန်းလူတို့မင်္ဂလာပွဲမှာစည်ကားလှ ပေသည်။

သုန်တို့ မမယဉ်တို့မျိုးရိုးသည် တစ်ချိန်ကဤနယ်၏ အုပ်ချုပ်သူများမို့လာရောက်သည့်ဧည့်ပရိသတ်မှာလည်း အလွှာ စုံလှသည်။ ရပ်ဝေးမှရောက်လာသောဧည့်သည်ပင်မနည်းလှ။ ဇော်ဘွားဟောင်းများ၊ နယ်စားပယ်စားများနှင့်အစိုးရအရာရှိကြီး များပါတက်ရောက်လာကြသည်။

မင်္ဂလာပွဲကို အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်၌ မဏ္ဍပ်ကြီးထိုးကာ ကျင်းပခဲ့လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

မင်္ဂလာဆောင်၌ လွန်ခဲ့သည်သုံးနှစ်ကရင်းနှီးခဲ့ရသော
စောဥမ္မာနှင့် နန်းရီရီဝေစိုင်းအုန်းခိုင်တို့စုံတွဲကို သုန်ပြန်လည်
တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့သည်။

မင်္ဂလာပွဲအပြီးတွင် တစ်အိမ်လုံးပင်ပန်း၍ကျန်ခဲ့ကြ၏။
ညည်သည်များပြန်အသွားမှာ အိမ်ကိုရှင်းလိုက်ရသည်က
ပင်သုံးရက်လောက်ကြာသွားသည်။

စိုင်းဖုန်းလူသည် ဤအိမ်၌ပင်လိုက်နေခဲ့၏။ စိုင်းဖုန်း
လူနှင့်မမယဉ်တို့က အိမ်အောက်ထပ်၌အခန်းတစ်ခန်းယူလိုက်
ကြသည်။

“ သုန်တော့ပျင်းနေရော့မယ်ဟေ့၊ မမယဉ် သုန်ကို
ကတိပေးထားတာကြာပြီ၊ မြင်းစီးသင်ပေးမယ်ဆိုတာလေ၊ ကို
ဖုန်းလည်းအိမ်မှာရှိနေပြီဆိုတော့ သုန်ကိုသင်ပေးလို့ရပြီ၊ ဘဲနဲ့
လဲသုန်၊ မြင်းစီးရဲ့ပါ့မလား ”

“ စီးရဲ့တယ်မမယဉ်၊ သုန်သင်မယ် ”

သုန်ကဝမ်းသာအားရပြောလိုက်လေသည်။

အစပိုင်းမှာ သုန်ကိုအိမ်ခြံဝင်းထဲ၌ပင် မြင်းစီးသင်ပေး
ခဲ့လေသည်။ ခြံဝင်းမှာကျယ်ပြောလှသည်မို့ အစီးသင်စသုန်အ
တွက်အဆင်ပြေနေသည်။ စိုင်းဘုန်းလူရော၊ နန်းကျော့ယဉ်ကပါ
သုန်ကိုမြင်းစီးသင်ပေးခဲ့ပါ၏။

ဆောင်း လူ လင်

သုန်မြင်းစီးတတ်မှဖြစ်ပေမည်။

အတက်အဆင်းပေါသော တောင်ကြောတောင်ကမူများ
ကြားဝယ် စက်ဘီးစီးလို့လည်းအဆင်မပြေပေ။ ကားမောင်းဖို့က
လည်း သုန်အတွက်မဖြစ်နိုင်။ တစ်နေရာသွားဖို့အရေး အခြား
လူတစ်ယောက်ကိုအားကိုးနေရသည်။

သုန်မြင်းစီးတတ်မှဖြစ်မည်။

ဒါမှသာ သုန်သွားလိုသောမြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းဆီသို့
သုန်သဘောနှင့်သုန်သွားနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

သုန်က မြင်းစီးနည်းကိုကြိုးစား၍သင်ယူခဲ့လေသည်။

မမယဉ်က သုန်အတွက် မြင်းတစ်စီးသီးသန့်သတ်မှတ်
ပေးခဲ့လေသည်။

စိုင်းဖုန်းလူနှင့် နန်းကျော့ယဉ်သည် ညားကားစလင်မ
ယားရယ်လို့ ချစ်ခွန်းတို့တင် ကလူကျီစယ်နေသည့်အချိန်ပင်မရှိ
ကြချေ။

တော်လှန်ရေးရဲဘော်ဆိုသူများသည် စိုင်းဖုန်းလူရောက်
လာမှ အိမ်သို့ ပို၍အဝင်အထွက်များလာ၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့
မြင်းစောင်းထဲတွင်လုပ်ကြသည်အစည်းအဝေးများမှာ ဆက်နေ
သည်။ စိုင်းဖုန်းလူနှင့်နန်းကျော့ယဉ်ထံလာကြသည့်သူအချင်း
ချင်းကလည်းတည့်ပုံမရချေ။ ဝါဒမတူ၊ ခံယူချက်ကွဲပြားသူများ

ဆောင်း လု လင်

လည်းပါသေး၏။ စိုင်းဖုန်းလူတို့က ထိုသူများကို တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက်၊ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ဆုံမပေးပေ။ အချိန်ခွဲချိချိန်း
ဆိုကာ ဒိုင်ခံတွေ့ဆုံနေသည်။

တော်လှန်ရေး၊တော်လှန်ရေး-ဆိုသည် စကားများ၊ ရှမ်း
ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးဆိုသည် အသုံးအနှုန်းများကို ကြားချင်
တိုင်းကြားနေရသည်။ သူ့နဲ့တော့နားမလည်ပေ။ စပ်လည်းမစပ်
စုမိ။

ကိုယ်ဟာကိုယ် မြင်းတစ်စီးနှင့် အစီးလေ့ကျင့်နေခဲ့
သည်။

မြင်းတစ်စီးနှင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်များနေသော
သူနဲ့ကို အိမ်ကိုလာသည်တော်လှန်ရေးရဲဘော်များကပင် မှတ်မိ
ကုန်ကြပြီ။ အသိအမှတ်ပြုနှုတ်ဆက်လာကြသည်။ အများအား
ဖြင့် သူတို့သည် ဦးရီးတော်၏တပည့်များဖြစ်ကြ၏။ အသက်
အတော်ကြီးသူများက မေမေ့ကိုမှတ်မိသိရှိသူများဖြစ်၍ သူနဲ့ကို
နန်းမြင့်မေ၏သမီးအဖြစ်ခင်မင်နေကြလေသည်။

သူနဲ့ကတော့ ဘယ်သူဟာ ဘယ်အဖွဲ့က၊ ဘာဝါဒကျင့်
သုံးတယ်ဆိုတာတွေမသိပါ။ စိတ်လည်းမဝင်စား။ သူတို့ကနှုတ်
ဆက်လျှင်သာ ပြန်၍ရယ်ပြုံးပြလိုက်သည်။

မမယဉ်တို့သည် ဘယ်လောက်အလုပ်များများ ညနေ
တိုင်းတော့ သူနဲ့ကိုမပျက်မကွက်မြင်းစီးသင်ပေးမြဲဖြစ်၏။

ဆောင်း လု လင်

တစ်နေ့တွင် ကိုစိုင်းဖုန်းလူကော၊ မမယဉ်ကော သုန်၊
ကိုခေါ်ကာ ပြင်ပသို့ မြင်းအစီးသင်ရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။
အိမ်မှထွက်ကတည်းက စိုင်းဖုန်းလူနှင့်မမယဉ်က မြင်းတစ်စီးကို
အတူစီးကာ... သုန်ကိုတော့ သုန်အတွက်အပိုင်ပေးထားသည်။
မြင်းမလေးကိုစီးစေရင်း သူတို့က နောက်မှစောင့်ကြည့်လိုက်ပါ
လာကြသည်။

သုန်သည်အိမ်ဝင်းထဲတွင် အစီးကျင့်ရင်းကပင်အတော်
အစီးကျွမ်းနေခဲ့ပြီ။ စထွက်စက တောလမ်းခရီးမို့အနည်းငယ်
ကြောက်လန့်သလိုရှိသော်လည်း တစတစရဲတင်းလာလေသည်။
သုန်ရဲ့မြင်းမလေးကလည်း သန္ဓေကောင်းပြီးလိမ္မာသည်မို့ သုန်
မှာစီးရတာအဆင်ပြေနေသည်။

ခရီးခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ သုန်ကရဲတင်းလာကာ
မြင်းမလေးကိုဒုန်းဆိုင်း၍ ခပ်ပြင်းပြင်းစီးခဲ့လေသည်။

“ ဟေး- သုန်၊ အတင်မရဲနဲ့လေ ”

မမယဉ်ကနောက်မှလှမ်းအော်သော်လည်း သုန်က ဂရု
မစိုက်တော့။

ဆောင်း လု လင်

သုန်က တစ်ချိန်ကပျော်ပွဲစားထွက်ခဲ့သည်။ ရေတံခွန်ကြီး ရှိရာသို့မှန်းဆကာ မြင်းကိုနှင်ခဲ့လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကို သုန်တစတစ မှတ်မိလာသည်။ မြင်းမလေးသည်လည်း ဤလမ်းခရီးကို သွားလာဖူးပုံရလေသည်။ သုန်ဦးဆောင်ခေါ်ငင်ရာသို့ အလိုက်သင့်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သုန်သည် ရေတံခွန်ကြီးဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပင်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ရေတံခွန်အရောက်တွင် သုန်က မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ မြင်းမလေးကိုရေတိုက်သည်။

သုန်သည် မြင်းမလေးကိုလွတ်လပ်စွာနေခွင့်ပေးလိုက်ကာ သူမကတော့ စမ်းချောင်းလေးတလျှောက်၌ လမ်းလျှောက်နေလိုက်၏။

ထိုအခိုက် မြင်းဟီသံကို သုန်ကြားလိုက်ရသည်။

မြင်းဟီသံသည် စမ်းချောင်း၏တစ်ဖက်ကမ်းမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မြင်းကိုတော့မမြင်ရသေးချေ။

စမ်းချောင်း၏တစ်ဖက်တွင် တောင်ကြောလေးတစ်ခုက ကွယ်နေ၍ တစ်ဖက်ကိုမမြင်သာပေ။

သုန်က မြင်းဟီသံထွက်ပေါ်လာရာတောင်ကြောဆီသို့ ငေးကြည့်နေရာ... တောင်ကြောတစ်ဖက်မှ ဖုန်များထသွားသည်ကိုမြင်နေရပေ၏။

ဆောင်း လု လင်

တစ်စုံတစ်ဦးသည် တောင်ကြောတစ်ဖက်ဆီတွင် မြင်းစီး၍ခရီးနှင့်လာခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သုန်ကြည်နေစဉ်မှာပင် တောင်ကြော၏တစ်ဖက်ဆီမှ မြင်းစီးယောက်ျားတစ်ဦး၏သဏ္ဍာန်က ထင်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

မြင်းကား တစ်ကိုယ်လုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသောမြင်းဖြူကြီးဖြစ်ကာ... မြင်းစီးယောက်ျားကား မြင်းဖြူရှင်ဖြစ်ပါသတည်း။

သုန်သည်အံ့ဩစွာဖြင့်ငေးစိုက်ကြည်နေမိသည်။

မြင်းဖြူရှင်သည် တောင်ကြောအတိုင်း မြင်းနှင့်ဆင်းသက်လာကာ စမ်းချောင်းကိုဖြတ်၍ သုန်ရှိရာသို့လာနေပေ၏။

မြင်းဖြူရှင်၏မျက်နှာတွင်တော့ သုန်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်သွားဟန်မျိုးကိုမတွေ့ရပေ။

“ မြင်းဖြူရှင် ”

“ ဘဲနဲ့လဲမြူနှင်းသုန်၊ မင်းတကယ်ရောက်လာခဲ့တယ်နော် ”

“ အို-မြင်းဖြူရှင်၊ မြင်းဖြူရှင်က သုန်နာမည်ကိုမှတ်မိတယ်နော် ”

“ မှတ်မိတာပေါ့မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းရဲ့မြူနှင်းသုန်ဆိုတဲ့နာမည်ကိုရော၊ မင်းနဲ့သုံးနှစ်ခွာပြီး ချိန်းထားတာကိုရော ကိုယ်မှတ်မိတာပေါ့၊ ခုလဲ ဒီနေရာမှာ မင်းရောက်နေတာသိလို့ ကိုယ်လာခဲ့တာပဲမြူနှင်းသုန် ”

ဆောင်း လု လင်

“ သုန် ဒီနေရာမှာရှိနေတာကိုသိတယ် ”

“ သိတာပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ်က ဒီတစ်နယ်လုံးကိုပိုင်တဲ့ မြင်းဖြူရှင်နတ်သားပဲ ”

သုန်သည်မြင်းဖြူရှင်ကို အံ့ဩစွာစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မြင်းဖြူရှင်က ဘာမှပြောင်းလဲမသွား၊ အရွယ်လည်း ပိုကြီးမလာ၊ ယခင်အခေါက်ကတွေ့စဉ်တုန်းကအတိုင်းပင်။ ဟိုး ယခင်ရုပ်ထုထဲမှာမြင်ခဲ့ဖူးသည်အတိုင်း ဘာမှအပြောင်းအလဲ မရှိချေ။

“ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ မင်းဟာသိပ်လှလာပါကလား မြူ နှင်းသုန်၊ ဟိုတစ်ခါတွေ့တုန်းက မင်းဟာ ကလေးမက လူကြီး မကျ ဇကောဇကနဲ့ကိုးကွဲ့၊ ခုတော့ မင်းဟာ တကယ်မိန်းမကြီး တစ်ယောက်လို အပြည်အဝလှနေပါပေါ့လားဟင် ”

“ အို ”

မြင်းဖြူရှင်စကားကြောင့် ရှက်သွားကာသုန်က ခေါင်း ကိုငုံ့လိုက်သည်။

မြင်းဖြူရှင်သည် မြင်းဖြူကြီးပေါ်မှ လွှားကနဲခုန်ဆင်း လိုက်၏။

မြင်းဖြူရှင်က သုန်ရှေ့တွင်လာရပ်သည့်အခါ သူ့အ ရပ်ကြီးသည် သုန်အပေါ် အုပ်မိုးလျှက်သားရှိတော့သည်။

“ အင်း... အတော်လှတဲ့မိန်းကလေးပေပဲ ”

ဆောင်း လု လင်

သုန်က သတိရလိုက်ကာ ခေါင်းကိုပြန်မော့၍ မြင်းဖြူ ရှင်ကိုမေးလိုက်သည်။

“ ဒါနဲ့ ကဆုန်လပြည့်ညက မြစိမ်းမြိုင်ဖက်ကိုရှင် ဂျောက်သေးသလားဟင် ”

“ ဂျောက်တာပေါ့မြူနှင်းသုန်၊ မင်းကိုလာရှာတာပဲ၊ မင်းတည်းခိုနေတဲ့အိမ်ကြီးရှေ့ကိုကိုယ်ဖြတ်သွားတော့ ကိုယ်မင်း ကိုတွေ့ခဲ့ရတယ်လေ၊ မင်းကလည်းကိုယ်ကို လသာဆောင်ပေါ် ကနေရပ်ကြည့်နေခဲ့တယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားမြူနှင်းသုန် ”

“ အို-သုန် အဲဒီအိမ်မှာရှိနေတာ ဘယ်လိုသိတာလဲ ဟင်၊ ဟိုတစ်ခေါက်က သုန်မပြောခဲ့မိပါဘူး ”

“ ကိုယ်က တစ်နယ်လုံးကိုပိုင်တဲ့ မြင်းဖြူရှင်နတ်သား ပါလို့ ပြောခဲ့ပြီကောကွယ်၊ ကိုယ်အကုန်လုံးသိတယ် ”

သုန်ကမြင်းဖြူရှင်မျက်နှာကိုမော့ကြည့်နေမိသည်။

ပါးသိုင်းမွှေးစိမ်းစိမ်းများက ပါးပြင်တလျှောက်စိမ်းမြေစွာ ပေါက်နေသည်။ သုန်သာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြောင်းလဲလာ သော်လည်း မြင်းဖြူရှင်က ယခင်သုံးနှစ်ကအတိုင်းပါတကား။

“ ရှင်၊ ရှင်ဟာ တကယ်ပဲနတ်သားတစ်ပါးလားဟင်၊ သုန်ကိုမြင်းဖြူရှင်နတ်ဆိုပြီး တမင်ညာနေတာလားဟင် ”

မြင်းဖြူရှင်က သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ကိုယ်ကိုမြင်ချင်တိုင်းမြင်လို့မရနိုင်ပါဘူးကွဲ့၊ လူတိုင်းကလည်းကိုယ်ကိုမမြင်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်မြင်စေချင်တဲ့သူကိုသာ မြင်ခွင့်ပေးတယ် ”

“ ဒါပေမယ့်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူကမှ မယုံကြဘူးရှင် ”

“ မယုံရင်လည်း နေပစေပေါ့မိန်းကလေးရယ်၊ ဘယ်သူယုံစရာများ လိုသေးသလဲကွဲ့၊ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့တွေ့နေရရင်ပြီး ရောမဟုတ်လားကွယ် ”

“ အို ”

“ ဒီမယ်မိန်းကလေး၊ မြူနှင်းသုန်၊ မင်းဟာသိပ်လှတယ်ကွယ်၊ မင်းလိုလှတဲ့မိန်းကလေးမျိုး ကိုယ်မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ မင်းကို ကိုယ်ကတော်ကောက်ချင်တယ်၊ မင်းလက်ခံမလား မြူနှင်းသုန် ”

“ အို ”

တဲ့တိုးဆန်လှသော သူ့စကားကြီးကြောင့် သုန်မျက်နှာ အထားရခက်သွားသည်။

“ တကယ်ပြောတာပါကွဲ့၊ ကိုယ်တို့ထပ်ပြီးချိန်းကြဦးစို့၊ နောက်သုံးနှစ်၊ ဟုတ်ပြီ-နောက်သုံးနှစ်၊ နောက်သုံးနှစ်ကြာရင် မင်းအသက်ဟာ ၁၈နှစ်ပြည့်လိမ့်မယ် ”

သူက သုန်အကြောင်းကိုမှတ်မိနေပေသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ နောက်သုံးနှစ်ကြာတဲ့အခါ ဒီနယ်ထဲကိုတစ်ခေါက် ထပ်လာခဲ့ပါဦးမြူနှင်းသုန်၊ မင်းဟာ စဝ်နန္ဒာ ဆိုတဲ့ မြင်းဖြူရှင် နတ်သားရဲ့ကြင်ယာတော်ဖြစ်ရမယ်မြူနှင်းသုန် ”

“ စဝ်နန္ဒာ ”

“ စဝ်နန္ဒာဆိုတဲ့ မြင်းဖြူရှင်နတ်အကြောင်းကိုမင်းစုံစမ်း ကြည့်လိုက်ပါမြူနှင်းသုန်၊ ကိုယ်ဟာ မတတ်သာလို့ ရန်သူတွေ နဲ့တိုက်ပွဲမှာ ကျရှုံးခဲ့ရပေမယ့်၊ ဒီနယ်မြေရဲ့လုံခြုံအေးချမ်းမှုကို စိတ်မချနိုင်လို့နတ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်မြူနှင်းသုန်၊ နတ်ဘဝမှာကိုယ် ဟာ တစ်ကြိမ်မှကြင်ယာမရှာခဲ့ဖူးသေးဘူး၊ မင်းကိုသာ ကိုယ်က ကိုယ်ရဲ့ကြင်ယာတော်အဖြစ်ရွေးချယ်ချင်တယ်မြူနှင်းသုန် ”

သူက သုန်၏လက်ဖျားလေးများကိုလှမ်း၍ ကိုင်လိုက် သည်။ သူ၏လက်များသည် ပူနွေးနေပေ၏။ သုန်သည် သူ့ဆုတ်ကိုင်လာခြင်းကိုဖယ်ရှားမပစ်မိပဲ သူ့ကိုသာငေးကြည့်နေ မိသည်။

သုန်သည် နတ်တစ်ပါး၏ချစ်ရေးဆိုမှုကိုခံယူနေရပါပြီ ကော။

မြင်းဖြူရှင်က ခေါင်းကိုမော့ကာ တစ်စုံတရာကိုနား စိုက်ထောင်ဟန်ပြုလိုက်သည်။

“ ဟော-မင်းနောက်မှာ အဖော်တွေပါတယ်မဟုတ် လားမိန်းကလေး၊ မင်းအဖော်တွေဟာ ဒီနေရာကိုရောက်လာလု နီးပြီကွဲ့၊ သည်တော့ ကိုယ်ပြန်တော့မယ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ အို-ပြန်တော့မလို့လား ”

သုန်က ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်စွာမေးလိုက်မိသည်။ သုန်သည် မြင်းဖြူရှင်နှင့်တွေ့ဆုံရန် သုံးနှစ်ကြာစောင့်ဆိုင်းခဲ့ရသည်။ တကယ်တမ်းတွေ့ရတော့ တခဏသာမို့ မခွဲခွာချင်သေးပေ။

သို့သော် မိန်းမသားဖြစ်သောသုန်သည် မသွားနဲ့ဦးဆိုသည် စကားကိုဘယ်လိုပြောထွက်ရဲမှာလဲ။

မြင်းဖြူရှင်ကတော့ သူ့ကိုမသွားစေချင်သေးမှန်း သိသွားဟန်တူလေသည်။

“ သာမန်လူတွေကို ကိုယ်ကိုမြင်ခွင့်ပေးလို့မဖြစ်ဖူးကွဲ့၊ ကိုယ်ဒီမှာဆက်နေရင် ကိုယ်နဲ့စကားပြောနေတဲ့မင်းကို အရူးလို့ထင်ကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့က ကိုယ်ကိုမျက်စိနဲ့မြင်နိုင်မှာမဟုတ်ဖူးလေ၊ ကဲ- နောက်သုံးနှစ်ကြာမှ တစ်ခါဆုံကြဦးစို့မြူ နှင်းသုန်၊ ကိုယ်ရဲ့ကြင်ယာတော်အဖြစ်နဲ့ နောက်သုံးနှစ်အကြာမှာ ဒီနယ်ကိုတစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပေဦး၊ ကိုယ်သွားပြီ ”

သူက နှုတ်ဆက်ပြီးပြီးချင်းပင် မြင်းပေါ်ခုန်တက်လိုက်ကာ လာလမ်းအတိုင်းထွက်ခွာသွားပေသည်။

မြင်းဖြူရှင် တစ်ဖက်ကမ်းရှိတောင်ကုန်းလေးကိုကွယ်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက်... အချိန်ကိုက်ထားသကဲ့သို့ပင် နန်းကျော့ယဉ်နှင့်စိုင်းဖုန်းလူတို့မြင်းက သုန်အနားသို့ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ဆောင်း လု လင်

“ သုန်ရယ်၊ ရှာလိုက်ရတာ၊ ဒီရောက်နေတာကိုး၊ မမ ယဉ်တို့က မြင်းစီးမကျွမ်းသေးပဲနဲ့ မြင်းတစ်စီးနဲ့ဒုက္ခရောက်နေ ပြီလားလို့စိတ်ပူလိုက်ရတာ ”

သုန်သည် မြင်းဖြူရှင်နှင့်တွေ့ဆုံသည့်အကြောင်းကို မမယဉ်တို့အား ပြန်ပြောမပြောတော့ပေ။ ပြောလျှင်လည်း မမ ယဉ်ယုံမှာမဟုတ်ယုံမက သုန်ကို အရူးတစ်ယောက်သဖွယ်ကဲ့ရဲ့ ဦးမည်ကိုသိနေသောကြောင့်ပင်။

သုန်သည် မြင်းဖြူရှင်နှင့်ပတ်သက်သည့်အကြောင်း များကို နန်းကျော့ယဉ်အားပြောမပြောတော့သော်လည်း... မြင်းဖြူ ရှင်အကြောင်းကိုမူစုံစမ်းကြည့်ခဲ့လေသည်။

သုန်က ဒေါ်ကြီးနန်းကျော့မေကိုမေးမြန်းကြည့်ခဲ့၏။

“ ဒီနယ်က မြင်းဖြူရှင်နတ်အကြောင်းကိုဒေါ်ကြီးသိ သလားဟင် ”

“ မြင်းဖြူရှင်နတ်ဟာ တစ်ချိန်က ကျောက်စွယ်မြို့ရဲ့ ဖော်ဘွားကြီးလို့အဆိုရှိတယ်သုန်ရဲ့ ”

“ သူ့အကြောင်းကိုပြောပြပါလားဒေါ်ကြီး ”

ဆောင်း လု လင်

“ သူ့အကြောင်း၊ ဒေါ်ကြီးတို့မမွေးခင်အချိန်ကတည်းက မြင်းဖြူရှင်နတ်ရှိနေခဲ့တာပဲကွဲ့။ စစ်ထွက်မယ်ယောကျ်ားတွေဟာ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းမှာ သွားပြီး ဆုတောင်းလေ့ရှိကြတယ်ဆိုပဲ။ စစ်ပွဲတွေကို နိုင်အောင် ကူညီလေ့ရှိသတဲ့လေ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ စစ်ပွဲတစ်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားလို့ နတ်ဖြစ်နေတာပဲ ”

“ တောထဲမှာ မျက်စိလည်နေသူတွေကို လမ်းပြပေးတယ်ဆိုတာကော ”

“ အေး-ဟုတ်တယ်။ တောထဲမှာ မျက်စိလည်နေရင် မြင်းဖြူကြီးစီးထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ရှေ့ကနေ လမ်းမှန်ရောက်အောင် ခေါ်သွားလေ့ရှိတယ်တဲ့။ သူ့ကိုတော့ အနီးကပ်မမြင်ရနိုင်ဘူး။ လမ်းမှန်တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ပျောက်သွားရေတဲ။ ကြုံဖူးတဲ့သူတွေက အဲဒါကို မြင်းဖြူရှင်နတ်က ကူညီတာလို့ ဆိုကြတာပေါ့ကွယ် ”

“ လူဘဝက သူ့မှာ နာမည်ရှိသလား ဒေါ်ကြီး ”

“ စင်နန္ဒ တဲ့ ”

“ အို ”

“ သုန်က ဘာကြောင့် မေးတာလဲကွဲ့ ”

“ တောထဲသွားရင်း မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းကို တွေ့ခဲ့ရလို့ပါ ဒေါ်ကြီး ”

ဒေါ်နန်းကျော့မေက အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ဟင်-သုန်၊ မြင်းစီးရင်း နတ်ကွန်းထိအောင်ရောက်
တယ်ပေါ့၊ အဝေးကြီးကိုကွယ်၊ ယဉ်ယဉ်ရောပါရဲ့လားကွဲ့ ”

“ ပါပါတယ်ဒေါ်ကြီး ”

တကယ်တော့ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းသို့သုန်ရောက်သည်
မှာ ခြောက်နှစ်ပင်ရှိပြီ။ ဒေါ်ကြီးကိုအလွယ်တကူပြောလိုက်ခြင်း
သာဖြစ်သည်။

“ အဲဒီဖက်ကို မသွားနဲ့သုန်၊ ခေတ်ကာလကြီးက
ကောင်းတာမဟုတ်ဖူး၊ သူပုန်သူကန်တွေကပေါ်ပါဘိသနဲ့၊ ယဉ်
ယဉ်ဟာ သိပ်အတင်ရဲ့တာပဲကွယ် ”

ဒေါ်နန်းကျော့မေက နန်းကျော့ယဉ်ကိုသာအပြစ်တင်
နေလေသည်။

သုန်သည် အခွင့်ရသည်အခါတိုင်း မြင်းဖြူရှင်နှင့်
တွေ့လိုတွေ့ငြား ရေတံခွန်နားသို့သွားရောက်ခဲ့လေသည်။ နန်း
ကျော့ယဉ်တို့သည် အမြဲတမ်းသုန်ကိုလိုက်မပို့အားချေ။

သုန်သည် မြင်းစီးကျမ်းလာပြီဖြစ်သည်အားလျော်စွာ
ရေတံခွန်ရောက်သည်ထိတော့ မကြောက်မရွံ့သွားလာရဲလေ၏။

မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းရှိသည်နေရာထိတော့ သုန်မသွား
တတ်။ လွန်ခဲ့သည်ခြောက်နှစ်က တစ်ကြိမ်သာ ရောက်ခဲ့ဖူး
သည်နေရာကိုလည်းမမှတ်မိတော့။

ဆောင်း လု လင်

ရေတံခွန်သို့ သုံးလေးကြိမ်ရောက်သည်တိုင် မြင်းဖြူ
ရှင်နှင့်တော့ နောက်တစ်ခါမတွေ့ရတော့ပါ။

မြင်းဖြူရှင်ကြီးရယ်၊ တစ်နယ်လုံးကို ပိုင်စိုးတယ်ဆိုတဲ့
ရှင်ကတော့ သူနဲ့ကိုမြင်နေရမှာပါ။ ဘာလို့များ သူနဲ့ကိုထွက်ပြီး
ကိုယ်ထင်မပြတော့တာလဲရှင်ရယ်...

သည်လိုနှင့် နွေရာသီကာလများသည် တစတစကုန်
ဆုံးလာကာ ကျောင်းပြန်ဖွင့်မည်ရက်များသည်လည်း နီးကပ်လာ
ခဲ့ပြန်သည်။

သူနဲ့ပြန်ရပေတော့မည်။

ပြန်ခါနီးတစ်ရက်တွင် ရေတံခွန်ဆီသို့သူနဲ့ရောက်သေး
၏။ မြင်းဖြူရှင်ကိုကား အစအနပင်မမြင်တွေ့ခဲ့ရပါ။

သူနဲ့က တိုင်တည်စကားဆိုခဲ့လေသည်။

“ နောက်သုံးနှစ်ကြာရင် သူနဲ့မရောက်ရောက်အောင်
ပြန်လာခဲ့ပါမယ် မြင်းဖြူရှင်နတ်သားစပ်နန္ဒရယ်၊ သင့်ကတိအ
တိုင်းသာ သူနဲ့ကိုစောင့်မျှော်နေပါတော့ ”

ဆောင်း လူ လင်

အသက်-၁၈-နှစ်
(၁၉၅၈ ခုနှစ်)

တိမ်တိုက်လို့ဘဝမျိုး

၁၄၁

ဆောင်း လု လင်

၁၉၅၈ခုနှစ်တွင် သုန်မက်ထရစ်တန်းသို့ ရောက်လေသည်။ ထိုနှစ်သည် သုန်နှင့်မြင်းဖြူရှင်ကြီးတို့ချိန်းဆိုထားသည့် သုံးနှစ်ပြည်သောကာလလည်းဖြစ်ပါလေ၏။

မက်ထရစ်တန်းစာမေးပွဲက အရေးကြီးလေသည်။ မက်ထရစ်အောင်ပြီးလျှင် နှစ်သက်ရာ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်များသို့ ရွေးချယ်တက်ရောက်ခွင့်ရှိလေသည်။

သုန်ရော တင်မေပါ ဆေးကောလိပ်သို့ဆက်တက်ရန် ရွေးချယ်ထားကြလေသည်။ ထိုတစ်နှစ်လုံး အဆင်မြင်မြင်နှင့် စာမေးပွဲအောင်ရန်ကြိုးစားနေခဲ့ရ၏။

ထိုကာလ၏နိုင်ငံရေးအခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းလှပေ။ ရန်ကုန်တွင် အေးချမ်းငြိမ်သက်သယောင်ရှိသော်လည်း နယ်စွန့်ပယ်စွန့်ဒေသများ၌ ဆူပူသောင်းကျန်းလျှက်ရှိကြသည်ကို သတင်းစာများမှတစ်ဆင့် သိရလေ၏။

ဆူပူသောင်းကျန်းသူများမှာ နိုင်ငံရေးအရ လက်ရှိအစိုးရကိုမကြေနပ်၍ သောင်းကျန်းသူများရှိသလို၊ လျော့လှဲနေသေးသော အစိုးရအာဏာမသက်ရောက်သည့်ဒေသများတွင် ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေသူများလည်းရှိသည်ဟုဆိုသည်။

ရန်ကုန်တွင်နေသောသုန်တို့ကတော့ ထိုအကြောင်းများကို သတင်းအဖြစ်သာကြားသိနေရသော်လည်း မကြုံဖူး၊မမြင်ဖူးချေ။

ဆောင်း လု လင်

နိုင်ငံရေးပါတီများ၏အချင်းချင်းအပုတ်ချဲဆွယ်သည်တရားပွဲများကိုတော့ မတွေ့ချင်အဆုံးတွေ့နေရသည်။

ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးသည် သန့်ရှင်းနှင့်တည်မြဲဟူ၍ နှစ်ချမ်းကွဲသွားခဲ့သည်။ မကြာခင်က ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပရာ သန့်ရှင်းအဖွဲ့ကအနိုင်ရရှိသွားလေသည်။ ရွေးကောက်ပွဲကိုတရားမျှတမှုမရှိ၊ မဲခိုးသည်ဆိုသည်စွတ်စွဲချက်များထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုအချို့ကလည်း ကိုယ်ပိုင်နယ်မြေဖြင့် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ကိုတောင်းဆိုလာကြသည်။ ပါတီဂိုဏ်းဂဏများဖွဲ့စည်းကာ အစိုးရကိုပုန်ကန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ အစိုးရကမတရားသင်းကြေငြာသည်အခါ သူပုန်အဖွဲ့များဖြစ်သွားကြလေသည်။ တောခိုသောင်းကျန်းသည်အဆင်သို့ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။ သူပုန်အဖွဲ့တွေမှာလည်း ဝါဒချင်းကွဲပြားကြသေးသည်။ စာနယ်ဇင်းများက ရောင်စုံသူပုန်များ-ဟု နာမည်ပေးသမုတ်ကြ၏။

ထိုသတင်းများကိုကြားရသည်အခါ သုန်တစ်ယောက်မမယဉ်ကို သတိရမိလေသည်။ မမယဉ်နှင့် ကိုစိုင်းဖုန်းလူတို့လှုပ်ရှားနေသော လှုပ်ရှားမှုသည်လည်း သူပုန်ဆန်နေလေလား။ သူတို့ထံမှ တော်လှန်ရေးဆိုသောစကား၊ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုသောစကားများကို မကြာမကြာကြားခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ဆောင်း လု လင်

သူပုန်များသည် ကျေးလက်ဒေသများတွင် ရွာများကို ဝင်၍ ဆက်ကြေးကောက်သည်။ မပေးလျှင် ရွာကိုမီးရှို့သည်ဟု ဆိုသည်။

မီးရထားကိုမိုင်းပုံးထောင်သည့် သတင်းများကိုလည်း သတင်းစာများ၌ မကြာမကြာဖတ်ရ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကျောင်းသူဘဝတွင်သာရှိသေးသော သူန်တို့က ထိုကိစ္စများကို ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သည့် သဖွယ်သဘောထားခဲ့ကြသည်။ စာမေးပွဲအောင်မြင်ရေးနှင့်ပညာဆက်လက်သင်ကြားရေးကိုသာ အာရုံထားခဲ့ကြသည်။

အိမ်တွင်လည်း သူန်သည် သီးခြားဆန်စွာနေပြန်ခဲ့လေသည်။ ဖေဖေမာမာမိသောင်းနှင့်မောင်လေး ရာဇာကျော်တို့ကသပ်သပ်၊ သူန်က ကိုယ့်အခန်းလေးထဲတွင်သာ စာကျက်ရင်းသီးခြားနေပြန်ခဲ့၏။

သူန့်ထက် ခုနစ်နှစ်ငယ်သောမောင်လေးရာဇာပင် ၄ တန်းကျောင်းသားကြီးဖြစ်နေပေပြီ။

သူန့်က တစ်ဦးတည်းသောရင်ဖွင့်စရာသူငယ်ချင်းတင်မေ့ကိုတော့ မြင်းဖြူရှင်စစ်နန္ဒအကြောင်း ပြောပြဖြစ်ခဲ့လေသည်။ တင်မေသည် ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှထင်မြင်ချက်မပေးတော့။

ဆောင်း လု လင်

“ နောက်သုံးနှစ်ကြာလို့ သုန့်အသက်၁၈နှစ်ပြည့်တဲ့ အခါ အဖြေပေါ်မှာပေါ့ ” - ဟုသာပြောကြားခဲ့သည်။

သုန့်အဖို့ ဤသုံးနှစ်အတွင်းစိတ်နှလုံးကြေကွဲဝမ်းနည်း ခဲ့ရသောဖြစ်ရပ်တစ်ခုတော့ရှိခဲ့သည်။ သုန့်နှင့်တိုက်ရိုက်မပတ် သက်သော်လည်း သုန့်ကြေကွဲခဲ့ရပါသည်။

သုန့်သိပ်ကြိုက်နှစ်သက်သော ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမေရီမြင့် တစ်ယောက်ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်းပင်။ မေရီမြင့်သည်သုန့်အနှစ် သက်ဆုံးအချစ်ဆုံးမင်းသမီးလေးတစ်လက်ဖြစ်ပေ၏။ မေရီမြင့် သည်ရှမ်းသွေးပါသောကြောင့် ဇာတိကိုခင်တွယ်စိတ်ဖြင့် ချစ်မိ လေသလားမသိပေ။ မေရီမြင့်၏ရွှင်ပျသောမျက်နှာပေး၊ သွက် လက်သောဟန်အမူအရာများနှင့် ထူးခြားသောအသံလေးများ သည် အလွန်ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ မေရီမြင့်သည် သုန့်၏ ဖေးဘရိတ်မင်းသမီးတစ်လက်ပင်တည်း။

သည်နေရာမှာတော့ သုန့်နှင့်တင်မေသည် အကြိုက် ချင်းကွဲသွားကြသည်။ တင်မေက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးထဲတွင် ကြည် ကြည်ဌေးကိုအကြိုက်ဆုံးဖြစ်ပေ၏။

“ ကြည်ကြည်ဌေးထက် မေရီမြင့်ကပိုလှတာပေါ့ကွ ”

“ အို-ဟုတ်လိမ့်မယ်အားကြီး၊ ကြည်ကြည်ဌေးကလှ တာပေါ့ဟဲ့၊ ဘယ်သူ့သွားမေးမေး ”

“ တို့မေရီမြင့်က နိုင်ငံခြားမှာတောင်မယ်ဘွဲ့ရခဲ့တာ ”

ဆောင်း လု လင်

သုန်က ရှန်ဟဲမယ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောမေရီမြင့်ကိုအမွန်းတင်လိုက်သည်။

“ တို့ကြည်ကြည်ဌေးက အကယ်ဒမီဆုရပြီးသား၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အကယ်ဒမီဆုကိုပထမဆုံးရတဲ့မင်းသမီး၊ ပထမဆုံးကားနဲ့တင်အကယ်ဒမီရထားတာ၊ သရုပ်ဆောင်တဲ့ဖက်မှာ ကြည်ကြည်ဌေးကိုဘယ်သူမှလိုက်မမီဘူး ”

“ ကြည်ကြည်ဌေးက အရင်က ဇာတ်မင်းသမီးကြီးပါ။ အမူအရာတွေက ဇာတ်ဆန်ပါတယ်။ မေရီမြင့်ကမှခေတ်ဆန်တာ ”

သုန်နှင့်တင်မေသည် ကိုယ်နှစ်သက်သောမင်းသမီးဖက်မှ အလျှော့မပေးတမ်းငြင်းခုန်ကြလေသည်။

ထိုသို့ သုန်အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော မေရီမြင့်သည် ၁၉၅၇ခုနှစ်တွင် မမျှော်လင့်ပဲကွယ်လွန်သွားခဲ့လေ၏။ အူထဲမှာ သန္ဓေတည်၍ (သားအိမ်ပြင်ပမှာသန္ဓေတည်၍)ဟု သတင်းများက ဖော်ပြ၏။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အသက် ၂၇နှစ်သာရှိပါသေးသည်။

သုန်သည်ကြေကွဲစွာငိုရှိုက်ခဲ့ရလေသည်။

မေရီမြင့်အသုဘကို သုန်တို့ကျောင်းရှေ့မှ ချသွား၏။ လိုက်ပါပို့ဆောင်သောလူအုပ်ကြီးမှာများပြားလွန်းလှသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လူအစည်ကားဆုံးအသုဘအဖြစ်မှတ်တမ်းတင်သွားခဲ့ရလေသည်။ သုန်သည်အသုဘကိုလိုက်ပို့ချင်သော်လည်း ဆရာ

ဆောင်း လု လင်

များခွင်မပြုသောကြောင့် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့်ကြည်နေရ၏။ အတန်းထဲမှာ သူနဲ့လိုပဲငိုရှိုက်ကြသူ မိန်းကလေးများမနည်းလှပါ။ ကြည်ကြည်ဌေးကို ပိုကြိုက်ပါသည်ဆိုသော တင်မေပင် ငိုပွဲဆင်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအဖြစ်ကား နုနယ်သေးသောသူနဲ့တို့အရွယ်အတွက် စိတ်နှလုံးထိခိုက်ရသောအဖြစ်ဆိုးကြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေ၏။

စာမေးပွဲကြီးနီးလာသည်အချိန်တွင် ကျောင်းပိတ်ပါက မြစိမ်းမြိုင်သို့တစ်ခေါက်သွားလည်ရန် သူနဲ့ကဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ မြင်းဖြူရှင်နှင့်ချိန်းဆိုထားသည် သုံးနှစ်ကာလသည် လည်းပြည့်မြောက်ခဲ့ပေပြီ။

မြင်းဖြူရှင်စစ်နန္ဒသည် သူ့ကတိအတိုင်းသူနဲ့ကိုစောင့်မျှော်နေလိမ့်မည်ဟုသူနဲ့ကယုံကြည်၏။

သူနဲ့သည် မြစိမ်းမြိုင်သို့ ကျောင်းပိတ်လျှင်လာလည်မည်အကြောင်းစာရေးလိုက်သည်။

မမယဉ်တို့ဖက်မှ သူနဲ့ကိုမဆက်သွယ်သည်မှာပင် အတော်ကြာပေပြီ။ သူနဲ့စာရေးလိုက်ပြီး တစ်လလောက်ကြာမှ စာပြန်လာ၏။ လာမကြိုနိုင်ကြောင်း၊ ယခင်အခေါက်ကကဲ့သို့ ဟဲ ဟိုးလေဆိပ်တွင်လာကြိုနေမည်အကြောင်းနှင့် ဒေါ်ကြီးနန်း

ဆောင်း လူ လင်

ကျော့မေလည်း ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းကြောင်း စာထဲတွင် ပါလေသည်။

သုန်က ဖေဖေနှင့်မာမီသောင်းကို ကျောင်းပိတ်လျှင် မြစိမ်းမြိုင်သွားနေမည်အကြောင်းကြိုပြောထားလိုက်သည်။

သည်လိုနှင့် ဘဝအတွက်အရေးကြီးလှသောမက်ထရစ် စာမေးပွဲကြီးမှာ ပြီးဆုံးသွားလေ၏။

စာမေးပွဲပြီးသည်နှင့် မြစိမ်းမြိုင်သို့ လာတော့မည်အကြောင်း မမယဉ်ထံစာရေးအကြောင်းကြားလိုက်သည်။

နန်းကျော့ယဉ်က လေယာဉ်လက်မှတ်ရလျှင်အကြောင်း ကြားရန်စာပြန်လိုက်သည်။

တစ်နေ့တွင် ဖေဖေက သုန်ကိုခေါ်ကာ စကားတစ် ခွန်းပြောခဲ့လေသည်။

“ သမီးသုန်၊ ဖေဖေခုပြောမယ်စကားကို သမီးသေချာ စဉ်းစားပါ။ သမီးလည်းမငယ်တော့ဘူးဆိုတော့ သမီးစိတ်ကြိုက် ဆုံးဖြတ်ခွင့်ဖေဖေပေးတယ် ”

ဆောင်း လု လင်

ဆန်းပြားသောဖေဖေစကားကြောင့် သုန်ကဖေဖေကို
ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ ဖေဖေတို့ နိုင်ငံခြားမှာအပြီးအပိုင်ပြောင်းနေကြမ
လို့ စီစဉ်နေတယ်သမီး ”

“ ရှင် ”

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် သုန် အံ့ဩသွားရလေ
သည်။

“ အမေဂိုကားကိုထွက်ကြမယ်၊ သမီးလိုက်နိုင်မလိုက်
နိုင်စဉ်းစားပါ ”

“ ဖေဖေရယ် ”

သုန်ကဝမ်းနည်းသွားလေသည်။ ဖေဖေတို့မှာ သွားရန်
ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ပုံရသည်။ သုန်ကတော့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေနေ
ကိုယ်နိုင်ငံကနေအပြီးထွက်ခွာဖို့တော့ စိတ်ကူးလို့ပင်မရပါ။

“ သမီးမလိုက်နိုင်ဘူးဖေဖေ ”

“ စဉ်းစားပါဦးသမီးရယ်၊ သမီးကိုလိုက်ခဲ့ပါလို့ အ
တင်းအကျပ်မခေါ်ချင်ပေမယ့် မိသားစု ဥမကွဲသိုက်မပျက်ပါလာ
စေချင်တယ်သမီး ”

“ သူများနိုင်ငံမှာ မနေချင်ပါဘူးဖေဖေရယ်၊ အလည်
အပတ်လောက်ဆိုရင်တော်သေးတယ်၊ အင်းလေ... သမီးစဉ်းစား
ပါဦးမယ်ဖေဖေ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ချက်ချင်းကြီးမဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ ထွက်လို့ရ
အောင်ကြိုးစားရဦးမှာပါ ”

သုန့်သဘောက လုံးဝလိုက်မည်မဟုတ်ကြောင်း စဉ်း
စားရန်ပင်မလိုသော်လည်း ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာအောင်စဉ်းစားပါ
မယ်ဟုပြောလိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ နိုင်ငံခြားပြောင်းနေမည့်အစီအစဉ်သည်
မာမီသောင်း၏ဆန္ဒအရဖြစ်လာခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မာမီ
သောင်းက အနောက်နိုင်ငံကိုအထင်ကြီးသူမဟုတ်လား။ ဖေဖေ
ကမိန်းမဆန္ဒကိုလိုက်လျော့ခြင်းပဲဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သုန့်သည် လေယာဉ်လက်မှတ်အဆင်ပြေသည်နှင့် မြ
စိမ်းမြိုင်သို့ အချိန်မဆိုင်းပဲပြေးခဲ့လေတော့သည်။

မမယဉ်တို့လင်မယားက ဟဲဟိုးလေဆိပ်တွင်လာကြိုနေ
ခဲ့သည်။ မမယဉ်သည် ယခင်အခေါက်များထက်များစွာရင့်ကျက်
နေပုံပေါက်ကာ မျက်နှာကခက်ထန်နေလေသည်။

တောင်ကြီးတွင်ခေတ္တနား၍ အစားအသောက်များ စား
ကြစဉ် သုန့်သည်မျှော်လင့်မထားသောသူကို အံ့အားသင့်ဖွယ်
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ ဟေ့-မြူ၊ နင် ကျောက်စွယ်ကိုသွားမလို့လား ”

ဆောင်း လု လင်

သုန်ကို မြူ-လို့ခေါ်သူမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင်တစ်ယောက် ထဲသာရှိလေသည်။ ထိုတစ်ယောက်သည် သုန်ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမုန်းဆုံးနှင့်ကြည်မရဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။

သင်းခွေချပ်။ သင်းခိုင်ချစ်ခေါ်သင်းခွေချပ်ပါလား။

ကားပြန်မထွက်မီ အိမ်သာဝင်ပြီးပြန်ထွက်အလာ သုန် တစ်ယောက်ထဲရှိစဉ်မှာ သူကလာနှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ သင်းခွေချပ်၊ နင် ဒီရောက်နေတယ်ပေါ့ ”

သင်းခိုင်ချစ် သုန်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပျောက်ကွယ်နေ သည်မှာ ၂နှစ်ခန့်ရှိပေပြီ။ သုန်ကမေ့ပင်မေ့နေခဲ့ပြီ။ တောင်ကြီး မှာပြန်တွေ့နေရတော့ သုန်အံ့ဩသွားရသည်။

“ ငါ တောင်ကြီးမှာကျောင်းပြောင်းတက်နေတာမြူ၊ နင် မက်ထရစ်ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်ခဲ့ရဲ့လား ”

“ ဒါ နင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး ”

အစပိုင်းမှာ မတွေ့တာကြာ၍ စကားကောင်းကောင်း ပြန်ပြောမိသော်လည်း စကတည်းက ကြည်မရခဲ့သည်သူ့ကို ဘု တောလိုက်လေသည်။

“ ဟဲ-ဟဲ၊ နင်က ငါ့ကို ခုထိမျက်နှာသာမပေးသေးပဲ ကိုး၊ ငါ့မေတ္တာကတော့ နင့်အပေါ်မှာမပျက်ပါဘူးမြူရယ်၊ ငါ အချိန်တိုင်းနင့်ကိုသတိရနေတယ် ”

“တော်စမ်း၊ ငါကတော့ ကျောင်းမှာနင့်မျက်နှာမမြင်ရ တော့လို့ စိတ်ချမ်းသာလက်ချမ်းသာရှိနေတယ်ဟေ့ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း- ငါတို့ရေစက်မကုန်သေးပါဘူး မြူ၊ အခု ငါ့အဖေက ကျောက်စွယ်ကိုနယ်ပိုင်ရာထူးနဲ့ပြောင်းရ ပြီလေ၊ နင်နဲ့ငါ ကျောက်စွယ်မှာဆုံကြသေးတာပေါ့၊ ငါမနက် ဖန်ကျောက်စွယ်ကိုပြန်လာခဲ့မယ် ”

“ ဟင် ”

လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်က သူနှင့်လမ်းလွဲရန် မြစိမ်းမြိုင်အ စား ကျောက်စွယ်မြို့ကိုလွဲ၍ပြောခဲ့သည်။ သည်တုန်းက မြစိမ်း မြိုင်ကိုသွားမည်သင်းခိုင်ချစ်သည် သုန်နှင့်တစ်မြို့စီလွဲပြီထင်ကာ စိတ်ညစ်သွားခဲ့၏။ တကယ်တမ်းစိတ်ညစ်ခဲ့ရသူကသုန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြစိမ်းမြိုင်တွင် မြို့ထဲသို့အထွက်နည်းသောသုန်သည် သင်းခွေချပ်ကိုသင်္ကြန်တုန်းကတစ်ကြိမ်သာ ခပ်ဝေးဝေးမှလှမ်း မြင်ခဲ့၏။ ယခု သူ့စကားအရ သင်းခိုင်ချစ်သည် မြစိမ်းမြိုင် တွင်သုန်ကိုမြင်ခဲ့ပုံမရပေ။

ထိုစဉ်ကသုန်စကားကိုယုံကြည်ကာယခုလည်း ကျောက် စွယ်သို့လာရောက်လည်ပတ်သည်ဟု ထင်နေရှာ၏။ သည်တစ်ခါ သုန် တကယ်ဝမ်းသာသွားရတော့သည်။ သူ့ကိုထပ်၍ကလိချင် စိတ်လည်းပေါက်သွားရ၏။

“ အေး-ကျောက်စွယ်မှာ ငါ့ကိုတွေ့အောင်ရှာနိုင်ရင် ရှာလေ ”

“ ရှာရမှာပေါ့မြူရယ်၊ ကိုယ်ကမြူမျက်နှာကိုမြင်ချင်နေ တဲ့သူပဲ၊ ကျောက်စွယ်မြို့ကကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟာ-ဟာ-ဟာ- ရှာ၊ ရှာ၊ တွေ့အောင်သာရှာပေ
တော့ဟေ့ ”

သုန်က ရယ်ပဲ့ပဲ့ကာ သူ့အနားမှခွာခဲ့လေတော့သည်။

တောင်ကြီးမှမြစိမ်းမြိုင်သို့ သွားသောလမ်းသည် စိမ်း
ညိုရီဝေသော တောတန်းတောင်စခန်းများဖြင့် လှပမြဲလှပနေ
လေသည်။ လွန်ခဲ့သောကိုးနှစ်၊ သုန်အသက် ကိုးနှစ်အရွယ်
ပထမဆုံးလာခဲ့စဉ်ကအတိုင်း ဘာမှမပြောင်းမလဲရှိနေဆဲပင်။

“ တောတောင်ရှုခင်းလေးတွေကိုမြင်လိုက်မှ စိတ်ထဲ
မှာအေးချမ်းသွားတာပဲ ”

သုန်ကပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

နန်းကျော့ယဉ်က သုန်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကားကို
စိုင်းဖုန်းလူကမောင်းကာ ရှေ့တွင်တစ်ယောက်ထဲထိုင်လိုက်လာ၏။
သုန်နှင့်မမယဉ်ကနောက်ခန်းတွင်ထိုင်လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ရှုခင်းကသာ သာယာလှပတာပါသုန်၊ လမ်းခရီးက
အရင်ကလိုမငြိမ်းချမ်းတော့ဘူးကွဲ့ ”

“ ရှင် ”

“ လမ်းမှာဓားပြအဖွဲ့တွေရှိတယ်၊ သူပုန်တွေပေါ့၊
မကြာမကြာဓားပြတိုက်တတ်တယ်သုန် ”

ဆောင်း လု လင်

သုန်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်ကာကြောက်လန့်ဟန်လုပ်ပြု
လိုက်သည်။

“ မကြောက်ပါနဲ့၊ မမယဉ်တို့ကိုတော့ သူတို့မနှောက်
ယှက်ပါဘူး ”

သူပုန်များက နန်းကျော့ယဉ်တို့ကိုတော့ ဘာကြောင့်မ
နှောက်ယှက်ရသနည်း။ သုန်ကတွေးနေမိသည်။

သုန်သည် ငေးလျှက်လိုက်ပါလာရင်း တစ်နေရာရောက်
တော့ မမယဉ်ဖက်တိုးကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်လေသည်။

“ မမယဉ်တို့ ကလေးမရသေးဘူးလားဟင် ”

နန်းကျော့ယဉ်က သုန်ကိုလှည့်ကြည့်လာ၏။

“ ကလေးယူလို့မဖြစ်သေးဘူးသုန်၊ မမယဉ်တို့မှာ တာ
ဝန်တွေရှိသေးတယ် ”

“ ဘာတာဝန်လဲ၊ တော်လှန်ရေးလား ”

သုန်က ငေါ့တော့တော့လေသံဖြင့်မေးလိုက်သည်။

နန်းကျော့ယဉ်က သုန်လေသံကိုသဘောကျပုံမရပဲစိုက်
ကြည့်နေလေသည်။

သုန်သည်မမယဉ်စိတ်ခုသွားတာသိ၍ ဘာမှမပြောတော့
ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာငေးမောလိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။

ဆောင်း လု လင်

မြစိမ်းမြိုင်ကား ထူးခြားသောပြောင်းလဲမှုမရှိချေ။
ဒေါ်ကြီးနန်းကျော့မေသည် အိမ်၌ဘွားဘွားကြီး၏ နေ
ရာကိုရယူထားသလိုဖြစ်နေသည်။

ယခင်ကိုးနှစ် သုန်မြစိမ်းမြိုင်ရောက်ရောက်ချင်း... အိပ်
ရာထဲလဲနေသောဘွားဘွားကြီးကိုသွား၍နှုတ်ဆက်တာကိုသတိရမိ
သည်။

ယခုလည်း သုန်သည် မကျန်းမာ၍အိပ်ရာထဲလဲနေ
သောဒေါ်ကြီးနန်းကျော့မေကိုသွား၍နှုတ်ဆက်ရ၏။ တိုက်ဆိုင်
စွာပင် ဒေါ်ကြီးသည် ဘွားဘွားကြီးနေသွားသောအခန်းထဲ၌
ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်နေလေသည်။ အခန်းမှာ အောက်ထပ်၌ရှိပြီး
သွားလာရလွယ်ကူရုံမက နေရောင်ကောင်းစွာရ၍ နေမကောင်း
သူအတွက်သင့်တော်ပေသည်။

အိုမင်းလာသောဒေါ်ကြီးသည် မိခင်ဖြစ်သူနှင့်ရုပ်ချင်း
တထေရာထဲတူလာပေ၏။ သည်လိုနှင့်ပဲ... ငယ်သူတို့သည်ကြီး
ရင့်ကာ ကြီးရင့်သူတို့ကသေလွန်ပြီး ငယ်သူတို့ကိုနေရာဖယ်
ပေးသွားကြသည်။ သုန်တို့သည်လည်း တစ်နေ့ သည်အဖြစ်မျိုး
ကိုကြုံရဦးမည်ပင်။ သုန်က အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တရား
သဘောနှင့်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ့ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ ညနေကျ သုန်တစ်ယောက်ထဲ ဒေါ်ကြီးဆီလာခဲ့ဦး
နော် ”

ဆောင်း လု လင်

ဒေါ်ကြီးမှာ သုန့်ကိုပြောစရာစကားများရှိပုံရလေသည်။
တိုးတိုးတိတ်တိတ်မှာ၏။

“ ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါ်ကြီး ”

သုန့်က ဒေါ်ကြီးကိုကြည့်ရင်း သနားသွားလေသည်။
မေမေသာဆက်ရှိခဲ့ရင်လည်း ဒေါ်ကြီးလိုအိုနေရော့မယ်ဟု အ
စားထိုးတွေးမိလေသည်။

ညနေပိုင်းတွင် သုန့်အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ ဒေါ်
ကြီးအခန်းသို့လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ကြီးက သုန့်ကို သူ့ခေါင်းရင်းနားထိတိုး၍ထိုင်ခိုင်း
၏။

“ ယဉ်ယဉ်သိပ်မိုက်တယ်ကွယ် ”

“ ရှင်-ဒေါ်ကြီး ”

“ သူလုပ်နေတဲ့တော်လှန်ရေးဆိုတဲ့အလုပ်တွေ ဒေါ်
ကြီးမကြိုက်ပါဘူးကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ သုန့်လည်းနားတော့မလည်ပါဘူး၊ ဒါပေ
မယ် မမယဉ်ကိုမဝေဖန်ရဲဘူးဒေါ်ကြီး ”

“ မပြောနဲ့၊ မပြောနဲ့၊ သုန့်သွားမပြောနဲ့၊ ဒေါ်ကြီး
တောင်ပြောလို့မရတာ၊ သူက ယုံကြည်ချက်သိပ်ပြင်းတဲ့မိန်းက
လေး၊ တို့များရဲ့အဘိုးအဘေးတွေနဲ့သွားတူတာကဲ့၊ ကြားထဲ
စိုင်းဖုန်းလူလို့လူနဲ့ညားတော့ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ဟိုသူငယ်ကလည်း

ဆောင်း လု လင်

ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပဲ ၊ ဒေါ်ကြီးသတိပေးချင်တာက သုန်ဒီလုပ်
ငန်းတွေထဲဝင်မပါပါနဲ့ဆိုတာပဲ ”

“ ဟင်အင်း၊ သုန်ဝါသနာလည်းမပါဘူး၊ နားလည်းမ
လည်ဘူးဒေါ်ကြီး ”

“ သူတို့က သုန်ကိုဆွယ်များနေသလားလို့ ”

“ အဲဒီလိုလည်း မစည်းရုံးပါဘူးဒေါ်ကြီး ”

“ ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ငါ့တူမလေးကလိမ္မာပါတယ်
လေ၊ အချိန်တန်ရင် ရန်ကုန်ပြန်ပြီး အေးအေးသာနေသုန်၊ သူ
တို့ထဲဝင်မပါမိစေနဲ့၊ ယဉ်ယဉ်ဟာလေ... ဘယ်လောက်မိုက်သ
လဲဆို တောခိုဖို့အထိကြံရွယ်နေသကဲ့ ”

“ ဟင် ”

“ အဲဒါပါပဲသုန်၊ သူတို့ဆွယ်တရားထဲကိုပါသွားမှာစိုးလို့
သုန်ကိုခေါ်သတိပေးတာပါ ”

ဒေါ်ကြီးပြောလည်းပြောစရာပင်။ မမယဉ်သည်ယခင်
အခေါက်များနှင့်မတူ၊ မျက်နှာကပို၍ခက်ထန်လာသည်။ စကား
ပြောလည်းပို၍ပြတ်သားလာလေသည်။ ယုံကြည်ချက်အတွက်
တိုက်ခိုက်မည် ကျားရဲမလေးအသွင်ဆောင်နေ၏။

ဆောင်း လု လင်

တစ်နေ့တွင်... သုန်သည် စာကြည့်ခန်းထဲ၌ မမယဉ် အရိပ်ကိုမြင်လိုက်၍ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

မမယဉ်သည် စက်ကိရိယာတစ်ခုနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေကာ ထိုကိရိယာဆီမှတတီတီအသံများမြည်နေ၏။

သုန်ဝင်သွားတော့ မမယဉ်သည် အလန့်တကြားဖြင့် ထိုစက်ကြီးကိုပိတ်ပစ်ကာ စားပွဲခုံအောက်ထိုးထည့်လိုက်သည်။

သုန်ကိုမြင်မှသက်ပြင်းချကာ...

“ အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့သုန်ရယ်၊ အလန့်တကြား ”

“ ဆောရီးမမယဉ်၊ အဲဒါ ဘာစက်ကြီးလဲဟင် ”

“ ဝါယာလက်စက် သုန် ”

“ ဟင် ”

“ ဒါပဲနော်သုန်၊ ဒီစက်ရှိတာ အပြင်ကိုမပေါက်ကြားပါစေနဲ့ ”

“ သုန်မစပ်စုတတ်ပါဘူးမမယဉ်ရယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ သုန်က အေးအေးနေတာပဲ၊ သုန် ပြောစရာရှိလို့လား ”

“ သုန် မြင်းစီးချင်လို့ပါမမယဉ်၊ သုန်ကိုပေးထားတဲ့ မြင်းမလေးကော ”

“ အို-သုန်မြင်းမလေး မနှစ်ကပဲဆုံးရှာပြီကွဲ့၊ တိုက်ပွဲ မှာကျသွားတာ ”

“ တိုက်ပွဲမှာကျသွားတယ်၊ ဟုတ်လား ”

ဆောင်း လု လင်

“ တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ကျည်ဆံထိသွားရှာတယ်သုန်၊ ထား ပါတော့လေ၊ မြင်းတွေအများကြီးရှိပါတယ်၊ သုန်ကြိုက်ရာရွေးယူ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သုန်ကိုသတိပေးထားရဦးမယ်၊ ဟိုဟိုဒီဒီ အ ဝေးကြီးတော့မြင်းကိုလျှောက်မစီးနဲ့သုန် ”

“ ရှင် ”

“ အရင်လိုမဟုတ်ဖူး၊ နယ်မြေက မအေးချမ်းဘူးကွဲ့၊ မတော် သုန်ကိုစားစားခံလုပ်ပြီး ပြန်ပေးဆွဲသွားတာမျိုးလုပ်မှာ စိုးလို့ပါ ”

“ အမလေး၊ မမယဉ်ပြောမှ သုန်ကြောက်လိုက်တာ ”

သုန်အပြောကိုကြည့်၍ နန်းကျော့ယဉ်ကရယ်မောလိုက် သည်။ ယခုမှပင် ယခင်နန်းကျော့ယဉ်၏အသွင်သဏ္ဍာန်များပြန် လည်ထင်ဟပ်လာတော့၏။

“ အဲဒီလောက်လဲမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ရေတံခွန်ကြီးနား ထိတော့အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်၊ ဒါကမမယဉ်တို့နယ်မြေပဲ၊ မမ ယဉ်လူတွေကလည်း သုန်ကိုပုန်းလှိုးကွယ်လှိုးနဲ့ စောင့်ရှောက် နေကြမှာပါ ”

မည်သို့ပင်ဆိုစေ နန်းကျော့ယဉ်၏အပြောကြောင့်ပင် သုန်မှာ မြင်းစီးရန်ပင်ကြောက်လန့်သွားရလေသတည်း။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည်အချိန်အားရတိုင်း ရေတံခွန်နားဆီအထိမြင်း စီးထွက်လေ့ရှိသည်။

မြင်းဖြူရှင်ကိုတော့မတွေ့ရသေးချေ။ မြင်းဖြူရှင်သည် သုန် သူ့နယ်မြေထဲရောက်နေပြီဆိုတာကိုမသိမဟုတ်၊ သိမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်သုန်ကိုကိုယ်ထင်ပြုမဆက်သွယ်သေးသလဲ မသိပေ။

ရေတံခွန်နားသွားတိုင်း မြင်းဖြူရှင်ကိုသာမတွေ့ရသော် လည်း ... လူတစ်ယောက်စနှစ်ယောက်စကိုတော့ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာတွေ့ရှိနေရပေသည်။ ထိုသူတို့သည်မြင်းကိုစီးထားကာ သေနတ်ကိုလွယ်ထားကြသူများဖြစ်၏။ သူတို့သည် လက်နက် ကိုင်သူပုန်သူကန်များဖြစ်နိုင်လေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ သုန်နှင့်ပက်ပင်းတွေ့သော်လည်းသုန် ကိုအနှောက်အယှက်မပေး၊ ဘာမှလည်းမေးမြန်းခြင်းမရှိပဲအေး ဆေးစွာကွင်းရှောင်သွားကြခြင်းပင်။ သေချာသည်မှာ ထိုသူတို့ သည် စိုင်းဖုန်းလူနှင့်နန်းကျော့ယဉ်တို့အဖွဲ့မှလူများသာဖြစ်ပေ မည်။

ကြာတော့လည်း သုန်ကိုယ်တိုင်အတင်ရဲလာခဲ့၏။ မမ ယဉ်ကလည်း သည်နယ်မြေဟာသူတို့နယ်မြေ၊ သုန်ကိုသူ့လူတွေ ကစောင့်ရှောက်နေပါလိမ့်မယ်ဟုပြောခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်ပါလား။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည်သုံးလေးရက်တစ်ခါ၊ နောက်တော့ တစ်ရက်
ခြားတစ်ခါလောက်ထိ ရေတံခွန်ဆီ မြင်းနှင့်ရောက်သော်လည်း
မြင်းဖြူရှင်စစ်နန္ဒကိုကားမတွေ့ရသေးချေ။ မြင်းဖြူရှင်ကြီးရယ်၊
သင်ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ သုန်နှင့်ချိန်းထားသောသုံးနှစ်ကာလ
ကိုမေ့လျော့နေပြီလား။

သုန်ကတော့ တစ်နေ့နေ့တွင် မြင်းဖြူရှင်နှင့်ပြန်လည်
ဆုံတွေ့ရမည်ဟုမျှော်လင့်နေဆဲပင်။

တစ်နေ့၌ မမယဉ်ကသုန်အား တစ်နေရာသို့သွားရန်
ပြင်ဆင်ခိုင်းလေသည်။

“ ကျောက်စွယ်မှာဘုရားပွဲရှိတယ်သုန်၊ ရှမ်းဘုရားပွဲ
သုန်မကြုံသေးဘူးမဟုတ်လား၊ ညနေပိုင်းအိမ်ကထွက်ကြစို့၊ မ
နက်ဝေလီဝေလင်းမှပြန်ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ”

“ ကျောက်စွယ် ”

မြစိမ်းမြိုင်နှင့်နယ်မြေချင်းထိစပ်နေသော်လည်း သုန်
တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသေးသည်ကျောက်စွယ်မြို့။ ကျောက်စွယ်မြို့
ဟုကြားလိုက်သည်နှင့် မြင်းဖြူရှင်စစ်နန္ဒကိုချက်ချင်းသတိရလိုက်
သည်။ ကျောက်စွယ်သည်မြင်းဖြူရှင်လူ့ဘဝကပိုင်စိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့
သည်မြို့ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခုသတိရမိသည်က ကျောက်စွယ်တွင် သင်း
ခိုင်ချစ်ခေါ် သင်းခွေချုပ်ရှိနေသည်အကြောင်းပင်။

ဆောင်း လု လင်

ညနေပိုင်းတွင် သုန်နှင့်မမယဉ်တို့လင်မယား အိမ်က
ဂျစ်ကားလေးနှင့်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ကျောက်စွယ်သို့သွားသောကားလမ်းက သုန်မြင်းစီးနေ
ကျလမ်းနှင့် တခြားစီဖြစ်သည်။ ကားလမ်းမှာ အခြားတစ်ဖက်မှ
ပတ်၍ဖောက်လုပ်ထားလေသည်။

မြင်းစီးသောလမ်းမှ ကျောက်စွယ်သို့ သွားနိုင်သော်
လည်း ကားနှင့်သွားမရကြောင်း မမယဉ်ကရှင်းပြသည်။

ကျောက်စွယ်နှင့်မြစိမ်းမြိုင်သည် မိုင်ငါးဆယ်ကျော်သာ
ဝေးသော်လည်း တောင်ပေါ်ခရီးမို့ ၂နာရီကြာကားမောင်းခဲ့ရ
ပေသည်။

ကျောက်စွယ်သို့ရောက်ချိန်တွင် ညနာရီခန့်ရှိပေပြီ။

ဘုရားပွဲသည်ကျောက်စွယ်မြို့အဝင်တွင်ရှိနေသည်။ မြို့
ထောင့်စေတီဘုရားပွဲဟုသိရသည်။ သုန်တို့သည်မြို့ထဲအထိပင်
ကားနှင့်မဝင်လိုက်ရပါ။

စိုင်းဖုန်းလူက ကားကိုဘုရားပွဲနှင့်နီးသည်ခြံကြီးတစ်ခြံ
ထဲသို့ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ ကားကိုခြံထဲတွင်အပ်ထားခဲ့ပြီးဘု
ရားပွဲသို့သုံးယောက်သားခြေလျင်လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

နှင်းတွေဝေနေသောကွင်းပြင်ကြီးတွင် ဘုရားပွဲမှရေနံ
ဆီမီးအိမ်များက ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ်ကွက် ဖျော့မိုန်စွာလင်း
လျှက်ရှိသည်။

ဆောင်း လု လင်

တောင်ပေါ်ဒေသမှ ရှမ်းတို့၏ဘုရားပွဲဖြစ်သည်အား လျော်စွာ လောင်းကစားဝိုင်းများဖြင့် ဒင်းကြမ်းပြည်စည်ကားနေသည်။ လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်း၊ ၃၆ကောင်ဝိုင်းများကိုတွေ့ရသည်။ အခြားသုန်နားမလည် မကြားဘူးသောကစားဝိုင်းများလည်းများစွာရှိသေးသည်။ ကစားဝိုင်းများအားလုံး၌ လူများကြိတ်ကြိတ်တိုးနေ၏။ ငွေစက္ကူများကလည်း ပွေးပွေးလှုပ်နေသည်။ နိုင်သူများလက်ထဲ၌ငွေစက္ကူများကို လက်နှင့်မဆန့်အောင်ကိုင်ထားကြကာ၊ ရှုံးသူများကတော့မှိုင်တွေချနေကြပေ၏။ ဒိုင်များရှေ့မှာတော့ငွေများကတောင်လိုပုံနေပေသည်။

ကစားဝိုင်းများတွင် အများအားဖြင့် ယောက်ျားများသာ လောင်းကစားနေကြပြီး အားလုံးမှာ မူးယစ်နေကြလေသည်။ ပြောင်ရောင်းချနေသောအရက်ဆိုင်များကလည်း မနည်းလှပေ။ အရက်ထိုင်သောက်နေသူများဖြင့် ဆိုင်တိုင်းမှာပြည့်ကျပ်နေ၏။

သုန်သည် အရက်ခိုးဖြင့်ရီဝေနေသောယောက်ျားများ၏ မျက်နှာကိုစေ့စေ့မကြည့်ရဲ။ မမယဉ်လက်မောင်းကိုကိုင်ကာခပ်ရို့ရို့ပင်လျှောက်လိုက်ခဲ့သည်။

ရှမ်းယောက်ျားအများစုသည် ရှမ်းခမောက်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီးများကိုဆောင်းကာ ရှမ်းဓားရှည်များကိုစလွယ်သိုင်းလွယ်ပြီး ပွဲခင်းထဲ၌လျှောက်သွားနေကြသည်။ သူတို့ခလေဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း သုန်အတွက်အမြင်ဆန်းနေကာ ကြောက်လန့်စရာဖြစ်နေလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ပွဲခင်း၏တစ်ဖက်ဒေါင်စွန်း၌ အငြိမ်စင်တစ်ခုရှိပြီး မန္တလေးမှအငြိမ်တစ်ခုကိုငှားရမ်းကပြသည်ဟုသိရသည်။ အငြိမ်က မထွက်သေးချေ။ ပဏာမတီးလုံးများတီးခတ်နေသည့်ဆိုင်းသံများကိုသာကြားနေရပေ၏။

တစ်နေရာအရောက်တွင် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှ ဒီယီးဒယိုင်နှင့်လှမ်းထွက်လာသောသင်းခိုင်ချစ်ကို သူန်မြင်လိုက်ရသည်။ သူမမြင်ခင် သူန်ကမမယဉ်နှင့်ကွယ်ထားလိုက်၏။

သင်းခိုင်ချစ်က ဒေသခံလူငယ်များနှင့် ပေါင်းမိနေပုံရပေသည်။ သူနှင့်တွဲလာသည့် ရွယ်တူသုံးလေးယောက်ကိုတွေ့ရသည်။

သူန်သည်မမယဉ်နှင့်ကွယ်ထားသော်လည်း အရက်ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်အလျှောက်တွင် သင်းခိုင်ချစ်ကမြင်ဖြစ်အောင်မြင်သွားလေ၏။

“ ဟာ- မြူ ၊ မြူ ”

သူက အရက်မူးသံကြီးဖြင့်လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။ သူန်သည် မမယဉ်လက်မောင်းကိုဆွဲခေါ်ကာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လိုက်သည်။

“ ဟိုတစ်ယောက်က သူနဲ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သလားလို့ ”

“ ဟုတ်တယ်မမယဉ်၊ အလကားပါ၊ သူသိပ်မူးနေတယ်၊ သူန်စကားမပြောချင်ဘူး ”

ဆောင်း လု လင်

“ ကျောက်စွယ်မှာ သုန့်အသိဘယ်လိုရှိနေတာလဲ ”

“ သူက ရန်ကုန်ကလေ၊ မမယဉ်မမှတ်မိလို့ပါ။ ဟို တစ်ခေါက်သုန့်လာတော့ လေယာဉ်တစ်စီးထဲအတူပါလာတဲ့တစ် ယောက်လေ ”

“ ဪ ”

သုန့်ကဦးဆောင်၍ ခပ်သုတ်သုတ်တိုးခွေသွားလိုက်ရာ သင်းခိုင်ချစ်နှင့်မျက်ခြေပြတ်သွားလေ၏။

“ နည်းနည်းလောက်ဝင်လောင်းရအောင်ယဉ်၊ အချိန် စောပါသေးတယ် ”

စိုင်းဖုန်းလူကလက်ပတ်နာဂီကိုကြည့်ရင်းပြောလိုက်၏။

“ လုပ်လေ ”

စိုင်းဖုန်းလူက နီးရာ လောင်းကစားဝိုင်းတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်းဖြစ်သည်။

စိုင်းဖုန်းလူက ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ဖားရုပ်အကွက်ထဲ တွင်ချလိုက်၏။ ဒိုင်ကပေါက်ကောင်ဖွင့်လိုက်သည်အခါ ရှဉ့်ရုပ် ကျနေလေသည်။ စိုင်းဖုန်းလူငွေများအစားခံလိုက်ရ၏။

စိုင်းဖုန်းလူက နောက်တစ်ခါလည်းဖားရုပ်အကွက်ထဲမှာ ပင်ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကိုပုံထည်လိုက်ပြန်သည်။

ပေါက်ကောင်ဖွင့်ရာမြေကျလေသည်။ အစားခံရပြန်၏။

နောက်တစ်ပွဲကျတော့ နန်းကျော့ယဉ်လည်းစိတ်ပါလာ ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်၍ ငွေတစ်ဆယ်ကိုရှဉ့်အကွက်ထဲချ၍

ဆောင်း လု လင်

လောင်းလိုက်လေသည်။ စိုင်းဖုန်းလူက ဖားကိုပင်သဲကြီးမဲကြီး ဆက်ထိုးလေ၏။

ပေါက်ကောင်ဖွင့်ရာ ရှဉ့်ကျသွား၍ နန်းကျော့ယဉ်အ လျော်ရလိုက်လေသည်။ မမယဉ်ကသူ့ယောကျ်ားကိုလှောင်သလို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်၏။

စိုင်းဖုန်းလူ နောက်တစ်ခေါက်လောင်းရန် ငွေစက္ကူများ ကိုအနှိုက်တွင်... မမယဉ်က လက်ကိုဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ...

“ တော်ပြီကိုဖုန်း၊ ရှုံးမဲမဲမနေနဲ့၊ ကစားဖို့လာတာမ ဟုတ်ဖူးလေ၊ တော်ကြာ သူတို့နဲ့လွဲသွားမယ်၊ သွားကြစို့ ”

နန်းကျော့ယဉ်က စိုင်းဖုန်းလူကို လောင်းကစားဝိုင်းမှ ဆွဲခေါ်လာခဲ့လေသည်။

သုန်တို့ဆက်၍လျှောက်လာရာ အငြိမ်စင်ရှေ့သို့ရောက် သွားလေသည်။ အငြိမ်က စ၍ထွက်နေလေပြီ။

“ ခဏကြည့်ကြစို့ ”

အငြိမ်ကိုရပ်ကြည့်နေစဉ် စိုင်းဖုန်းလူနှင့်မမယဉ်တို့က အငြိမ်မနေ။ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုရာ နေဟန်တူပေသည်။

ခဏနေတော့ မမယဉ်ကစိုင်းဖုန်းလူကို စကားတိုးတိုး ပြောလိုက်ကာ သုန်ဖက်သို့လှည့်ပြီး ...

“ သုန် ဒီနေရာမှာ ခဏနေခဲ့ဦး၊ မမယဉ်တို့မကြာဘူး၊ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ သိလား ”

ဆောင်း လု လင်

“ အို-သုန်တစ်ယောက်ထဲနေခဲ့ရမယ် ”

“ ကြောက်စရာမရှိပါဘူးသုန်၊မမယဉ်တို့ခဏလေးပါ ”

နန်းကျော့ယဉ်က စကားဆုံးသည်နှင့် စိုင်းဖုန်းလူကို လက်တွဲကာထွက်သွားလေတော့သည်။ သုန်သည်ပွဲခင်းထဲ၌တစ်ယောက်ထဲအူကြောင်ကြောင်နှင့်ရပ်ကျန်ခဲ့ရလေသည်။

မမယဉ်တို့သည် ဘာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤဘုရားပွဲသို့ လာသနည်း။ သုန်ကိုရောက်ဖူးအောင်လိုက်ပို့ရုံသက်သက်တော့မဟုတ်ပေ။ သူတို့မှာ ဘုရားပွဲတွင်လုပ်စရာအကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိပုံရပေသည်။ အနည်းဆုံး တစ်ယောက်ယောက်နှင့်ချိန်းဆိုထားပုံရပေ၏။

သုန်ကစိတ်ပျက်စွာ အားငယ်စွာနှင့်ပင် အငြိမ်းပွဲကိုတစ်ယောက်ထဲကြည့်နေလိုက်ရသည်။

ခဏဆိုသောမမယဉ်တို့သည် တော်တော်နှင့်ပြန်ရောက်မလာခဲ့ပေ။

သုန်သည် လူပျက်များ၏ပျက်လုံးများကို နားထောင်၍ သဘောကျလာမိ၏။ လူပျက်တွေက လက်ရှိနိုင်ငံရေးအခြေအနေတွေကိုဟာသလုပ်၍ ပျက်လုံးထုတ်နေသည်။

သုန်သည် အငြိမ်းစင်ပေါ်အာရုံရောက်နေဆဲ လူတစ်အုပ်စုပြေးလာသံကြောင့် အာရုံပျက်သွားရလေသည်။ သုန်နှင့်

ဆောင်း လု လင်

အတူအနီးတွင်အငြိမ်ကြည်နေသူများက ထွက်ပြေးလာသောလူများကိုလှည့်၍ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လူအုပ်စုကြီးသည် အင်နှင့်အားနှင့်ထွက်ပြေးလာကြကာ အပေါက်ဝရှိရာဖက်သို့စွတ်တိုးထွက်ပြေးကြလေသည်။

ကစားဝိုင်းများသည်လည်း ကစားလက်စများကိုလက်စသပ်ကာ ပစ္စည်းများကိုထုတ်ပိုးသိမ်းဆည်းလိုက်ကြသည်။

“ သူပုန်ဝင်စီးပြီ၊ သူပုန်ဝင်စီးပြီ ”

“ ဟင် ”

သုန်သည်တိုးခွေနေသောလူအုပ်အလည်တွင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပဲကြောင်ရပ်နေမိသည်။

တစ်ဖက်ဆီမှ ဖုံလုံးကြီးများကြွတက်လာကာ မြင်းဆယ်စီးခန့်ဒုန်းစိုင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူပုန်များသည်မြင်းများဖြင့်တွေ့ရာလူကို တိုက်ကာ၊ နင်းကာ သေနတ်များကိုပစ်ဖောက်ရင်း ပွဲကိုပျက်အောင်ဖျက်လိုက်၏။

အငြိမ်ပွဲလည်း ပျက်သွားလေသည်။ ကန့်လန့်ကာကိုချပစ်လိုက်၏။

ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေသောလူအုပ်သည် ထွက်ပေါက်ရှိရာဖက်သို့စုပြုံတိုးခွေနေကြ၏။ အော်သံဟစ်သံများကဆူညံနေသည်။ ကလေးများနှင့်မိန်းမအချို့၏ငိုသံ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်အော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်သံများထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည် အရေးအကြောင်းပေါ်သည်ထိရောက်မလာ
သောမမယဉ်တို့လင်မယားကိုစိတ်ဆိုးသွားမိသည်။

သည်တိုင်းရပ်နေလို့လည်း မဖြစ်။ ကိုယ်လုံခြုံရေးအ
တွက် ကိုယ်အားကိုယ်ကိုးရပေတော့မည်။

သုန်လည်း အများနှင့်ရောကာ အပေါက်ဝရှိရာဖက်သို့
တိုးဝှေ့လိုက်သွားလိုက်သည်။ လူများက ပြွတ်သိပ်ကြပ်ညပ်ကာ
တချို့လဲကျသွားကြသည်။ လဲကျသူများကို တက်နင်းကျော်လွှား
ကာကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ပြေးကြလေသည်။ ငိုသံများ၊အော်ညည်းသံ
များဖြင့်ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးဆူညံနေလေသည်။

သုန်သည်လူအများကြားထဲ ကြပ်ညပ်ရောပါသွားကာ
ကိုယ်တိုင်လမ်းလျှောက်စရာမလိုပဲ ဒရွတ်တိုက် ရွေ့ပါသွားခဲ့
လေသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် သုန်က လူအုပ်ကြားထဲမှ
အတင်းတိုး၍ထွက်လိုက်လေသည်။

သုန်အမှားပင်။ လူအုပ်ကြားထဲညပ်နေရာမှတိုးထွက်
လိုက်ရာ သုန်သည်ဘေးသို့လွင့်စင်ထွက်သွားပြီး အပေါက်ဝရှိရာ
ဖက်နှင့်လမ်းလွဲသွားလေတော့သည်။

လူများက အပေါက်ဝဆီသို့စုပြုံတိုး၍သွားနေကြရာသုန်
သည် လူအုပ်ကြားထဲသို့ဘယ်လိုမှပြန်တိုးဝင်လို့မရတော့ပေ။

သေနတ်သံများကလည်း ပို၍စိတ်စွာ ဆက်တိုက်ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။ သူပုန်များကမီးတင်ရှို့လိုက်ဟန်တူသည်။ အ
ငြိမ်စင်မီးလောင်နေသည်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည် ကြောက်လန့်တကြားနှင့်အားကိုးရာမဲ့စွာရပ်
နေမိပြီး ဘယ်ဖက်ကိုဆက်၍သွားရမည်မှန်းမသိတော့ပေ။

ထိုစဉ် သုန်လက်အားပမ်းဆွဲခံလိုက်ရ၍သုန်ကအလန့်
တကြားလှည်ကြည်လိုက်သည်။

“ အချစ်ကလေးမြူ ”

“ အို ”

သင်းခိုင်ချစ်ပင်တည်း။

သင်းခိုင်ချစ်ကလူမှန်းမသိအောင်မူးနေကာ ရီဝေ၍မှိုင်း
မို့နေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်သုန်ကိုကြည့်လျှက်ရှိသည်။

သုန်က သူ့ဖမ်းဆွဲထားသောလက်ကိုရုန်းလိုက်၏။

“ ဖယ်စမ်း၊ အရေးထဲမှာ ”

သင်းခိုင်ချစ်ကကိုင်းထားသောလက်ကိုလွှတ်မပေးပေ။

“ ဟေး-မလွတ်စေနဲ့ဟေ့၊ မလွတ်စေနဲ့ ”

သင်းခိုင်ချစ်၏ အပေါင်းအသင်းများက မြင်ကွင်းကို
ကြည့်၍အော်လိုက်ကာ... သုန်ဘေးတွင်ဝိုင်းအုံ့လိုက်ကြသည်။

“ ဒါ ငါ့အချစ်ကလေးကွ၊ ရန်ကုန်ကအချစ်ကလေး
မြူ၊ မင်းတို့အတွက်မဟုတ်ဖူး ”

“ အိုး-ဝေးစားမျှစားပေါ့ကွာ၊ မင်းကလဲ ”

သုန်သည် သူတို့စကားကြောင့်နားရှက်သွားကာ ဒေါသ
လည်းထွက်သွားလေသည်။

“ မြူ၊ ချစ်သူလေး၊ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့နော် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ငါ့လက်ကိုလွှတ်စမ်းသင်းခိုင်ချစ် ”

“ အချစ်ကလည်းကွာ၊ ကိုယ် မင်းကိုစောင့်ရှောက်ပါမယ်။ သူပုန်တွေတွေ့ရင်မင်းကိုဖမ်းသွားလိမ့်မယ်။ ကိုယ်နဲ့တစ်ခါထဲလိုက်ခဲ့ပေတော့ ”

“ ကဲဟယ် ”

ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းထွက်လာသော သုန်သည် လွတ်နေသောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်းခိုင်ချစ်၏ ပါးတစ်ဖက်ကို လှမ်းရိုက်လိုက်၏။

သို့သော် သုန်လှုပ်ရှားမှုကိုမြင်လိုက်သော သူ့အဖော် တစ်ယောက်က သုန်လက်ကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ သုန်သည် လက်တစ်ဖက်စီကို ယောက်ျားနှစ်ယောက်က ဖမ်းဆွဲထားခြင်းခံနေရလေပြီ။

“ အောင်မယ်၊ ကောင်မက မူလှချည်လား၊ တစ်ခါထဲ ဆွဲခေါ်ခဲ့ကွာ ”

“ မဟုတ်ဖူးဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒါ မင်းတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး ”
သင်းခိုင်ချစ်ကပြောလိုက်သေးသည်။

“ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီအချိန်မှာတွေ့တာအားလုံးနဲ့ဆိုင်တယ် ဝေစားမျှစားပဲ၊ ငါတို့တဲကိုခေါ်သွားကြမယ် ”

“ အမလေး ”

သုန်သည် ဒေါသ၊ မခံချင်စိတ်ဖြင့် မျက်ရည်များကျကာ အသားများတဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည်သူတို့ပြုသမျှနုရပေတော့မည်။

လူများသည် သုန်ကိုကယ်ရန်ဝေးစွာ သူတို့အသက်
ဘေးအန္တရာယ်မှလွတ်ရန်ပြေးလွှားနေကြရာ သုန်အဖြစ်ကိုသတိ
ပင်မထားမိကြပေ။

“ ဟေ့-မိန်းကလေးကိုလွတ်လိုက်ကြစမ်း ”

အောင်မြင်စွာထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် သုန်ရော၊
သင်းခိုင်ချစ်တို့အုပ်စုပါ အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ကြည့်လိုက်ကြ
သည်။

သူကား မြင်းဖြူကြီးကိုခန့်ညားစွာစီးနင်းလာသောမြင်း
ဖြူရှင်ပင်တည်း။

“ မြင်းဖြူရှင်၊ သုန်ကိုကယ်ပါ၊ သုန်ကိုကယ်ပါဦး ”

မြင်းဖြူရှင်က မြင်းကြီးကိုတစ်လှမ်းချင်းနှင်စေရင်းသုန်
တို့အနားသို့နီးလာလေသည်။

သင်းခိုင်ချစ်၏လူများသည် ကြောင်ငေးကာဘေးသို့ရှဲ
သွားကြ၏။

“ မြူနှင်းသုန်၊ ဒီကိုလာခဲ့ပေတော့ ”

သုန်က မြင်းဖြူရှင်ဆီသို့ပြေးသွားလိုက်သည်။

မြင်းဖြူရှင်သည် မြင်းပေါ်မှကိုယ်ကိုကိုင်ကာ သုန်ကို
ရင်ဆီမှပွေ့ယူပြီး မြင်းပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းကိုနောက်သို့ပြန်၍လှည့်လိုက်ကာ ပွဲ
ခင်းကိုကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

မြင်းဖြူရှင်သည် မြင်းကိုနှင်ရင်း တစ်ဖက်သောကွင်း စပ်ဆီသို့သွားလျှက်ရှိသည်။ ပွဲခင်းကိုခြံစည်းရိုးသဖွယ်ကာရံထားသော ခြံပုတ်များဆီအရောက် မြင်းဖြူကြီး၏ဇက်ကိုပုတ်၍အချက်ပေးကာ ဆူးခြံများကိုကျော်လွှားစေလိုက်သည်။

မြင်းကြီးသည်အပြေးနှင်ရင်း ခြံများဆီအရောက် ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကိုကြွကာ လွှားကနဲခုန်လိုက်သည်။

အထက်သို့အတော်အတန်မြင့်တက်သွားကာ သုန်ရင်ထဲမှာဟာ၍အေးသွားလေသည်။ မကြည့်ဝံ့၍မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်၏။

သို့သော် မြင်းကြီးမြေပေါ်သို့ကျသွားသည်မှာ ညင်သာလှပေသည်။ သုန်မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် မြင်းဖြူကြီးသည် တောလမ်းအတိုင်းခရီးအပြင်းနှင့်လျှက်ရှိလေ၏။

သုန်ကတော့ မြင်းဖြူရှင်၏ရင်ခွင်ထဲတွင်ထိုင်ရင်း မြင်းဖြူရှင်ခေါ်ဆောင်ရာသို့ပါသွားခဲ့လေတော့သည်။

ဆောင်း လု လင်

လသည်ဝင်းပစ္စာသာလျှက်ရှိသည်။

တောထဲရှိသစ်ပင်များပေါ်သို့ လရောင်ဖျန်းကျနေကာ သစ်ရွက်များသည်လရောင်အောက်တွင်စိမ်းမြေနေပေ၏။ သစ်ရွက်အကြိုအကြားမှ ထိုးကျလာသောလရောင်သည် မြေပေါ်သို့ ပျောက်တိပျောက်ကျား ကျရောက်လျှက်ရှိပေသည်။

ပြည့်ဝန်းသောလမင်းကြီးကိုမြင်ပါမှပင် သည်နေ့သည် တပေါင်းလပြည့်နေ့ညဖြစ်ကြောင်းသတိရမိတော့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နှင်းဖြူများ ဆိုင်းနေသည့်အတွက် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ကြို၍မမြင်သာပေ။

မြင်းဖြူရှင်က မြင်းကိုခပ်မှန်မှန်နှင်လျှက်ရှိသည်။

သုန်သည်စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ အတော်အတန်ငြိမ်းအေးသွားမှပင် မြင်းဖြူရှင်ကိုမော်ကြည့်မိသည်။

“ မြင်းဖြူရှင်ကြီးရယ်၊ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်လာတာလဲဟင် ”

မြင်းဖြူရှင်၏ထွက်သက်ဝင်သက်များက သုန်လည်ဂုတ်တလျှောက်ကိုထိခတ်လျှက်ရှိသည်။ သုန်ကခေါင်းကိုမော်၍မေးလိုက်သည့်အခါ မြင်းဖြူရှင်ရှုထုတ်လိုက်သောထွက်သက်များက သုန်ပါးပြင်ကိုရိုက်ခတ်သွားလေသည်။ သုန်ကခေါင်းကိုပြန်၍ငဲ့လိုက်၏။

ဆောင်း လု လင်

“ မင်းကိုကယ်တင်ဖို့ရောက်လာတာပေါ့ မြူနှင်းသုန်၊ မင်း ကိုယ်နယ်မြေထဲကိုရောက်နေတာ ကိုယ်သိပါတယ် မိန်းကလေး ”

“ ဒါနဲ့များရှင်ရယ် ”

“ ဘာဖြစ်သလဲမြူနှင်းသုန် ”

သုန်က သူ့မျက်နှာကိုပြန်၍မော်ကြည်လိုက်သည်။ မြင်းဖြူရှင်၏ ရုပ်ရည်၊ အသက်အရွယ်တို့မှာ ယခင်အခါများက အတိုင်းပင်တည်း။ ပို၍လည်းအရွယ်ပိုရင့်မလာ၊ ကြီးမလာခဲ့ချေ။

“ သုန်ကိုခုမှလာတွေ့ရသလားလို့၊ သုန် ကတော့ ရှင်ကိုရှာနေတာ ”

သုန်က မရှက်မကြောက်ပင် သူ့ကိုရှာနေမိသည်အကြောင်းကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ ကိုယ်သိပါတယ်မိန်းကလေး၊ မင်ကိုယ်ကိုရှာနေတာ လဲကိုယ်သိတယ်၊ ဒီကနေ့ ကျောက်စွယ်ကပွဲကိုရောက်လာမှာကို လည်းကိုယ်သိနေတယ် ”

“ ဟင်-ဒါဆို လူရမ်းကားတွေနှောက်ယှက်မှာကိုလည်း ကြိုသိနေတယ်ပေါ့ ”

မြင်းဖြူရှင်က သဘောကျစွာရယ်လိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ အဲဒါတော့ကြိုမသိပါဘူးမြူနှင်းသုန်ရယ်၊ ကိုယ်မင်း ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့နောက်ကလိုက်ကြည့်နေတုံး မင်းကိုအနှောက်အယှက်ပေးနေတဲ့မြင်ကွင်းနဲ့ကြိုလိုက်ရတာပါ ”

“ သူတို့က ရှင်ကိုအလွယ်တကူပဲအလျှော့ပေးလိုက်ကြတယ်နော်၊ ပြန်ပြီးရန်မမူကြဘူး၊ အံ့ဩစရာပဲ ”

“ ဘာအံ့ဩစရာရှိလဲမြူနှင်းသုန်ရဲ့၊ ကိုယ်က ဒီနယ်ရဲ့ နယ်စားပယ်စားနတ်တစ်ပါးပဲ၊ နတ်သားတစ်ပါးကိုသူတို့ဘယ်ယှဉ် ဝံ့မှာလဲကွဲ့ ”

သုန်သည်သူ့ကိုငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သုန်အရွယ်သည် စိတ်ကူးယဉ်လောကထဲမှာပျော်မွေ့နှစ် မျောနေသည့်အရွယ်မဟုတ်တော့ပါ။ ယုတ္တိကျစွာစဉ်းစားဆင်ခြင် တတ်သောအရွယ်ကိုရောက်ခဲ့ပါပြီ။

ယခင်အခါများက မြင်းဖြူရှင်နှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့သည့်အကြိမ် တိုင်း အနီးအနားတွင်အခြားသူတစ်ယောက်မှမရှိချေ။ မြင်းဖြူ ရှင်နတ်က သုန်တစ်ယောက်ထဲကိုရွေး၍ ကိုယ်ထင်ပြခဲ့သည်ဟု သုန်ကယုံခဲ့သည်။

သင်းခိုင်ချစ်တို့အမှူးသမားများလက်မှကယ်တင်ခဲ့ရာတွင် မြင်းဖြူရှင်ကို သင်းခိုင်ချစ်တို့အုပ်စုကမြင်ရပေသည်။ သို့ဆို လျှင် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် တကယ်ပဲနတ်တစ်ပါးဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ နတ်တစ်ပါး အစစ်အမှန်ဖြစ်လျှင် လူတိုင်းကရော မြင်နိုင်ပါ့မ လား။

ဆောင်း လု လင်

“ ရှင်-ရှင်ဟာတကယ်ပဲနတ်တစ်ပါးလားဟင်၊ အို-မ
ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်ဟာတကယ်တော့လူသားတစ်ယောက်ပါ ”

မေးသာမေးလိုက်ရသော်လည်း မြင်းဖြူရှင်နတ်ရုပ်နှင့်
ချွတ်ဆွတ်တူနေသောသူ့အသွင်၊ တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ်အချိန်
ခြားသော်လည်း အသက်အရွယ်ပြောင်းလဲမသွားသည်အဖြစ်များ
ကြောင့် သူန်သည်ဇဝေဇဝါဖြစ်နေမိ၏။

“ မှန်ပါတယ်မြူနှင်းသုန်၊ ကိုယ်ဟာစဝ်နန္ဒဆိုတဲ့လူသား
တစ်ယောက်ပါ ”

“ ဒါဖြင့် မြင်းဖြူရှင်နတ်ရုပ်နဲ့ဘာလို့ရုပ်ချင်းတူနေရ
တာလဲဟင်၊ နာမည်ချင်းကရော ဘာလို့တူရတာလဲ ”

“ အခုအချိန်မှာ မြူနှင်းသုန်ဆိုတဲ့လူသားမိန်းကလေး
နဲ့ပေါင်းဖက်နိုင်ဖို့ လူသားအသွင်ဖန်ဆင်းထားတာလေ ”

“ အို ”

သုန်မှာအတွေးရခက်ချေပြီ။

မြင်းသည်တစတစနှင့်လာရင်း တောနက်ထဲသို့ပို့၍ပို့၍
ရောက်လာချေပြီ။

“ အို-သုန်ကိုဘယ်ခေါ်သွားနေတာလဲဟင် ”

သုန်ကပြောပြောဆိုဆိုလက်မှနာရီအား လရောင်တွင်
ထောင်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ညဉ့်၁၂နာရီကျော်ပြီကော၊ သန်း
ခေါင်တိုင်ချေပြီ။

ဆောင်း လု လင်

“ ကိုယ်ရဲ့နတ်ကွန်းရှိတဲ့နေရာကိုခေါ်သွားနေတာလေ မြူနှင်းသုန်၊ မင်းမှတ်မိသေးရဲ့လား၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကကိုယ် ပြောခဲ့တဲ့စကား၊ နောက်သုံးနှစ်ကြာရင် မင်းကို ကိုယ်ကကြင် ယာတော်မြောက်မယ်ဆိုတာလေ ”

“ အို ... ”

“ အခုအချိန်ကျပြီမိန်းကလေး၊ မင်းလည်းအရွယ် ရောက်ပြီ၊ ကိုယ်အတွက်လည်းကြင်ယာတော်လိုအပ်နေခဲ့ပြီ ”

“ အို-ဒါပေမယ်... ဒါပေမယ် ”

“ ဟောဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်းပါဦးမြူနှင်းသုန် ”

သူကရှေ့တူရူသို့လက်ညှိုးညွှန်ပြကာမေးလိုက်လေသည်။

သုန်ကသူညွှန်ပြရာဆီကြည့်လိုက်၏။

လရောင်အောက်ကနှင်းတောထဲတွင် မို့မောက်တက် သွားသောတောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုကိုမြင်ရသည်။ တောင်ကုန်းထိပ် တွင်တော့ ...

သုန်က တစစနှင့်မှတ်မိသွားလေပြီ။

သည်မြင်းကွင်း သည်ရှုခင်းကို မြင်ဖူးရောက်ဖူးသ ယောင်တော့ထင်မိသား။ ညမို့ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသောသုန်အဖို့ တောင်ကုန်းထိပ်မှ အဆောက်အဦးကိုမြင်လိုက်ရသည်တွင်တော့ သေချာပင်မှတ်မိသွားပါလေပြီ။

“ ဒါ- ဒါ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်း ”

ဆောင်း လု လင်

“ မှန်ပါတယ်၊ ကိုယ်ရဲ့နတ်ကွန်း၊ ကိုယ်ရဲ့စံမြန်းရာပါ မိန်းကလေး၊ ကဲ-မြင်းပေါ်ကဆင်းပေတော့ ”

မြင်းဖြူရှင်က မြင်းကြီးကိုသည်အတိုင်းထားခဲ့ကာ သူနဲ့ ကိုလက်တွဲရင်း နတ်ကွန်းပေါ်သို့ခေါ်သွားလေသည်။

နတ်ကွန်းပေါ်တွင်တော့ မြင်းဖြူရှင်နတ်ရုပ်ကြီးသည် မြင်းဖြူကြီးကိုစီးကာ ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားရှိနေပါ၏။ ယခင် ကိုးနှစ်က သူနဲ့ရောက်ခဲ့စဉ်ကအတိုင်းပါပင်။

သူနဲ့က မြင်းဖြူရှင်သက်ရှိလူသားကိုတစ်လှည့် မြင်းဖြူ ရှင်နတ်ရုပ်ကြီးကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်းအံ့ဩနေမိသည်။ မြင်းဖြူ ရှင်နှစ်ပါးကချွတ်စွတ်ပင်တူညီနေပါလေ၏။ အသက်အရွယ်ချင်း ရော၊ ရုပ်ရည်၊ အရပ်အမောင်းပါအားလုံးတူညီနေလေသည်။ သက်ရှိနှင့်သက်မဲ့သာကွားခြားပါလေ၏။

“ လာ-မိန်းကလေး ”

မြင်းဖြူရှင်က သူနဲ့လက်ကိုဆွဲရင်း နတ်ကွန်း၏နောက် ဖက်သို့ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ နတ်ကွန်းနောက်ဖက်နံရံအ ရောက်ဝယ်သူက နံရံ၏တစ်နေရာကို တစ်ဖက်သို့တွန်းလိုက် သည်။ ထိုအခါ နံရံသည်ရွေလျားသွားကာ ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက် ပေါ်လာလေ၏။

သူနဲ့အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

နတ်ကွန်းနောက်ဖက်တွင် အခန်းဝှက်တစ်ခုရှိနေပါက
လား။

“ ဒါ- ဒါ- ဘာလဲဟင် ”

“ ကိုယ်နေတဲ့အခန်းပေါ့ကွဲ့၊ ကိုယ်အခန်းထဲကိုဘယ်
မိန်းကလေးမှမဝင်ဖူးသေးဘူး၊ မင်းဟာ ပထမဆုံးပဲ၊ လာ-မြူ
နှင်းသုန် ”

“ အို ”

သုန်က ဝင်ရမှာမဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။ အခန်းထဲကိုကဲ
ကြည့်လိုက်သည်အခါတွင်တော့...ကုတင်တစ်လုံးနှင့်အတူ အိပ်
ရာအခန်းအနားအပြည့်အစုံနှင့် အိပ်ခန်းတစ်ခုအဖြစ်ဖန်တီးထား
တာကို လရောင်ဖြင့်မြင်တွေ့ရလေသည်။

“ လာလေကွယ် ”

“ ဟင်အင်း- သုန်ကြောက်တယ် ”

“ ဘာကိုကြောက်တာလဲမိန်းကလေးရဲ့၊ ခုအချိန်ကစပြီး
ကိုယ်ကမင်းကိုကြင်ယာတော်မြောက်လိုက်ပြီ၊ မင်းတစ်သက်လုံး
ဒီအခန်းထဲမှာ ကိုယ်နဲ့အတူနေသွားရတော့မှာမြူနှင်းသုန် ”

“ ရှင် ”

“ လာပါ ”

သူက သုန်လက်နှစ်ဖက်ကိုယုယစွာဆွဲယူကာ အခန်းထဲ
သို့ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

အခန်းထဲ၌ အမွှေးနံ့များသင်းပျံ့နေပေ၏။

ဆောင်း လု လင်

သူက အခန်းဒေါင်ရှိမီးအိမ်ကိုထွန်းညှိလိုက်သည်။ မီးအိမ်မှအလင်းရောင်က အခန်းတဝက်လောက်ကိုလင်း၍သွားစေသည်။

သူသည် သုန်းကိုပခုံးမှသိုင်းပွေ့ခေါ်ရင်း... ကုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်စေလိုက်သည်။ အခန်းထဲ၌ ထိုင်စရာဆို၍ကုတင်သာရှိလေသည်။ အခြားအိမ်ထောင်ပရိဘောဂများမတွေ့ရချေ။

“ သုန်း- သုန်းကြောက်တယ်အစ်ကို ”

“ ကိုယ်နဲ့အတူနေရမှာကြောက်သလားကွဲ့၊ ကိုယ်ဟာ ဒီလိုအချိန်ကာလမျိုးကိုမျှော်လင့်နေတာကြာပါပြီကွယ်၊ မင်းပြန်ရောက်လာမယ်သုံးနှစ်ကာလကို လက်ချိုးပြီးစောင့်နေရတာပါ မြူနှင်းသုန်း ”

သူသည် ပြောရင်း သုန်းအနားသို့တိုးထိုင်လိုက်သည်။

“ မင်းကိုမနှစ်သက်ဖူးလားဟင်၊ကိုယ်ကိုမချစ်ဖူးလား ”

“ သုန်း- သုန်းမျှော်လင့်တာက ဒါမျိုးမဟုတ်ဖူးရှင် ”

“ ဘယ်လို ”

“ သုန်းကို ဒီလိုတန်ဖိုးမဲ့မဆက်ဆံပါနဲ့ရှင်ရယ်၊ သုန်းဟာမိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ ”

“ မှန်ပါတယ်၊ ကိုယ်သိပါတယ်မြူနှင်းသုန်း၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဟာမင်းကိုနှစ်ကာလများစွာစောင့်စားခဲ့ရသူပါ၊ မင်းအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ ကိုယ်စောင့်စားခဲ့ရတာပါ ”

ဆောင်း လု လင်

“ အို-သုန်က သုန်ဘဝကို ဒီလိုပဲအလွယ်တကူပေး ဆပ်လိုက်ရတော့မှာလားရှင်ရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဘဝ ကိုစာနာပါဦးအစ်ကို ”

“ နတ်တစ်ပါးအတွက် စောင့်မျှော်စရာအချိန်မရှိတော့ ပါဘူးမိန်းကလေးရယ်၊ မင်းကိုကြင်ယာမြှောက်ဖို့အချိန်ကျနေပြီ ကွဲ့၊ မင်းဟာ သိပ်ပြီးလိပ်ပြာလှတဲ့မိန်းကလေး၊ သိပ်သန့်စင်မွန် မြတ်တဲ့ပန်းကလေးပါကွယ်၊ ပွင့်လာချိန်ကိုစောင့်ဆိုင်းခဲ့ရကျိုး နပ်အောင် ပန်းကလေးကို ကိုယ်တိုင်ခူးဆွတ်နမ်းရှိုက်ပါရစေ တော့မြူနှင်းသုန် ”

သူ့လက်များကပိုမိုတင်းကျပ်စွာ သုန်ကိုပွေ့ဖက်လိုက် သည်။ သူ့အနမ်းများက သုန်အပေါ် သိမ်မွေ့စွာကျရောက်လာ သည်။ တကယ်သာပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့လျှင် နွမ်းကြောရချည်ရဲ့ကို ရယ်။

သုန်ကား အားလျော့စွာဖြင့် သူ့ကိုမိတ္တူထားမိသည်။ သူသည်သုန်ဘဝရေတိမ်နှစ်လှဲဆဲကို ကယ်တင်ခဲ့သည်နတ်တစ် ပါးမဟုတ်ပါလား။ သုန်နှင့်အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ ချိန်းဆိုခြင်း ပြုခဲ့သူပင်မဟုတ်ပါလား။ ထို့အပြင် သူကား သုန်အရွယ်မ ရောက်မီကပင် စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့ရသူ။ ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်းအားများ က သုန်မှာ တစတစပါးလျားလာခဲ့လေပြီ။

နတ်ကွန်းရှေ့မှမြင်းဖြူကြီး၏ဟီသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည် မြင်းဖြူရှင်နတ်သား၏တော်ကောက်ခြင်းကို ခံယူလိုက်ရပေပြီ။

သုန်တစ်ကိုယ်လုံးသည် လေထဲ၌လွင့့်မျောနေခဲ့သည်။ ရောင်စုံတိမ်တိုက်များသည် သူမ၏ဘေးတဝိုက်တွင် ဝိုင်းရံမျောပါနေ၏။ မြင်းဖြူရှင်သည် တိမ်တိုက်များကြားမှ မြင်းဖြူကြီးစီးလျှက်ပေါ်လာကာ သူမကိုမြင်းပေါ်သို့ပို့ပေးတင်လိုက်သည်။ မြင်းဖြူရှင်က မြင်းပေါ်သို့ပို့ပေးတင်လိုက်စဉ် သူမသည် မြင်းပေါ်မှ ချော်ပြီး လိမ်ကျသွားလေသည်။ သူမသည်လေဟာပြင်ထဲ၌ လျင်မြန်စွာ အောက်သို့လိမ်ကျလျှက်ရှိသည်။ သူမအလွန်တရာ ကြောက်လန့်သွားသည်။ အော်ဟစ်ရန်ကြိုးစားသော်လည်းအသံထွက်မလာချေ။ မြေပေါ်သို့ရောက်လုနီးတွင် အောက်မှသင်းခိုင်ချစ်က လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်း၍ သူမအားအဆင်သင့်ဆီးဖမ်းရန်ပြင်ဆင်ထားလေသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးသည် သင်းခိုင်ချစ်၏ ကိုယ်လုံးထဲသို့ ကျရောက်သွားလေသည်။ သင်းခိုင်ချစ်က ပါးစပ်ကြီးကို ဟလိုက်ရာ သူပါးစပ်ကြီးသည်လူတယောက်ဝင်သာအောင်ကျယ်သွားလေသည်။ သင်းခိုင်ချစ်က သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်သွင်းကိုက်မျိုလိုက်လေသည်။ သူမသည်ကြောက်လန့်လွန်းစွာအော်ဟစ်လိုက်၏။

“ အား... ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟော-ဟော- သူသတိရလာပြီ ၊ ညီမလေး၊ ညီမလေးသုန် ”

သုန်အာခေါင်များသည်ချောက်သွေနေကာ မောဟိုက်နေသည်။ သုန်ကအားယူ၍မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ သုန် ၊ ညီမလေး ”

“ ရေ၊ ရေ ”

သုန်က ချောက်ကပ်နေသောနှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် သပ်လိုက်ရင်း ရေကိုအငမ်းမရတောင်းခံလိုက်သည်။

“ ရေတဲ့၊ ရေတိုက်ပါ ”

သုန်ပါးစပ်ထဲသို့ရေစက်များတစ်ပေါက်ပေါက်ကျရောက်လာလေသည်။ သုန်ကရေကိုအငမ်းမရသောက်မို့ချလိုက်၏။

သုန်သည် မိမိအဖြစ်ကိုသတိပြန်ရသွားကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ သုန်၊ သတိရပြီနော်၊ အမလေး-ရင်ထိတ်လိုက်တာ သုန်ရယ် ”

သုန်အားပွေ့ထားရင်းပြောနေသူမှာ နန်းကျော့ယဉ်ဖြစ်လေသည်။

သုန်က ရောက်နေသောနေရာကို အကဲခတ်လိုက်ရာ အံ့ဩသွားလေသည်။ သူမသည်အကာအရံမရှိသောတဲတစ်လုံးထဲ၌ရောက်ရှိနေပေသည်။

မြင်းဖြူရှင်။ မြင်းဖြူရှင်ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။

ဆောင်း လု လင်

သုန့်ဘေးမှာဝိုင်းနေသူများမှာ မမယဉ်၊ စိုင်းဖုန်းလူနှင့် အခြားလူသုံးယောက်တို့ဖြစ်ကြသည်။

“ မြင်းဖြူရှင် ၊ မြင်းဖြူရှင်ရော ”

“ ဘာကွဲ့ ”

သုန့်အမေးကို နန်းကျော့ယဉ်ကနားမလည်စွာပြန်မေးလိုက်၏။

“ မြင်းဖြူရှင်လေ၊ မြင်းဖြူရှင်စပ်နန္ဒဘယ်ရောက်သွားသလဲ ”

“ အို-ဘုရားရေ၊ သုန့်- မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲဟင် ”

“ မမယဉ်၊ မမယဉ်တို့ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဟင်၊ သုန့်ကို-သုန့်ကို-မြင်းဖြူရှင်က ဒီကိုခေါ်လာတာ၊ မမယဉ်တို့မရှိတုန်း သူပုန်ဝင်စီးတော့ သုန့်ကိုလူရမ်းကားတချို့ကနှောက်ယှက်တယ်မမယဉ်၊ အဲဒီတုန်းမှာ မြင်းဖြူရှင်က သုန့်ကိုဝင်ကယ်ခဲ့တာပဲ ”

“ ဒုက္ခပါပဲသုန့်ရယ်၊ မင်းဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲဟင်၊ မမယဉ်တို့မှာ မင်းကိုလူရမ်းကားတွေဖမ်းသွားတယ်ဆိုလို့လိုက်ရှာလိုက်ရတာ၊ သုန့်ကိုထားခဲ့မိတာမမယဉ်အပြစ်ပါကွယ် သုန့် ထင်ရာမြင်ရာတွေလျှောက်ပြောနေတော့ မမယဉ်ရင်ထိတ်လိုက်တာကွယ် ”

“ သုန့်က ဘာထင်ရာမြင်ရာပြောလို့လဲမမယဉ်ရဲ့ ”

ဆောင်း လု လင်

“ မြင်းဖြူရှင်ဆို၊ သုန့်စိတ်ထဲကို မြင်းဖြူရှင်ဘယ်က နေရောက်လာပြန်သလဲကွယ်၊ ဒီမယ်သုန့်၊ သူပုန်တွေဝင်စီးချိန် မှာ သုန့်တစ်ယောက်ထဲရှိနေတုန်း လူရမ်းကားလေးတွေနှောက် ယှက်တယ်ဆိုတာဟုတ်ပါတယ်၊ ဟောဒီက လက်ဖက်ခြောက် ရောင်းတဲ့ဦးကြီးကပြောပြလို့မမယဉ်တို့သိရတယ်သုန့် ”

နန်းကျော့ယဉ်က ဘေးတွင်ရပ်နေသော ရှမ်းဘောင်းဘီ၊ ရှမ်းခမောက်နှင့်အဘိုးအိုကိုညွှန်ပြကာပြောသည်။ သုန့်သည် လည်း ထိုအဘိုးကြီးကိုမှတ်မိလိုက်ပေသည်။ သင်းခိုင်ချစ်တို့အုပ်စု သုန့်ကိုနှောက်ယှက်နေစဉ်က ထိုအဘိုးကြီးသည် သူ၏လက်ဖက်ခြောက်များကိုသိမ်းဆည်းထုတ်ပိုးကာ သုန့်တို့အနား၌ရှိနေခဲ့ပေသည်။ သုန့်တို့အရေးအခင်းကိုကြည့်နေခဲ့ပေသည်။

“ ကောင်လေးတွေဟာ သုန့်ကိုတစ်ယောက်တဖက်စီ ဖမ်းချုပ်ပြီး ကွင်းထဲကခေါ်သွားခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ပဲ မမယဉ်တို့လည်း မြင်းတွေငှားပြီး ညတွင်းချင်းလိုက်ရှာခဲ့ကြတာသုန့်၊ အခု မနက်ဝေလီဝေလင်းမှ သုန့်ကိုဒီတဲပေါ်မှာတွေ့ကြရတာပဲ ”

နန်းကျော့ယဉ်က ဘေးမှရပ်နေသူများကိုလှည့်ကြည့်ကာ...

“ ကိုဖုန်းရော၊ အားလုံးခဏဖယ်ပေးကြပါ ”

စိုင်းဖုန်းလူ၊ လက်ဖက်ခြောက်သည်အဖိုးကြီးနှင့်ကျန်လူနှစ်ယောက်တို့ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည်မမယဉ်ပြောစကားများကို ပြန်၍စဉ်းစားကြည့်
နေမိသည်။ လက်ဖက်ခြောက်ရောင်းသည် အဘိုးအိုသည် သုန်တို့
အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို မြင်ခဲ့ရပေသည်။ သို့ဆိုလျှင် သင်းခိုင်
ချစ်တို့လက်ထဲမှ မြင်းဖြူရှင်ရောက်လာကာ ကယ်ထုတ်သွားခဲ့ပုံ
ကိုလည်း မြင်တွေ့ခဲ့ရမည်သာ။

နန်းကျော့ယဉ်၏အပြောက မြင်းဖြူရှင်၏ကဏ္ဍ မပါပဲ
သင်းခိုင်ချစ်တို့အုပ်စုက ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသယောင်ပြော
ဆိုနေပေသည်။

ဘေးတွင် လူများရှဲသွားသည်အခါ နန်းကျော့ယဉ်က
သုန်ဖက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်ကာ...

“ သုန်-သုန်၊ ညီမလေးရယ်၊ အဖြစ်ကဆိုးလှချည်လား
ညီမရယ်၊ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာမမယဉ်အပြစ်ပါ။ သုန်ကို
ကျောက်စွယ်ပွဲခေါ်လာမိတာကိုက မမယဉ်အမှားပါ။ မေမေသိ
ရင်တော့ မမယဉ်ကိုသတ်တောင်ပစ်ချင်မှာပဲ။ မေမေ့ကိုပြန်မ
ပြောပါနဲ့နော်သုန် ”

“ ရှင် ”

“ မမယဉ်လည်း သုန်အကြောင်းကို ဘယ်သူမှမသိ
အောင်ဖုံးကွယ်ပေးထားမယ်။ အခုပါတဲ့လူတွေက မမယဉ်လူ
တွေပါ။ နှုတ်လုံမှာပါ။ အရေးကြီးတာက လက်ဖက်ခြောက်
ရောင်းတဲ့အဘိုးကြီးပဲ။ သူ့ကိုလည်း ပိုက်ဆံလေးဘာလေးပေး

ဆောင်း လု လင်

ပြီးနှုတ်ပိတ်ရမှာပဲ၊ မသကာ ချိန်းချောက်သင်ချိန်းချောက်ထားရမှာပဲသုန် ”

သုန်သည် နန်းကျော့ယဉ်စကားများကို ကြာလေ နားမလည်နိုင်လေဖြစ်လာရလေ၏။

“ နေပါဦးမမယဉ်၊ ဘာကိုနှုတ်လုံစရာလိုလို့လဲ၊ သုန်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ”

နားမလည်နိုင်စွာမေးလိုက်မိသည်။

နန်းကျော့ယဉ်သည် သူ့ရင်ပတ်သူ ဗျန်းကနဲနေအောင်ပုတ်လိုက်ကာ...

“ အမလေး-သုန်ရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အပျိုရည်ပျက်သွားတာလောက် အရေးကြီးတာ ရှိဦးမလားဟင်၊ ဒီအကြောင်းကို လူသိခံလို့ဖြစ်မလားကွဲ့၊ မင်းဟာ လမ်းသူရဲကောင်လေးတွေ ဝိုင်းဖျက်ဆီးလို့ အပျိုရည်ပျက်ခဲ့ပြီသုန်၊ သိရဲ့လား ”

“ အမလေး၊ မဟုတ်ဖူး၊ မဟုတ်ဖူး ”

“ သုန်ရယ်၊ သုန်ကိုတွေ့တွေ့ချင်း မမယဉ်စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပါပြီ၊ သုန်ဟာ မတရားအကျင့်ခံလိုက်ရတယ်၊ သူတို့အားလုံးကပဲ ဝိုင်းပြီးစော်ကားသလား၊ တစ်ယောက်ထဲကပဲစော်ကားသလားမသိဘူး၊ မမယဉ် မတွေ့ဝံ့ဘူးကွယ် ”

“ ဟာ-မမယဉ်၊ မဟုတ်ဖူး၊ မှားနေပြီ၊ သုန်လမ်းသူရဲတွေလက်ထဲမရောက်ခဲ့ပါဘူးမမယဉ်ရဲ့၊ သုန်ကိုမြင်းဖြူရှင်ကိုစပ်

ဆောင်း လု လင်

နန္ဒက သူတို့လက်ထဲကကယ်ခဲ့တာပါ။ ဒီတောထဲကိုလည်း မြင်း ဖြူရှင်ကပဲခေါ်လာခဲ့တာပါ ”

“ ဘုရားရေ၊ သုန်၊ ညီမလေး စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ ကွယ်၊ အေးလေ... ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေက သွေးပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဆိုးလွန်းတော့ သုန်ဒီအဖြစ်တွေကိုမေ့ ပစ်ချင်တာ မဆန်းပါဘူးလေ ”

“ ဘာပြောတယ်မမယဉ် ”

“ သုန်၊ မင်းဟာ တကယ်အဖြစ်အပျက်တွေကိုလက်မ ခံနိုင်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်နဲ့အစားထိုးနေတာပဲ ”

“ အို-မဟုတ်ဖူး၊ သုန်မြင်းဖြူရှင်နောက်ကိုလိုက်လာခဲ့ တာ၊ မြင်းဖြူရှင်ဟာ သုန်ကိုကြင်ယာတော်မြောက်လိုက်ပြီ၊ သုန် နဲ့မြင်းဖြူရှင်ဟာ လင်မယားအရာမြောက်ခဲ့ပြီမမယဉ် ”

“ ဘုရားသခင်၊ ကယ်တော်မူပါ၊ မြင်းဖြူရှင်ဆိုတာ တ ကယ်မှမရှိပဲညီမရယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်လောက်က တည်းက သေပြီးသားလူတစ်ယောက်ကို သက်သက်အမွှန်းတင် ပြီး သူတို့အဆွေအမျိုးတွေက နတ်ဖြစ်သွားသယောင်ပြောနေ ကြတာကွဲ့၊ တကယ်တော့ မရှုမလှသေပွဲဝင်ခဲ့ရတဲ့သူတို့စော် ဘွားကြီးအတွက် စိတ်ဖြေရာရှာပြီး နတ်လုပ်ကိုးကွယ်နေကြတာ ပါသုန်ရယ်၊ တကယ်နတ်ဖြစ်နေတာလဲဟုတ်ပုံမရပါဘူး၊ မင်းက ငယ်ငယ်က မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းကိုရောက်ဖူးပြီး စွဲလမ်းနေတာ နဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတွေဖန်တီးနေတာပါသုန်၊ ခက်တယ်

ဆောင်း လု လင်

ကွယ်၊ ကဲ-ကဲ- သုန်၊ မင်းအပြစ်တွေကိုလက်ဖက်ခြောက်သည်
ကြီးက သက်သေခံလိမ့်မယ် ”

နန်းကျော့ယဉ်က စိုင်းဖုန်းလူတို့ရပ်နေရာသို့ လက်ခုပ်
တီး၍အသံပေးလိုက်သည်။ ရှမ်းလိုစကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်ရာ
လက်ဖက်ခြောက်သည်အဘိုးကြီးက သုန်တို့ထဲသို့
လျှောက်လှမ်း လာလေသည်။

“ ကဲ-ဦးကြီး၊ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေ
ဦးကြီးစမြင်ကတည်းကစပြီး ပြောပြလိုက်ပါဦး ”

အဘိုးကြီးက သုန်ကိုကြည့်ကာ တံတွေးကိုမျိုချလိုက်
သေးသည်။

“ ဦးကြီးက ပွဲခင်းထဲမှာလက်ဖက်ခြောက်ရောင်းနေတုံး
သူပုန်တွေဝင်လာတော့ ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေရတာနဲ့ ပြေးပေါက်
ပိတ်နေချိန်ပဲကွဲ့၊ မိန်းကလေးကလည်းပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ဦးကြီး
အနားရောက်လာခဲ့တယ်၊ ခဏလေးမှာပဲ လမ်းသူရဲကောင်လေး
တွေရောက်လာပြီး မိန်းကလေးကိုဆွဲလားလွဲလားလုပ်တာတွေရ
တာပဲ၊ သူငယ်မကတောင် ပါးပြန်ရိုက်မယ်လုပ်သေးတော့ တ
ခြားတစ်ယောက်က သူငယ်မလေးလက်ကိုဆွဲထားသေးတာကော၊
နောက်တော့ သူတို့အုပ်စုက မိန်းကလေးကို တစ်ယောက်တစ်
ဖက်စီဖမ်းချုပ်ရင်းခေါ်သွားကြတာပဲကွယ် ”

“ အို ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဦးကြီးလည်းကူညီချင်ပါတယ်၊ သို့ပေတည်း သူတို့ ထဲကတစ်ယောက်က နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ရဲသားဖြစ်နေလို့ မပြောသာပဲ ကြည့်နေလိုက်ရတယ် ”

“ ဟုတ်တယ်မမယဉ်၊ သူနဲ့ကိုနှောက်ယှက်တာ ရန်ကုန်က သူနဲ့နဲ့ အတန်းတူတက်ခဲ့တဲ့ကောင်ပဲ၊ ပွဲခင်းထဲဝင်လာတုန်းက မူးမူးနဲ့ သူနဲ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သေးတယ်လေ၊ သူ့နာမည်က သင်းခိုင်ချစ်တဲ့ ”

“ ဪ-ဟုတ်လား၊ ကဲ-ဆက်ပြောပါဦး ဦးကြီး ”

“ သူပုန်တွေပြန်ထွက်သွားလို့ လူချေတိတ်မှ တူမကြီးတို့ရောက်လာပြီးစုံစမ်းတော့ ဦးကြီးလည်းတွေ့သမျှပြောပြလိုက်တယ်၊ ဒီတူမကြီးကပဲ မိန်းကလေးကိုရှာဖို့ ဦးကြီးပါလိုက်ခဲ့ပါဆို လို့လိုက်လာခဲ့ရတာပဲကွယ် ”

နန်းကျော့ယဉ်က သူနဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ ကဲ-သူနဲ့၊ ဘဲနဲ့ရှိစ ”

“ သူနဲ့ကို၊ ကျွန်မကို မြင်းဖြူကြီးနဲ့လူတစ်ယောက်က လာကယ်သွားတယ်လေဦးကြီး၊ အဲဒါကိုရော ဦးကြီးမမြင်မိဘူးလား ”

“ ကြံကြံဖန်ဖန်ကွယ်၊ ဦးကြီးရှေ့မှာတော့ ဟိုသူငယ်တွေဆွဲခေါ်သွားတာပဲ၊ ဘယ်က မြင်းနဲ့လူမှရောက်မလာပါဘူး ”

ဆောင်း လု လင်

“ ကဲပါသုန်၊ မင်းကိုစော်ကားတဲ့အထဲမှာ မင်းအသိဆို တဲ့ကောင်လည်းပါတာပဲ၊ စုံစမ်းလို့ရပြီပေါ့၊ အရေးယူလို့တောင် ရပြီ၊ ခုတော့ ဒီနေရာကတို့ခွာကြပါစို့သုန်ရယ်၊ ပြန်ကြစို့နော်၊ လာ-ညီမ ”

နန်းကျော့ယဉ်က သုန်ကိုယုယစွာဆွဲယူ၍ရပ်စေလိုက် သည်။ ပြီးတော့ သုန်နားသို့ကပ်ကာ တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ လောလောဆယ် ဒါတွေကိုမေ့လိုက်သုန်၊ ဣန္ဒြေမ ပျက်စေနဲ့၊ မမယဉ်လူတွေကတော့နှုတ်လုံစေရမယ်စိတ်ချ ”

“ ဟင်း... မမယဉ်ရယ်၊ သုန်မဝေခွဲနိုင်တော့ဘူး၊ သုန် မြင်းဖြူရှင်နဲ့လိုက်လာတာတကယ်ပါ၊ သူ့ရဲ့နတ်ကွန်းပေါ်ကိုသုန် ကိုခေါ်သွားခဲ့တာပါ ”

“ ခက်ပါလားသုန်၊ မင်းဟာ စိတ်ကူးနဲ့ရောပြီးထင် ယောင်ထင်မှားတွေဖြစ်နေပြီ၊ ဒီနေရာဟာ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်း နဲ့လည်းအဝေးကြီး၊ ပြီးတော့- မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းဟာလည်း မီးလောင်သွားပြီသုန်၊ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ ”

“ ဘာ ”

“ မင်းမယုံရင်တစ်နေ့လိုက်ပြမယ်၊ ဒါနဲ့မှ မြင်းဖြူရှင် မှမြင်းဖြူရှင်ပါလို့စွဲလမ်းနေရင်တော့ မင်းရူးပြီသုန် ”

“ အို-မမယဉ်ရယ် ”

သုန်ငိုမိရပါပြီ။ မျက်နှာကိုလက်ဖြင့်အုပ်ကာရှိုက်ကြီးတ ငင်ငိုချလိုက်မိ၏။

ဆောင်း လု လင်

“ ဆောရီးသုန်၊ မမယဉ် ဂရုဏာဒေါသောနဲ့ပြောလိုက် မိတယ်၊ စိတ်ကိုလျှော့ပါ ညီမလေးရယ်၊ မမယဉ်တို့ပြန်ကြစို့ နော် ”

သုန်အဖြစ်က ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာဘဝပြောင်းလဲသွားခဲ့ ချေပြီ။ မြစိမ်းမြိုင်မှထွက်ခွာစဉ်ညနေက အပျိုစင်ဘဝဖြင့်လွတ် လပ်ခဲ့သောသုန်၊ နောက်တစ်နေ့ကူး၍ မြစိမ်းမြိုင်ပြန်အရောက် တွင် သုန်ကားအပျိုရည်ပျက်ခဲ့ချေပြီ။

ဆိုးလှသောအဖြစ်သည်ကား... စွန့်လွှတ်လိုက်ရသော အပျိုစင်ဘဝကို ဘယ်သူကဆွတ်ယူနမ်းရှိုက်လိုက်သည်ကိုပင် မ သိရသောဘဝပါတကား။

သုန်ကတော့ မြင်းဖြူရှင်နှင့်အတူပါသွားသောအဖြစ်ကို အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့သည်လို့ပဲ ယခုထိ ယုံမှတ်နေဆဲဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သုန်မှာပြုစရာသက်သေဘာမှမရှိ။

သုန်အဖြစ်ကားဆိုးဝါးလှချေတကား။

သုန်သည် ကျောက်စွယ်ဘုရားပွဲသို့ပါသွားသောအဖြစ်ကို ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည်။ ဖြစ်လာရသောအဖြစ်များအတွက် တ ရားခံရှာမိသည်ပဲဆိုပါစို့။

မမယဉ်တို့သည် သုန်ကိုသဘောရိုးနှင့် ခေါ်သွားခြင်း ရော ဟုတ်ပါရဲ့လား။ ကြုံလာရသောအဖြစ်များသည် အမှတ်မ

ဆောင်း လု လင်

ထင်ဖြစ်ပျက်လာခြင်းသာဖြစ်သည်။ တမင်ဇာတ်ကွက်ဆင်ဖန် တီးထားခြင်းမဟုတ်။ မမယဉ်အနေနှင့် သူနဲ့ကိုသည်လိုအဖြစ်ဆိုး မျိုးကြုံရစေရန် ဖန်တီးစရာအကြောင်းလည်းမရှိ၊ တကယ်တော့ သူနဲ့သည် မမယဉ်၏တစ်ဦးတည်းသောညီမလေးတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ အရင်းအချာမရှိသောနှစ်ဦးစလုံးအတွက် တစ်လောက လုံးမှာတွယ်တာစရာ အနီးစပ်ဆုံးသောဆွေမျိုးလည်းဖြစ်သည်။

မမယဉ်ဖက်က သူနဲ့အပေါ်ပျက်ကွက်မှုဆို၍ ပွဲခင်းထဲ ခွဲသူနဲ့ကိုတစ်ယောက်ထဲထားခဲ့တာသာရှိသည်။

ပွဲကိုလာရောက်ဖျက်ဆီးသောသူပုန်များကရော၊ မမယဉ် တို့နှင့်ပတ်သက်နေမည်လား။ အကယ်၍ သူပုန်အဖွဲ့သည်မမ ယဉ်တို့အဖွဲ့ဆိုပါကလည်း ပွဲခင်းကိုဖျက်ဆီးရန်အကြံနဂိုကတည်း ကရှိလျှင် သူနဲ့ကိုခေါ်သွားမည်မဟုတ်ပေ။

အဖြစ်အပျက်များမှာ သူ့အလိုအလျောက်ဖြစ်ပျက်လာ ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

သူနဲ့စဉ်းစားရမှာက... သူနဲ့သည် တကယ်ပဲမြင်းဖြူရှင် နှင့်ပါသွားခဲ့ခြင်းလား၊ သင်းခိုင်ချစ်သည်သူနဲ့ဘဝကိုဖျက်ဆီးခဲ့ သလား။

သင်းခိုင်ချစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဆုံရှင်းလိုက်ပါက အဖြစ်မှန်ကိုသိရပေမည်။

သူနဲ့က ထိုအကြံကိုမမယဉ်အားပြောပြလိုက်၏။

ဆောင်း လု လင်

“ အမလေးသုန်၊ ဒီလူယုတ်မာနဲ့ သုန်ကမျက်နှာချင်း ဆိုင်ဦးမလို့လား၊ မေးတော့ကော ဒီကောင်က သူယုတ်မာခဲ့တာ ကိုဝန်ခံပါ့မလား၊ ငြင်းမှာပေါ့သုန်ရဲ့ ”

“ ဘယ်လိုပဲငြင်းငြင်း မျက်နှာပေါ်မှာ၊ မျက်လုံးထဲမှာ အဖြေရှာလို့ရပါတယ်မမယဉ် ”

နန်းကျော့ယဉ်က သက်ပြင်းမောကြီးကိုရှည်လျားစွာချ လိုက်သည်။

“ သုန်သဘောပဲလေ၊ မမယဉ်ကျောက်စွယ်ကိုလိုက်ပို့ ပါမယ် ”

“ ပြီးတော့- မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းကိုလည်း သုန်သွား ကြည့်ချင်သေးတယ်မမယဉ် ”

“ ဩ-သုန်က နတ်ကွန်းမီးလောင်သွားပြီဆိုတာမယုံ ဘူးပေါ့၊ အေးလေ-ကောင်းပါတယ်၊ သွားကြည့်လိုက်တော့ရှင်း ရော၊ ဒါမှသုန်ဟာ လောကမှာမြင်းဖြူရှင်ဆိုတာတကယ်မရှိဘူး ဆိုတာယုံသွားမှာ ”

“ သုန်ကိုခွင့်လွှတ်ပါမမယဉ်၊ သုန်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်ချင်လို့ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သုန်ဟာအဲဒီညက မြင်းဖြူ ရှင်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်နေမိလို့ပဲ ”

“ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါဖြင့်အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘူး၊ ဒီ ညနေပဲ သုန်ကိုနတ်ကွန်းနေရာလိုက်ပြမယ်သုန် ”

ဆောင်း လု လင်

စိုင်းဖုန်းလူနှင့်နန်းကျော့ယဉ်က မြင်းတစ်စီး၊ သူန်က မြင်းတစ်စီး စီးကာ အိမ်မှထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူန်သည် လွန်ခဲ့သောကိုးနှစ်က နံနက်ဝေလီဝေလင်း တွင် မမယဉ်နှင့် ခရီးထွက်ခဲ့တာကိုသတိရမိသည်။ ယခုလာခဲ့သည်မှာလည်း ယခင်တစ်ခေါက် သွားသည့်လမ်းအတိုင်းပင်။ တောတောင်ရှုခင်းများကပြောင်းလဲမသွားခဲ့ချေ။

သူန်တို့သည်နှစ်နာရီကြာမျှမြင်းစီးကာ မြစိမ်းမြိုင်နှင့် ကျောက်စွယ်မြို့နယ်စပ်ဆီသို့လာခဲ့ရ၏။

သူန်ရောက်လိုသော မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းဆီသို့ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

“ ကဲ-သူန်၊ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းကို မှတ်မိရဲ့လား၊ ဟောဟိုမှာကြည့်လိုက်ပါဦး ”

သူန်ရင်ထဲမှာစို့သွားသည်။

သူန်ရောက်နေသည့်နေရာသည် အမှန်တကယ်မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းရှိသည့်နေရာပါပဲ။ လွန်ခဲ့သောကိုးနှစ်ကဓာတ်ပုံရိုက်မှတ်တမ်းတင်ထား၍ အသေအချာမှတ်မိနေသောနေရာ။ ဓာတ်ပုံကိုမကြာမကြာကြည့်တတ်သောသူန့်အတွက် မလွဲနိုင်သောနေရာ။ ပြီးတော့- ကျောက်စွယ်ပွဲတော်ညက မြင်းဖြူရှင်နှင့်အတူ ပါလာခဲ့သည်မှာလည်း သည်နေရာ။

တောင်ကုန်းလေးထိပ်မှအုတ်တိုက်နတ်ကွန်း။

ဆောင်း လု လင်

သို့သော်-

သို့သော် ...

ယခုမြင်နေရသောမြင်ကွင်းကား ...

မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းသည်မရှိတော့။

အောက်ခံအုတ်များသည်သာ မီးခိုးမှိုင်းများစွဲလျှက်ကျန်
ရစ်သည်။ အမိုး၊ အကာသစ်သားစများတစ်ခုမှမရှိတော့ပဲ မီးစွဲ
လောင်ကျွမ်းခံထားရသည့် အဆောက်အဦးပျက်ကြီးအဖြစ်သာ
မြင်တွေ့လိုက်ရပါတော့၏။

“ အို- မမယဉ်ရယ် ”

“ နတ်ကွန်းဟာ မီးလောင်သွားတာငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊
တောမီးလောင်တဲ့အထဲမှာရောပါသွားတာပဲ၊ သုန်အရင်တခေါက်
လာတုန်းက မမယဉ်လာပြလိုက်ရင်အကောင်းသား၊ အဲဒီတုန်းက
ကဆုန်လပြည်နေ့မှာ မြင်းဖြူရှင်ကိုအိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားတာမြင်
လိုက်ရတယ်လို့တောင်သုန်ပြောခဲ့သေးတာလေ၊ သုန်အဲလောက်
စွဲလမ်းနေမှန်းသိရင် အစွဲကျွတ်သွားအောင် အဲဒီအခေါက်က
တည်းက မီးလောင်သွားတဲ့နတ်ကွန်းကိုလိုက်ပြခဲ့ပါရဲ့ကွယ် ”

သုန်က မြင်းပေါ်မှသုန်ဆင်းလိုက်သည်။

တောင်ကုန်းလေးဆီပြေးတက်သွားလိုက်သည်။

မီးလောင်ကျွမ်းထားသော အုတ်တိုက်အပိုင်းအစများကို
နှုမောတသစ္စာကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ အမှန်တကယ်ပါပဲ၊ ဤအ

ဆောင်း လု လင်

ဆောက်အဦးသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်အတန်ကြာကပင်မီးလောင်ခံထားရတာသိသာသည်။

သုန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ဖန်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ မမယဉ်တို့က အခြားနေရာတစ်ခုကိုလွဲ၍ပြုလေသလားဆိုသောသံသယနှင့်ဖြစ်သည်။ ဤနေရာသည် မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းအမှန်တကယ်ရှိခဲ့သည်။ နေရာဖြစ်ကြောင်းလည်း သိသာပေသည်။

သုန်ပါးပြင်ပေါ် သို့မျက်ရည်များစီးကျလာလေသည်။

နန်းကျော့ယဉ်က တောင်ကုန်ပေါ် သို့ပြေးလိုက်လာ၏။

“ မြင်းဖြူရှင်နတ်ရဲ့အမျိုးတွေလည်း တိမ်ကောသွားပြီ၊ မရှိတော့ဘူးသုန်၊ သွေးဝေးသွားတာလဲပါတာပေါ့၊ ဘယ်သူကမှ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းကိုပြန်ဆောက်ဖို့မကြိုးစားကြတော့ဘူးပေါ့။ ”

“ မမယဉ်ရယ် ”

“ ကဲ-အားရအောင်ကြည့်ပေတော့သုန်၊ မမယဉ်တို့က သုန်ကိုမညာဘူး၊ သုန်သာစိတ်ကူးအယဉ်လွန်ပြီး ထင်ယောင်တင်မှားဖြစ်နေတာ ”

သုန်က မြင်းဖြူရှင်နတ်ရုပ်တင်ထားခဲ့သည့်အောက်ခံအုတ်ခုံကြီးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ အုတ်ခုံကြီးမှာလည်းမီးခိုးမှိုင်းများဖြင့်မဲညစ်နေလေသည်။

သုန်သည် နတ်ကွန်း၏အကျင်းအကျန်အပိုင်းအစများကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်မှာလဲမြင်းဖြူရှင်နတ်ရုပ်၊ ဘယ်မှာ

ဆောင်း လု လင်

လဲသုန်ဝင်ရောက်အိပ်စက်ခဲ့သည်အခန်း။ ဘာတစ်ခုမှသဲလွန်စရာမရပါချေ။

“ မမယဉ်ရယ်၊ သုန်လေ- မြင်းဖြူရှင်နဲ့အတူဒီနေရာကိုရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်လို့ပဲယုံနေမိတုန်းပဲ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲမမယဉ် ”

“ ဘာဖြစ်ရမလဲကွဲ့၊ မင်းဟာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့မိန်းကလေးကိုး၊ မင်းဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း မင်းအမေကမင်းကိုဥစ္စာစောင့်ဘဝနဲ့သိုက်ကိုခေါ်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သေးတာပဲမဟုတ်လား ”

“ ဟင်-ဒါကိုမမယဉ်သိတယ် ”

“ သိတာပေါ့၊ အန်ကယ်ဦးကျော်လွင်ကမင်းအကြောင်းတွေကိုသိအောင်ပြောပြထားခဲ့တာ ”

“ အို ”

“ အခုလည်းမင်းဟာ လူယုတ်မာတွေဖျက်ဆီးတာခံလိုက်ရတော့ ဒီအချိန်မှာမြင်းဖြူရှင်ရောက်လာရင် ကောင်းမှာပဲ၊ မြင်းဖြူရှင်လာကယ်ရင်ကောင်းမှာပဲလို့စိတ်ကူးရင်းက စိတ်ကူးကိုအမှန်လို့ယုံလာမိတာပဲသုန်၊ မင်းကြုံလိုက်ရတဲ့အဖြစ်ဆိုးကိုမေ့ပစ်ပြီး မသိစိတ်က မြင်းဖြူရှင်ကယ်တင်ခဲ့တယ်လို့စိတ်ကူးပြီးသီးခြားလောကတစ်ခုတည်ဆောက်လိုက်တာပဲသုန် ”

“ မမယဉ်ရယ်၊ သုန်အဖြစ်ကဒါလောက်တောင်ဆိုးနေပြီလား၊ သုန်- သုန်ရှူးနေပြီလားဟင် ”

ဆောင်း လု လင်

“ မရှူးပါဘူးညီမရယ်၊ ဒါဟာခဏပါ၊ အပြစ်အပျက်က ပူပူနွေးနွေးရှိသေးလို့ သူနဲ့စိတ်တွေလေလွင့်နေတာပါ။ မေ့ပစ်လိုက်သန့်၊ အားလုံးကိုမေ့ပစ်လိုက်၊ တကယ်တော့ မမယဉ်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ပွဲခင်းထဲမှာ သူနဲ့ကိုတစ်ယောက်ထဲထားခဲ့တာမမယဉ်အမှားပဲ၊ မမယဉ်တောင်းပန်ပါတယ်သန့် ”

“ အို-မဟုတ်တာ၊ မမယဉ်တမင်လုပ်တာမှမဟုတ်ပဲ ”

“ မမယဉ်လည်း ကိုယ်အဖွဲ့ကလူတွေနဲ့ပွဲခင်းထဲမှာအချိန်အချက်လုပ်ထားတာရှိလို့ထွက်သွားမိတာပါ။ သူနဲ့စိတ်ရှုပ်မှာစိုးလို့ခေါ်မသွားပဲနေလိုက်မိတာပါ ”

“ သူနဲ့တစ်ခုမေးပါရစေမမယဉ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ”

“ မေး သန့် ”

“ ပွဲခင်းကိုလာဖျက်တဲ့သူပုန်တွေဟာ မမယဉ်တို့အုပ်စုလားဟင် ”

“ မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ မမယဉ်တို့လည်းဒါကိုပဲအခဲမကျေဖြစ်နေတာ၊ သူတို့ဟာ သူပုန်ဆိုတဲ့အတိုင်းတကယ်သူပုန်တွေပါ။ မမယဉ်တို့အဖွဲ့ကသူပုန်အဖွဲ့မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ နိုင်ငံရေးသက်သက်လုပ်နေတဲ့အဖွဲ့ပါ။ ပြည်သူလူထုကိုလည်းဒုက္ခပေးပါဘူး၊ ဒီလိုဖျက်လို့ဖျက်ဆီးအလုပ်လည်းမလုပ်ပါဘူး ”

“ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့မမယဉ်၊ သူနဲ့လုပ်ချင်တာတစ်ခုပဲရှိတော့တယ်၊ သူနဲ့ သင်းခိုင်ချစ်နဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီးမေးချင်တယ်၊ ရှင်းချင်တယ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ တွေ့ဦးမလို့လားသုန်ရယ် ”

“ တွေ့လိုက်ရမှစိတ်ရှင်းတော့မှာပဲမမယဉ် ”

နန်းကျော့ယဉ်ကသက်ပြင်းကိုရှည်လျားစွာချလိုက်သည်။

“ ကောင်းပြီလေ၊ မမယဉ်စိစဉ်ပေးပါ့မယ် ”

သို့သော်- သုန်ဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့ပါ။

သင်းခိုင်ချစ်သတင်းကိုစုံစမ်း၍ တွေ့ခွင့်ရရန်ကြိုးစား
နေသောနန်းကျော့ယဉ်က တစ်ပတ်အကြာတွင် သုန်အတွက်
သတင်းဆိုးတစ်ခုကိုသယ်လာခဲ့လေသည်။

“ သင်းခိုင်ချစ်မရှိတော့ဘူးသုန် ”

“ ရှင် ”

“ သူ့အဖေနယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ဦးဘချစ်ကို အထက်က
နယ်ပြောင်းပစ်လိုက်ပြီ၊ ဘုရားပွဲညက သူပုန်ဝင်တဲ့ကိစ္စမှာ တာ
ဝန်မကင်းဘူး၊ အုပ်ချုပ်မှုပျော့ပြောင်းတယ်ဆိုပြီး ရာထူးလည်း
အချခံလိုက်ရတယ်၊ နယ်လည်းပြောင်းပစ်လိုက်တယ်တဲ့သုန်၊ သူ
တို့တစ်မိသားစုလုံးကျောက်စွယ်မှာမရှိကြတော့ဘူး ”

“ ဘယ်၊ ဘယ်ကိုပြောင်းသွားတာလဲဟင် ”

“ အဲဒါလည်းစုံစမ်းလို့မရဘူးသုန် ”

ဆောင်း လု လင်

သုန့်အဖြစ်က ဘာကိုမှ ရေရာသေချာတိကျစွာ မသိရ
တော့သော သောင်မတင်ရေမကျအဖြစ်နှင့်သာ ဇဝေဇဝါဇာတ်
မျောရလေပြီ။

သုန့်သည်အပျိုစင်ဘဝကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့ရသော်လည်း မည်
သည်နည်းနှင့်မည်သူကြောင့် ဘဝနွမ်းကြွေခဲ့ရသည်ကို သေချာ
ဃနမသိခဲ့ရပါ။

သုန့်ကံဆိုးခဲ့ပါသည်။

သုန့်၏ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုများသည် ဤမျှနှင့်ရပ်မသွား
ခဲ့။ အသက်၁၈နှစ်သည် သုန့်ဘဝတွင်ကံအဆိုးဆုံးနှစ်ဖြစ်ခဲ့
သည်။ အကယ်၍သာ သုန့်ကံကြမ္မာကောက်ကြောင်းကို ပုံပြ
ဂရပ်မျဉ်းရေးဆွဲမည်ဆိုပါက အသက်၁၈နှစ်ဆိုသော ၁၉၅၈ခု
နှစ်ကာလအပိုင်းအခြားတွင် ဂရပ်မျဉ်းသည် အနိမ့်ဆုံးအနေအ
ထား၌ပြနေပေလိမ့်မည်။

သုန့်သည် ကိုယ်အဖြစ်ကိုရေရာစွာမသိသောသိုးမလေး
တစ်ကောင်သဖွယ်အပြစ်ကင်းစွာနေခဲ့ရာမှ... ထိုလ၏ အမျိုးသ
မီးတို့သဘာဝ ရာသီစက်ဝန်းတစ်ပတ်လည်ချိန်တွင် သုန့်၌ဓမ္မ
တာရာသီပန်းပွင့်လန်းမလာသည်ကိုကြုံရလေသည်။

သုန့်နှင့်တကွ နန်းကျော့ယဉ်ပါမျက်လုံးပြူးရလေပြီ။
ခေါင်းခဲရလေသည်။ သုန့်သည်အပျိုဖော်ဝင်စမှစ၍ ရာသီထိန်

ဆောင်း လု လင်

ခြင်း၊ ငုတ်ခြင်း၊ နောက်ကျခြင်း တစ်ကြိမ်မှမရှိခဲ့ပါ။ ရာသီပေါ်
မလာခြင်းမှာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်နိုင်။

နန်းကျော့ယဉ်က လက်သည်မိန်းမတစ်ယောက်ကိုခေါ်
လာကာ သူနဲ့ကိုစမ်းသပ်စေခဲ့သည်။ အဖြေကား သူနဲ့တွင်
ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟူသတည်း။

ကံကြမ္မာက သူနဲ့ကိုမျက်နှာသာမပေးပါလား။

အမှတ်မထင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှားယွင်းခဲ့သောအမှားအ
တွက် ကံကြမ္မာကသူနဲ့ကိုဒဏ်ခတ်ခဲ့လေပြီ။

“ ဒီကိုယ်ဝန်ကိုဖျက်ချဖို့ပဲရှိတယ်သူန့် ”

မမယဉ်က ယတိပြတ်ပြောလေသည်။

“ ဟင်အင်း၊ သူန့် ဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူးမမယဉ် ”

“ ဟင်-ဘယ်ဖြစ်မှာလဲကွဲ့၊ လင်ကောင်မပေါ်တဲက
လေးကို မင်းမွေးမလို့လားသူန့်၊ မင်းမှာအဲလောက်သတ္တိရှိသ
လား ”

“ ရှိတယ်၊ ရှိရမယ်မမယဉ်၊ ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့လူသား
တစ်ယောက်ကို ဘာလို့လူ့လောကထဲရောက်ခွင့်မပေးရမှာလဲ ”

“ အမလေးလေး၊ သတ္တိတွေရှိနေလိုက်တာ၊ အတွေး
အခေါ်တွေမြင်မှားနေလိုက်တာ၊ မင်းဟာ ကလေးကချေမဟုတ်
ဖူး၊ မင်းဟာ သာမန်အရပ်သူတစ်ယောက်မဟုတ်ဖူး၊ မင်းဟာ
မြစိမ်းမြိုင်ဟော်နန်းရဲ့မင်းဆီမင်းသွေးဆိုတာမေ့ထားဦးမလို့လား
၊ မင်းမှာ အသိုင်းနဲ့အဝိုင်းနဲ့ ဆွေနဲ့မျိုးနဲ့ပါသူန့်ရဲ့ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ရပါတယ်မမယဉ်၊ သုန်ပြန်ပါ့မယ်၊ မြစိမ်းမြိုင်နဲ့ဝေး
ရာကိုသုန်သွားပါ့မယ်၊ မမယဉ်တို့ဂုဏ်သိက္ခာမထိပါးစေရပါဘူး၊
သုန်ကတော့ ဒီကလေးကိုမွေးမှာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာသုန်
ရင်သွေး ”

သည်တစ်ခါငိုရိုက်ရသူကား နန်းကျော့ယဉ်ဖြစ်တော့
သည်။ နန်းကျော့ယဉ်သည် မရှူနိုင်မကယ်နိုင် မထွေးနိုင်မအန်
နိုင်အဖြစ်အတွက် စဉ်းစားရကြပ်စွာငိုရိုက်မိလေပြီ။ ပြတ်သား
ပါသည်၊ ရဲရင့်ပါသည်၊ မာကြောပါသည်ဆိုသော တော်လှန်ရေး
ရဲဘော်မိန်းမပျို၏မျက်ရည်စက်များပါတည်း။

“ ခက်တယ်၊ ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီကိစ္စဟာ မမယဉ်မှာ
လည်းတာဝန်မကင်းဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲကွယ်၊ မေမေသိရင်ဒုက္ခပဲ၊
အန်ကယ်ဦးကျော်လွင်ကို မမယဉ်ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှာလဲဟင်၊
စဉ်းစားပါဦးသုန်ရဲ့ ”

“ ဆောရီးမမယဉ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သုန်ဆန္ဒအတိုင်း
ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးပါ၊ ဒီကိုယ်ဝန်ကို သုန်မွေးကိုမွေးမယ်၊ မွေးဖြစ်
အောင်ကိုမွေးမယ်၊ ဒါသုန်ရဲ့ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ”

သုန်ကပြတ်သားစွာပင်ပြောချလိုက်၏။

“ အမလေး သုန်ရယ် ”

ဆောင်း လု လင်

နန်းကျော့ယဉ်မည်မျှပင်နားချချ သုန်ကခေါင်းမာခဲ့လေ
သည်။

သုန်ကိုရူးတယ်ပဲဆိုဆို သုန်သည် မွေးလာမည်ကလေး
နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ကူးတစ်ခုရှိခဲ့သည်။ မွေးလာမည်ကလေး
သည် ဘယ်နည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် သူ့ဖခင်၏သဲလွန်စများပါလာပေ
လိမ့်မည်။ ယုတ်စွအဆုံး ကလေးသည် သူ့ဖခင်နှင့်ရုပ်ရည်၊ အ
ပြုအမူအနေအထိုင်တစ်ခုခုမှာတူရပေလိမ့်မည်။ ကလေးကိုမွေး
မြူရင်းစောင့်ကြည့်ပါက သုန်၏မရေရာသောဘဝအတွက်အဖြေ
ကိုရနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သုန်က သည်သို့ပင်မျှော်လင့်ထားပါ၏။

ကိုယ်ဝန်နှစ်လလောက်ထိ နန်းကျော့ယဉ်ကဖျက်ချဖို့
တိုက်တွန်းခဲ့၊ သုန်ကခေါင်းမာနေသည့်အခါ သူမလက်လျှော့
သွားလေသည်။

“ အေးလေ၊ သုန်ဒီမြို့မှာရောက်နေတာကိုသိတဲ့လူက
ခပ်ရှားရှားပါ၊ သုန်ဘယ်ကိုမှတော့ထွက်သွားလို့မဖြစ်ဖူး၊ ရန်ကုန်
လည်းမမယဉ်ပြန်မလွတ်နိုင်ဘူး၊ မွေးပြီးတဲ့အထိမြစိမ်းမြိုင်မှာပဲ
အိမ်တွင်းပုန်းပြီးနေပေတော့၊ မွေးချိန်ကျ နာမည်တစ်မျိုးနဲ့ဆေး
ရုံသွားမွေးရုံပဲပေါ့ ”

သုန်ကသုန်အကြံအစည်ကိုပြောပြလိုက်သည်အခါ မမ
ယဉ်ကထင်မြင်ချက်တစ်မျိုးပေးလေသည်။

“ မွေးလာတဲ့ကလေးဟာ သူ့အဖေနဲ့တူမယ်လို့သုန်က
ထင်တယ်နော် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဗီဇဆိုတာ တစ်နေရာရာမှာတော့ပြောပေါ့မမယဉ် ”

“ ထားပါတော့ကွယ်၊ သူနဲ့ကိုဆက်ဆံခဲ့တာဟာ သင်း
ခိုင်ချစ်တစ်ယောက်ထဲမဟုတ်ပဲ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေပါ ပါနေ
ရင်ကော ”

“ အို ”

“ မမယဉ်ကဖြစ်နိုင်ချေကိုပြောတာပါ ”

“ သူနဲ့က-သူနဲ့က- ကလေးမှာ မြင်းဖြူရှင်စဝ်နန္ဒရဲ့
ဗီဇများပါလာမလားလို့ပါမမယဉ် ”

“ ဩ-မင်းမှာ ဒီအစွဲအလမ်းကလည်းရှိသေးသကိုး၊
ထားပါတော့လေ၊

သူနဲ့ကိုယ်ဝန်ကိုသားဖွားဆရာမတစ်ယောက်က
အချိန်မှန်လာစောင့်ရှောက်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ မမယဉ်စီစဉ်ထားပြီး
ပြီ၊ ကောင်းကောင်းမွေးဖွားနိုင်အောင် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေ
ပေတော့သူနဲ့ ”

သင်္ကြန်ကာလလွန်မြောက်သွားခဲ့ပြီ။ သင်္ကြန်သည်ဘယ်
လိုကုန်ဆုံးသွားမှန်းပင်သူနဲ့မသိလိုက်။ အိမ်ပေါ်ကအိမ်အောက်
မဆင်းပဲသူနဲ့ပုန်းခိုနေခဲ့သည်။ အပြင်ထွက်ချင်စိတ်လည်းသူနဲ့မှာ
မရှိတော့ပါ။

သည်လိုနှင့်... သူနဲ့တိတ်တခိုးမျှော်လင့်ခဲ့သောကဆုန်
လပြည့်နေ့သို့ရောက်လာပြန်လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

တစ်ခုသောကဆုန်လပြည့်နေ့က မြင်းဖြူရှင်သည်အိမ်ရှေ့မှပြတ်သွားရင်း သုန်ကိုလှည့်ကြည့်နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ ကဆုန်လပြည့်သည် မြင်းဖြူရှင် ဤနယ်တဝိုက်တွင်လှည့်သွားလာသည်။ မြင်းဖြူရှင်ဘဝမရောက်မီ ဖော်ဘွားကြီးဘဝက ရန်သူများသတ်ဖြတ်ခံခဲ့ရသည်။ ညပင်တည်း။

ကဆုန်လပြည့်ညတွင် တစ်ခုခုထူးခြားမည်ဟု သုန်ကမျှော်လင့်မိသည်။

သုန်သည်လသာဆောင်တွင်ထွက်ရပ်ကာ သန်းခေါင်တိုင်သည်ထိ မြင်းဖြူရှင်ရောက်လာလို့လာငြားစောင့်နေခဲ့သည်။ နံနက်မိုးသောက်၍ ဝေလီဝေလင်းချိန်သို့သာရောက်ခဲ့သည်။ မြင်းဖြူရှင်ကား ထိုနှစ်ထိုလပြည့်ညတွင်ပေါ်မလာခဲ့ပါလေ။

သုန်၏ကိုယ်ဝန်သည်တစ်စတစ်စထင်ရှားလာလေပြီ။ သည်အချိန်၌ နန်းကျော့ယဉ်က သုန်အတွက်တစ်မျိုးစီစဉ်ပြန်လေသည်။

“ သုန်ကိုဗိုက်ကြီးတစ်လုံးနဲ့မေမေမြင်သွားလို့မဖြစ်ဖူးသုန်၊ ဒီတော့ သုန်ရန်ကုန်ပြန်ချင်ယောင်ဆောင်ပေတော့ ”

“ ဟင် သုန်ကရန်ကုန်ပြန်ချင်ယောင်ဆောင်ရမယ် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ သုန်ရှိနေမှန်းသိရင် မေမေကတစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်မေးတော့မှာပဲလေ၊ ဒီတော့ မေမေစိတ်ထဲမှာသုန်

ဆောင်း လု လင်

ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီလို့ထင်အောင်လုပ်ရမယ်၊ တကယ်ပြန်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြန်မယ်ဆိုပြီးနှုတ်ဆက်ရုံပါပဲ ”

သို့ဖြစ် သူနဲ့သည် ဒေါ်ကြီးကိုရန်ကုန်ပြန်တော့မည်အကြောင်းဝင်၍ပြောရသည်။ နှုတ်ဆက်ရသည်။ ကန်တော့ခွဲရလေသည်။

ဒေါ်ကြီးကမျက်ရည်များကျလာရင်း...

“ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဆုံဖို့ဆိုတာမလွယ်တော့ဘူးတူမကြီး၊ ဒေါ်ကြီးက သိပ်အသက်ရှည်တော့မှာမဟုတ်ဖူး၊ ဒီခရီး နဲ့ဒီခရီးလာဖို့ကလည်းမလွယ်ဘူး၊ ဒီတော့ တစ်ခါထဲနှုတ်ဆက် လိုက်ပါတယ်သမီးရယ်၊ မောင်ကျော်လွင်ကိုလည်းပြောပြပါ၊ သမီးလည်းလိမ်လိမ်မာမာနေနော် ”

ဘဝ၏နောက်ဆုံးအချိန်တွင်ရောက်နေသောလူသားတစ်ယောက်၏နှုတ်ဆက်ခွဲခွာမှုကား ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းလှလေသည်။

တကယ်တော့ သူနဲ့သည် ဒေါ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကန်တော့အပြီးတွင် ပြန်ယောင်ပြုကာ ကြီးမားသော အိမ်ကြီး၏ အထက်ထပ်၌ ပုန်းခိုနေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ မကျန်းမာ၍ အိပ်ရာထဲလဲနေသော ဤအိမ်၏အရှင်သခင်မကြီးဒေါ်နန်းကျော့မေကား ဤအဖြစ်များကိုမသိရှာပါပေ။

ဆောင်း လု လင်

သုန် ကိုယ်ဝန်ငါးလအရ၌ သုန်တို့ပြေဆိုထားသော
မက်ထရစ်စာမေးပွဲအောင်စာရင်းများ ထွက်လေသည်။

အောင်စာရင်းကို သတင်းစာ၌ကြေငြာပေးရာ သုန်အ
မည်ပါလာခဲ့သည်။

တင်မေခေါ်တင်တင်မေလည်းအောင်ခဲ့သည်။

တောင်ကြီးစာစစ်ဌာန၏အောင်စာရင်းထဲ၌ သင်းခိုင်ချစ်
၏အမည်ကိုလည်းတွေ့ရလေသည်။

သုန်သည် ရန်ကုန်အိမ်ကိုစာမရေး ဘာမရေးနှင့် သည်
တိုင်းနေလို့မဖြစ်တော့။ တကယ်တော့ အောင်စာရင်းထွက်ပြီး
သည်နှင့် သုန်ရန်ကုန်ပြန်သင့်ပေပြီ။ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်သင်
တန်းများကိုဆက်တက်ဖို့ပြင်ဆင်ရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။

သုန်က ကျန်းမာရေးအရဆရာဝန်က တောင်ပေါ်ဒေသ
တွင်ဆက်အနားယူရန်ညွှန်ကြားထား၍ မြစ်စိမ်းမြိုင်၌ဆက်နေပါရ
စေဦးဟုစာရေးလိုက်သည်။ ဖေဖေတို့ဖက်က မာကြောင်းသာ
ကြောင်းသာ မာမီသောင်းကစာပြန်ရေးသည်။ ပြန်လာဖို့ကိစ္စ
ကိုစာထဲမှာ ထည့်ရေးမထားချေ။ သုန်ကိုမြစ်စိမ်းမြိုင်၌စိတ်ချ
ထားပုံရလေ၏။

အောင်စာရင်းထွက်ပြီး တစ်လအကြာ၌ တင်မေထံမှ
စာရောက်လာခဲ့လေသည်။ တင်မေက ရန်ကုန်ပြန်လာရန်နှင့်
ဆေးကောလိပ်တက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြမည့်အကြောင်း စာရေးထား

ဆောင်း လူ လင်

လေသည်။ ကိုယ်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိသောသုန်က တင်မေ့ဆီ
စာမပြန်ဖြစ်တော့ပေ။

သည်သို့ဖြင့် သုန်ကိုယ်ဝန်သည် တစတစရင့်မာလာ
လေသည်။

တစ်နေ့လျှင် သင်္ချိုင်းကိုမျက်စောင်းသုံးခါထိုးသောမိခင်
လောင်းဘဝကို အားပေးရာခင်ပွန်းမဲ့စွာဖြင့် သုန်တစ်ယောက်
ထဲဖြတ်သန်းခဲ့ရလေသည်။

သုန်အဖြစ်ကား ကိုယ်ဝန်သာဆောင်ထားရသည်။ ဗိုက်
ထဲကသန္ဓေသား၏ဖခင်ရင်းသည် မည်သူမှန်းမသိရသော မိခင်
လောင်းဘဝပင်ဖြစ်တော့၏။ သို့သော်- သုန်ကအားမငယ်မိ
အောင်ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ မွေးလာမည့်ကလေးသည် သူ့ဖခင်
ရင်းဘယ်သူဆိုတာ သုန်ကိုအဖြေပေးလိမ့်မည်ဟုယုံကြည်သည်။

လက်မှတ်ရဝမ်းဆွဲဆရာမတစ်ယောက်က သုန်ကိုယ်ဝန်
ကိုတစ်ရက်ခြားလာကြည့်ကာ စမ်းသပ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။
ဆရာမအပြောအရ ကိုယ်ဝန်အတွက်စိတ်ပူပန်စရာမလို၊ ကောင်း
မွန်စွာမွေးဖွားလာလိမ့်မည်ဟုဆိုသည်။

တကယ်လည်း ကလေးလေးက ဗိုက်ထဲတွင်သန်စွမ်းစွာ
ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ တခြားအကြောင်းအရာတွေ ဘေး

ဆောင်း လု လင်

ဖယ်ထား၊ ကိုယ်ထဲကရင်သွေးလေးလှုပ်ရှားမှုကို ခံစားသိရှိရ
သည်နှင့်ပင် သုန်မှာပီတိဖြစ်ရသည်။

သည်သို့နှင့် ...

အချိန်ကာလများကိုတရွေ့ရွေ့ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရာ ...

မြန်မာလအားဖြင့် ပြာသိုလ၊ ကမ္ဘာသုံးပြက္ခဒိန်အရ ဒီ
ဇင်ဘာလသို့ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ဆရာမကမွေးရက်နီးပြီ၊ ဆေးရုံတက်သင်ပြီဆို၍... လ
ပြည့်နေ့မတိုင်မီနှစ်ရက်အလိုတွင် သုန်ကိုမြစိမ်းမြိုင်ဆေးရုံသို့ပို့
လိုက်ကြလေသည်။

သုန်သည် ပိုက်ဆံပေးတက်ရသောသီးသန့်ခန်းထဲ၌တစ်
ယောက်ထဲတက်ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

မမယဉ်အစီအစဉ်နှင့်ပင် သုန်သည်သာသနာပြုကျောင်း
နေစဉ်ကသုံးခဲ့သော **ဒက်ဖနီ**ဆိုသည် အမည်ဖြင့် ဆေးရုံတွင်
စာရင်းသွင်းခဲ့၏။

လူနာရာဇဝင်လာယူသော သူနာပြုဆရာမကသုန်ကို
မေးခဲ့သည်။

“ နာမည်ပြောပါ ”

“ ဒက်ဖနီ ”

“ အသက် ”

“ ၁၈နှစ် ”

“ ခင်ပွန်းအမည် ”

ဆောင်း လု လင်

“ စဝ်နန္ဒ ”

နန်းကျော့ယဉ်က သုန့်ကိုမျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်၏။
ခွင်လွတ်ပါမမယဉ်၊ ဒီတစ်ခုတော့ သုန့်ကိုစိတ်ပြေရာပေးပါ။
စိတ်ထဲကပဲတောင်းပန်လိုက်၏။

သုန့်သည် အထူးသူနာပြုဆရာမ၏စောင့်ရှောက်မှုဖြင့်
ဆေးရုံတွင်တစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့ရသည်။

ဆေးရုံတွင် ဆရာဝန်တစ်ဦးထဲသာရှိသည်။ ထိုဆရာ
ဝန်သည်ပင် မြစိမ်းမြိုင်နှင့်ကျောက်စွယ်မြို့နှစ်မြို့စလုံးကိုတာဝန်
ယူရလေ၏။ ဆရာဝန်သည် တနင်္လာ၊အင်္ဂါ၊ဗုဒ္ဓဟူးနေ့များတွင်
ကျောက်စွယ်ဆေးရုံ၌ထိုင်ကာ ကြာသပတေး၊သောကြာ၊စနေနေ့
များ၌မြစိမ်းမြိုင်ဆေးရုံ၌ထိုင်လေသည်။ ဆရာဝန်ရှားပါးသော
ခေတ်ဖြစ်ပြီး... မြစိမ်းမြိုင်လို ကျောက်စွယ်လို မငြိမ်းချမ်းသော
ပြည်နယ်ဒေသများသို့ ပညာတတ်ဆရာဝန်များမလာရောက်လို
သောကြောင့် ကြုံရသောအခက်အခဲပင်ဖြစ်တော့သည်။

သုန့်မွေးတဲ့ရက်မှာတော့ ဆရာဝန်မြစိမ်းမြိုင်မှာရှိတဲ့
ရက်ဖြစ်ပါစေဟုဆုတောင်းရတော့၏။

သုန့်ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ချေ။
သုန့်ဗိုက်နာလာသောပြာသိုလပြည့်နေ့သည် အင်္ဂါနေ့
ဖြစ်နေ၏။ ဆရာဝန်ကကျောက်စွယ်ဆေးရုံ၌ရောက်နေလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ညနေပိုင်းတွင်ဗိုက်နာလာသောသုန်ကို ညဦးပိုင်း၌မွေး
ခန်းထဲသို့သွင်းလိုက်၏။

သုန်သည် မိန်းမတိုင်းခံစားရသောဝေဒနာကိုပြင်းပြစွာခံ
စားရင်းမွေးဖွားလာမည်အချိန်ကို ကမ္ဘာချဉ်းသည်ထိကြာအောင်
စောင့်ခဲ့ရသည်ဟုထင်မိလေသည်။

ညဆယ်နာရီခန့်တွင်သုန်ဗိုက်ကမတရားနာလာကာ က
လေးကအပြင်သို့ထွက်ရန်ရုန်းကန်နေလေပြီ။ သုန်သည်ချွေးသီး
ချွေးပေါက်များသီးလာသည်အထိ နာကျင်မှုကိုအောင်ခံထားခဲ့ရ
၏။ သူ့နာပြုနှင့်သားဖွားဆရာမက သုန်ကိုမွေးဖွားနိုင်ရန်ကူညီ
ပေးနေတာကို သတိရတစ်ချက်၊မရတစ်ချက်ဖြစ်နေ၏။ နာလွန်း
မကနာလာတော့ သုန်သည် ဘာကိုမှပင်သတိမရနိုင်တော့ပါ။
သတိလစ်မေ့မော့သွားလေတော့သည်။

မြင်းဖြူရှင်က သုန်မွေးဖွားနေစဉ် လာ၍စောင့်ရှောက်
ပေးသည်။ မြင်းဖြူရှင်သည် မြင်းဖြူကြီးကိုစီးကာ မွေးခန်းမျက်
နှာကျက်ပေါ်ဝယ်ဝဲ၍ သုန်မွေးဖွားနေပုံကိုကြည့်နေခဲ့၏။ မြင်း
ဖြူကြီးသည် မိုးပေါ်ပျံနိုင်သောမြင်းကြီးဖြစ်နေကာ စစ်နန္ဒကို
တင်၍ မွေးခန်းအထက်၌ဝဲလှည့်ပျံသန်းနေလေသည်။

သုန်ဗိုက်ထဲမှ ကလေးတစ်ယောက် ဖောက်ထွက်လာ
လေ၏။ သေချာကြည့်လိုက်ရာကလေးမဟုတ်ပဲ သင်းခိုင်ချစ်ဖြစ်
နေလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

သင်းခိုင်ချစ်သည် သုန်ဗိုက်ထဲမှသုန်ထွက်လိုက်ပြီး ဗိုက်ထဲသို့တစ်ဖန်လက်ဖြင့်ပြန်၍နှိုက်လိုက်သည်။ သင်းခိုင်ချစ်လက်ထဲ၌ဓားတစ်ချောင်းပါလာလေသည်။

သင်းခိုင်ချစ်ကဓားဖြင့်မြင်းဖြူရှင်ကိုလိုက်ခုတ်သည်။

မြင်းဖြူရှင်လက်ထဲတွင်လည်း ဓားတစ်ချောင်းပေါ်လာကာ သင်းခိုင်ချစ်နှင့်ဓားချင်းယှဉ်၍ခုတ်ကြလေသည်။

ဆရာမများမွေးခန်းထဲကထွက်ပြေးသွားကြသည်။ မြင်းကြီးလည်းထွက်ပြေးသွားလေသည်။

သုန်က မြင်းဖြူရှင်နှင့်သင်းခိုင်ချစ်တို့၏ ဓားခုတ်ပွဲကိုကြည့်ကာ စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်သည်။

“ အား ... ”

“ ဟော- သူသတိရလာပြီ ”

ထိုအသံကား နန်းကျော့ယဉ်၏အသံဖြစ်ပေသည်။

သုန်၏ချောက်အိပ်မက်ကား ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

သုန်သည်မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

သူမသည်သီးသန့်ခန်းထဲပြန်ရောက်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ မနက်မိုးစင်စင်လင်းနေချေပြီ။ နေရောက်ခြည်သည်မှန်ပြတင်းမှအခန်းထဲသို့ထိုးကျနေ၏။

သုန်အား မမယဉ်နှင့်သူနာပြုဆရာမကြီးတို့က စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည် ကလေးမွေးဖွားခဲ့သည်အဖြစ်ကိုသတိရလိုက်သည်။ ဝမ်းဗိုက်ဆီမှ ပေါ့ပါး၍လွတ်လပ်နေသောခံစားမှုကိုလဲ သိရှိလိုက်သည်။

“ ကလေး၊ ကလေးရော၊ ဘာလေးမွေးလဲဟင် မမ ယဉ်၊ ဆရာမ ”

နန်းကျော့ယဉ်နှင့်သုနာပြုဆရာမကြီးတို့က တယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ အတန်ကြာငြိမ်သက်နေလေသည်။

“ ဟင်-သုန်-ကျွန်မ ဘာလေးမွေးသလဲ ”

နှစ်ယောက်စလုံးက ဘာမှမပြောကြပဲ သုန်မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေကြလေသည်။

ခဏနေမှ ဆရာမကြီးကပြောလိုက်၏။

“ ပြောလို့ဖြစ်ပါတယ်၊ ပြောလိုက်ကြရုံပေါ့ ”

“ စစ္စတာပြောလိုက်ပါ ”

စစ္စတာကြီးကမျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် သုန်ကိုတစ်လုံး ချင်းပြောလိုက်လေသည်။

“ ကလေးကိုကောင်းကောင်းမွန်မွန်မွေးဖွားနိုင်ခဲ့တယ် ကွဲ့၊ ဒက်ဖနီလည်းကျန်းမာရေးကောင်းနေပါတယ်ကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာလေးမွေးသလဲ ”

“ မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေးမွေးခဲ့ပါတယ်ဒက်ဖနီ ”

“ အို-သမီးလေး ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဒါ-ဒါပေမယ့် ... ”

“ ဘာဖြစ်လဲစစ္စတာ ”

“ ဒက်ဖနီရဲ့သမီးလေးဟာ မွေးပြီးမကြာခင်မှာပဲဆုံး
သွားခဲ့ပါတယ်ကွယ် ”

“ အို ”

သုန့်မျက်လုံးများပြာဝေသွားလေသည်။

“ ဟင်အင်း-မယုံဘူး၊ ကျွန်မမယုံဘူး ”

သုန့်ကရုတ်တရက်အော်ချလိုက်၏။

“ ဒက်ဖနီ ”

နန်းကျော့ယဉ်ကမျက်နှာထားဖြင့်သုန့်ကိုခေါ်လိုက်သည်

“ ဒီလိုမပြောနဲ့လေကွယ်၊ မင်းကိုမွေးပေးတဲ့ဆရာမ
တွေ့ကိုစော်ကားသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့၊ စစ္စတာတို့လည်းကြိုးစားကြ
တာပဲ၊ ဒီကြားထဲက... ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ စစ္စတာတို့အများကြီးကြိုးစားခဲ့ပါ
တယ်၊ မိခင်နဲ့ကလေးမှာ မိခင်ကိုဦးစားပေးရတာထုံစံကိုးကွဲ့ ”

“ ဟင်၊ ကလေးဟာ မွေးတုန်းကအသက်ပါလာရဲ့သား
နဲ့ အပြင်ရောက်မှ ဘာလို့ဆုံးသွားရတာလဲစစ္စတာ ”

“ ဒါမျိုးကဖြစ်လေ့ရှိပါတယ် ”

“ ဒက်ဖနီ၊ စိတ်ကိုဖြေပါကွယ်၊ ဒီလိုဖြစ်သွားတာလဲ
တစ်မျိုးတော့ ... ”

ဆောင်း လု လင်

နန်းကျော့ယဉ်က စကားကိုဆုံးအောင်မပြောပဲရပ်ထား
လိုက်သည်။

စစ္စတာကြီးကအခန်းထဲမှထွက်သွားလေသည်။

“ ကဲ-သုန်၊ မင်းကျန်းမာရေးကကောင်းနေတယ်တဲ့၊
ဆေးရုံကဆင်းလို့ရတယ်၊ ဒီတော့ ဒီနေ့ခင်းပဲဆင်းလိုက်ကြစို့၊
ကိုဖုန်းကားနဲ့လာခေါ်လိမ့်မယ် ”

သုန်က နန်းကျော့ယဉ်မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်
သည်။ နန်းကျော့ယဉ်က သုန်အကြည့်ကိုရင်မဆိုင်ပဲလွဲပစ်လိုက်
လေ၏။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟု သုန်စိတ်ထဲမှာထင်နေလေ
သည်။

သုန်သည် တနင်္ဂနွေနေ့ညမှာဆေးရုံသို့ရောက်ခဲ့ရသည်၊
ထိုညတွင် ဆရာဝန်မရှိချေ။

နောက်ရက်များဖြစ်သော တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
များမှာ ဆရာဝန်ကျောက်စွယ်ဆေးရုံ၌ထိုင်သည်ရက်များဖြစ်နေ
သည်။

သုန်သည်အင်္ဂါနေ့ည၌ကလေးကိုမွေးဖွားခဲ့ကာ ဗုဒ္ဓဟူး
နေ့လည်၌ဆေးရုံမှဆင်းခဲ့ရလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ဆရာဝန်၏စောင့်ရှောက်မှု၊ မွေးဖွားပေးမှုကိုသုန်မခံယူ
ခဲ့ရပါ။ တာဝန်ခံဆရာဝန်၏အမည်ကို **ဒေါက်တာမြင့်မောင်**ဟု
သာသိခဲ့ရပြီး ဆရာဝန်ကိုမြင်ပင်မမြင်ဖူးခဲ့ရချေ။

သုန်ကိုဦးဆောင်မွေးဖွားပေးခဲ့သော သူနာပြုအုပ် စစ္စ
တာကြီးမှာကရင်ဆရာမကြီးဖြစ်သည်။ နာမည်က **နော်ဖော့ကြူ**
ဆိုတာကိုတော့ သုန်သေချာမှတ်ထားခဲ့လိုက်၏။

မွေးဖွားပြီးတစ်လကြာမြင့်သည်အချိန်တွင် သုန်၏ကျန်း
မာရေးအခြေနေမှာနေသားကျလာခဲ့လေပြီ။ ပုံမှန်အနေအထား
သို့ပြန်၍ရောက်သွားခဲ့ပြီ။

ထိုကာလမတိုင်မီကတော့ သုန်သည် သမီးကလေးအ
တွက်စိမ့်ထွက်လာသောနို့ရည်များကို မျက်ရည်စက်များနှင့်အတူ
အလဟသ ညှစ်ထုတ်ခဲ့ရလေသည်။ မွေးပြီးပြီးချင်း ကွယ်လွန်
သွားခဲ့သော သမီးလေးနှင့်အတူ သုန်ရည်ရွယ်ချက်များသည်လဲ
ပျက်ပြားရလေပြီ။ သုန်မျှော်မှန်းသလို ကလေးသည် သူ့ဖခင်
မည်သူမည်ဝါဆိုတဲ့သဲလွန်စကိုမပြနိုင်တော့ပေ။

ဆရာမများသည် သုန်ကိုကလေးငယ်၏အလောင်းကိုလဲ
မပြခဲ့ပေ။ မွေးကင်းစမှာကွယ်လွန်သောကလေးများအလောင်းကို
ပြရိုးထုံးစံမရှိဟုဆိုလေသည်။ သုန်သည်သမီးလေးငိုသံလေးကိုမှ
မကြားခဲ့ရပါပေ။

ဆောင်း လု လင်

“ ကြည့်စမ်း၊ တစ်သားမွေးတစ်သွေးလှဆိုတာ သူနဲ့မှ သူနဲ့ပဲ၊ ခုလိုသိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်သူကကလေးတယောက်မွေးဖူးတယ်လို့စွတ်စွဲရဲမှာလဲကွယ်၊ ကြည့်ပါဦး ”

နန်းကျော့ယဉ်ကသူနဲ့ကိုကြည့်ကာပြောခဲ့သည်။

တကယ်လည်း သူနဲ့သည် ယခင်ကထက်ပင် ပို၍လှလာခဲ့လေသည်။ သွေးသားများသန့်စင်ကာ သွေးသစ်လောင်းပြီးပိုလှလာလေသလားမဆိုနိုင်ပေ။

သူနဲ့လူကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပကတိကျန်းမာလာသည်အချိန်၌ မမျှော်လင့်ပဲ မြစိမ်းမြိုင်သို့ ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်ရောက်ရှိလာလေသည်။

အကြောင်းမကြားပဲရောက်လာသော မာမီသောင်းကိုအမြင်တွင်သူနဲ့မှာလဲကျသွားတော့မတတ်ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

ကိုယ်အဖြစ်ကိုယ် မလုံသည်ကတစ်မျိုး၊ ဖေဖေများတစ်ခုခုဖြစ်လေသလားဟုစိုးရိမ်ကြောင့်ကျသွားခြင်းလည်းပါလေ၏။

သူနဲ့အမှုအရာပျက်ယွင်းမှုကို နန်းကျော့ယဉ်ကဘေးမှထိန်းကွပ်ပေးနေခဲ့၏။

“ သူနဲ့ရယ်၊ နေနိုင်လိုက်တာ၊ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်နေပြီ၊ ပြန်လာပါလို့စာအတန်တန်ရေးတာ ဘာလို့ပြန်မလာတာလဲဟင် ”

“ စာ၊ သူနဲ့ စာတွေမရဘူးမာမီ ”

ဆောင်း လု လင်

“လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကမကောင်းဘူးအန်တီသောင်း အန်တီသောင်းတို့စာတွေလမ်းမှာပျောက်တယ်ထင်ပါရဲ့ ”

နန်းကျော့ယဉ်က ဝင်ပြောလေသည်။ သူနဲ့သည်စာများကို မမယဉ်မပေးပဲပျောက်ဖျက်ထားတာဖြစ်နိုင်ကြောင်းတွေ့မိ၏။

“ ဟုတ်မယ်၊ဟုတ်မယ်၊ အန်တီသောင်းလာတာတောင် လေယာဉ်လက်မှတ်ရအောင် တော်တော်ကြိုးစားလိုက်ရတာယဉ် ယဉ်ရဲ့၊ ကဲ-ဆိုပါဦးသန့်၊ ဘာရောဂါဝေဒနာတွေများဖြစ်နေလို့ ဒါလောက်ကြာအောင်အနားယူနေရတာတုန်း၊ အဖေလုပ်တဲ့လူကစိတ်ပူလှပြီကွဲ့ ”

သူနဲ့မျက်နှာမှာ မဆည်နိုင်အောင် ပျက်ယွင်းသွားလေသည်။ အနားမှာနန်းကျော့ယဉ်မရှိလျှင်ဖြင့် လျှို့ဝှက်ချက်အားလုံးပေါ်သွားနိုင်ပေသည်။

“ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးအန်တီသောင်းရယ်၊ သူနဲ့ကရှမ်းရိုးရာဓလေ့တွေကိုလေ့လာချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ယဉ်မှာစာအုပ်စာတမ်းတွေရော၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရောရှာပေးလိုက်ရတာလေ၊ ရန်ကုန်ကတစ်သက်လုံးနေရမှာဆိုတော့ ဒီမှာရောက်တုန်းရောက်ခိုက် သူနဲ့က ဝအောင်နေနေတာပါအန်တီသောင်း ”

တတ်လည်းတတ်နိုင်သည်မမယဉ်ပါပေ။ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရလျှောက်ပြောလိုက်သည်မှာ အဆင်ကိုချောနေသည်။ မာမီသောင်းတစ်ယောက် နန်းကျော့ယဉ်စကားများကိုယုံသွားလေ၏။

ဆောင်း လု လင်

“ ကဲ-ကဲ-မရွှေသုန်၊ ခုတော့ မာမိနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပေ
တော့၊ ကျောင်းလည်းဆက်တက်ရဦးမယ်၊ မာမိတို့လည်းနိုင်ငံ
ခြားပြောင်းဖို့တင်ထားတာ ခွင့်ပြုချက်ရဖို့နီးလာပြီ၊ မာမိတို့နဲ့
အမေဂိုကားကိုတစ်ခါထဲလိုက်ဖို့လည်း သမီးစဉ်းစားဖို့လိုတယ်
သုန် ”

“ ဒါတွေ ရန်ကုန်ရောက်မှဆွေးနွေးတာပေါ့မာမိ ”

“ ဒါဖြင့်အမြန်ပြန်ကြစို့၊ သမီးမောင်လေးကမာမိနဲ့ခွဲဖူး
တာမဟုတ်ဖူး၊ ပြန်မှ၊ ယဉ်ယဉ်ရေ၊ အန်တီတို့ပြန်ဖို့စီစဉ်ပေးပါ
ဦးကွယ် ”

မြစိမ်းမြိုင်မှပြန်မည်နေ့တွင် သုန်သည် ဒေါ်ကြီးဒေါ်
နန်းကျော့မေအိပ်နေစဉ်မှာ ဝင်ကန်တော့ခဲ့ရ၏။ ယခင်ဟန်
ဆောင်၍အပြန်ပြစဉ်က နှုတ်ဆက်ပြီးသားမို့ လူကိုယ်တိုင်ထပ်
၍နှုတ်ဆက်ရန်တော့မဖြစ်နိုင်ပေ။ သုန်ကဒေါ်ကြီးကိုကန့်တော့
ရင်းမျက်ရည်များကျလာသည်။

သုန်တို့ကို မမယဉ်နှင့်စိုင်းဖုန်းလူက ဟဲဟိုးလေဆိပ်ထိ
ကားနှင့်လိုက်ပို့၏။

သုန်သည် အိမ်ကြီးကိုနောက်ဆုံးအနေနှင့်လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။ မြစိမ်းမြိုင်သို့ သုန်တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်ဖို့မလွယ်
တော့ပေ။ လာလိုစိတ်လည်းသုန်မှာမရှိတော့ပါ။

ဆောင်း လု လင်

မိခင်ဖြစ်သူမွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သည်အိမ်ကြီးကို နောက်
ဆုံးနှုတ်ဆက်ကြည့်အဖြစ်အောင်ကြည့်လိုက်သည်။
ကားလေးသည် မြစိမ်းမြိုင်မြို့ပရဂုဏ်မှထွက်ခွာခဲ့လေ
ပြီ။

နေရစ်ခဲ့ပေရော့မြစိမ်းမြိုင်။
သုန့်ဘဝကိုအမျိုးမျိုးပြောင်းလဲစေခဲ့သည်မြစိမ်းမြိုင်၊
သုန့်ကိုခံစားမှုအမျိုးမျိုးပေးစွမ်းခဲ့သည်မြစိမ်းမြိုင်၊
သုန့်နှလုံးသားကိုနှုတ်ယူထားလိုက်သည်မြစိမ်းမြိုင်၊
တောင်ပေါ်မြို့ကလေးက ဝေး၍ ဝေး၍ သုန့်နောက်
မှာကျန်ရစ်ခဲ့ချေပြီ။

သုန့်သည်လည်း မြစိမ်းမြိုင်မှာကြုံတွေ့ခဲ့ရသောခါးသီး
သည်အဖြစ်များကို ကြိုးစားမေ့ပစ်ကာ ဘဝသစ်ကိုစတင်ရပေ
တော့မည်။

ဆောင်း လု လင်

ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဖေဖေကသုန့်ကိုခေါ်
၍ပြောလေသည်။

“ဖေဖေပြင်စိတ်ပူလိုက်ရတာသမီး၊ သမီး ယဉ်ယဉ်တို့
နဲ့အတူသူပုန်အလုပ်တွေထဲဝင်ပါနေပြီလားလို့ ဖေဖေကပြန်လာ
ခဲ့ဖို့စာရေးပြီးအတန်တန်မှာရတာသမီးရေ ”

“ ဖေဖေတို့ရေးတဲ့စာတွေသမီးမရလို့ပါ ဖေဖေ၊ ပြီး
တော့- မမယဉ်တို့အလုပ်ကို သမီးစိတ်မဝင်စားပါဘူးဖေဖေ
ရယ်၊ မမယဉ်ကလည်း သမီးကိုမပါခိုင်းပါဘူး၊ အဲဒီအကြောင်း
တစ်ခွန်းမှတောင်မပြောဘူး ”

“ သမီးကသာ ဟိုမှာနေပြီးအေးဆေးနေတာ၊ ဖေဖေ
ကိုတော့သက်ဆိုင်ရာတောင်ခေါ်ပြီးသတိပေးခံရတယ်သမီးရဲ့ ”

“ ရှင်-ဖေဖေ ”

“ ယဉ်ယဉ်တို့သတင်းတွေက အစိုးရအတွက်တော်
တော်လေးဆိုးဝါးနေတယ်၊ လူကြီးပိုင်းက ဖေဖေနဲ့မြစိမ်းမြိုင်
ပတ်သက်ခဲ့မှုနဲ့သိကြတယ်သမီး၊ သမီးဟိုရောက်နေတာလည်း
ထောက်လှမ်းရေးသတင်းတွေအရသိနေကြတယ်၊ ဖေဖေက နိုင်
ငံ့ဝန်ထမ်းဖြစ်နေတော့ခေါ်သတိပေးတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့်သမီး
ကိုပြန်ခေါ်ရတာ ”

တော်ပေသေးသည်။

ဆောင်း လု လင်

သုန်မွေးဖွားနေစဉ်များ မာမီသောင်းရောက်လာလျှင်
ဖြင့် တွေးပင်မတွေးဝံ့ချေ။

သုန်သည် ယခုစာသင်နှစ်အတွက် တက္ကသိုလ်သင်တန်း
များကိုတက်ရောက်ရန်မမီလိုက်တော့ချေ။

တင်မေကား သူဝါသနာပါသည် ဆေးကောလိပ်သို့တက်
ရောက်ခွင့်ရရှိသွားလေသည်။

တင်မေသည် သူနှင့်အတူ သုန်ပါမလာသည်အတွက်
တဖြစ်တောက်တောက်ပြောမဆုံးတော့ပေ။ တင်မေကားသုန်နှင့်
ဘဝချင်းစတင်ခြားနားစပြုလေပြီ။

တကယ်တော့ လူမသိသူမသိဖြင့် လင်ကောင်မပေါ်
သောကလေးတစ်ယောက်ကို အဝေးတစ်နေရာတွင်မွေးဖွားခဲ့ရ
သောသုန်သည် တင်မေတို့လိုဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်နှင့်
ဘဝချင်းအလိုလိုခြားနားပြီးမဟုတ်ပါလား။

သုန်ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီးတစ်လအကြာတွင် ဒေါ်ကြီး
နန်းကျော့မေကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

ဒေါ်ကြီး နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည်အတိုင်း သုန်နှင့်ဒေါ်ကြီး
သည်ပြန်မဆုံဆည်းဖြစ်တော့ပေ။

ဆောင်း လု လင်

မေမေ့ဖက်မှဆွေမျိုးများထဲတွင် မမယဉ်တစ်ယောက်
သာကျန်တော့သည်။ ဖေဖေ့ဖက်ကတော့ ဘွားဘွားလေးဆုံးပြီး
ကတည်းက ဆွေမျိုးရင်းချာလို့မရှိတော့။ သုန်ကား ဆွေမျိုး
နည်းပါးသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သည်ကြားထဲမှာ အဖေတူအမေကွဲ မောင်လေးသည်
လည်းမိဘများနှင့်အတူ နိုင်ငံခြားသို့အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာသွားပေ
ဦးတော့မည်။

ဖေဖေက သူတို့နှင့်အတူ နိုင်ငံခြားသို့လိုက်-မလိုက်
သုန်ကိုယ်တီပြတ်မေးမြန်းခဲ့သည်။

သုန်သည်လိုက်ပါလိုသည်ဆန္ဒပေါ် မလာခဲ့ပါ။

နဂိုဆုံးဖြတ်ထားသည်အတိုင်းပင် မလိုက်တော့ပါ-ဟု
ဖြေကြားလိုက်လေသည်။

သုန်သည် သင်းခိုင်ချစ်သတင်းကိုစုံစမ်းခဲ့၏။

တက္ကသိုလ်တက်နေသော သူငယ်ချင်းများထံတွင် သင်း
ခိုင်ချစ် ဘယ်တက္ကသိုလ်ကောလိပ်မှာ တက်နေတာတွေ့သလဲဟု
မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သည်။ ဘယ်လိုမှစုံစမ်းလို့မရခဲ့ချေ။

ဆောင်း လု လင်

သင်းခိုင်ချစ်ကား ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေလေသည်။ သုန့်ဘဝ၏အပြေမှန်က သူ့ထံတွင်ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။ တစ်ကွေ့ကွေ့တော့ သင်းခိုင်ချစ်နှင့်တွေ့ကိုတွေ့မှဖြစ်ပေမည်။

တင်မေတို့ ဆေးကောလိပ်မှာလဲ သင်းခိုင်ချစ်သတင်းမ ကြားရပေ။

တင်မေသည် သင်းခိုင်ချစ်အကြောင်း လိုက်စုံစမ်းနေသော သုန့်ကိုအံ့သြစွာမေးလာသည်။

“ နင်ပဲသင်းခွေချုပ်ကို သေလောက်အောင်မုန်းတယ်ဆို၊ ဘာလို့သူ့အကြောင်းစုံစမ်းနေရတာလဲသုန့် ”

“ မုန်းတာတော့ ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီးမုန်းတယ်တင်မေ၊ စုံစမ်းတာကတော့ ငါ့မှာအကြောင်းရှိလို့ပါ ”

သုန့်သည် ငယ်ငယ်ကလို့ တင်မေ့ကိုအကြောင်းစုံဖွင့်ပြောမပြုဖြစ်တော့ပါ။ သုန့်အတွေ့အကြုံများကလျှို့ဝှက်တတ်ရန် သင်ပေးခဲ့လေပြီ။

၁၉၅၉ခုနှစ်၊မေလထဲတွင် ဖေဖေတို့အမေဂိုကန်နိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာခွင့်ရရှိသွားလေသည်။ အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မြန်မာနိုင်ငံသို့မည်သည်အခါမှပြန်လာခွင့်မရတော့သောထွက်ခွာခြင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်း လု လင်

တကယ်တန်းခွဲရမည်ဆိုတော့ သူန်သည် ဖေဖေနှင့်မာမီသောင်းကိုကန်တော့ရင်း မဆုံးနိုင်အောင်ရှိုက်ငိုမိတော့၏။

“ ဒါကြောင့်ဖေဖေသမီးကိုမထားခဲ့ချင်တာ၊ စိတ်လည်း မချဘူးကွယ်၊ နောက်မှလိုက်လာချင်စိတ်ပေါက်ရင် ဖေဖေတို့ဆီ စာရေးလိုက်သမီး၊ ဖေဖေတို့ကနေခေါ်ယူလိုက်မယ် ”

ဖေဖေမာမီသောင်းနှင့် မောင်လေးရာဇာကျော်လွင်တို့ကို လေယာဉ်ကွင်းသို့လိုက်ပို့ခဲ့သည်။

လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဖေဖေတို့ကိုထပ်ကန်တော့ရင်းငိုမိရပြန်သည်။ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေခဲ့သောမောင်လေးကိုပင် အထပ်ထပ် အခါခါနမ်းနေမိ၏။ တကယ်တန်းကျ သွေးကစကားပြောတာပါကလား။

မာမီသောင်းကိုလည်း သူန်သံယောဇဉ်ရှိနေတာသိလိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်သည်မိထွေးလို့သာဆိုသည်။ သူန့်အပေါ်မှာကောင်းရှာပါသည်။ ကြင်နာမှုပြုရှာပါသည်။

လေယာဉ်ထွက်ခွာသွားတော့ မျက်စိထဲမှာ လေယာဉ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အတန်ကြာသည်အထိပင် မိုးကောင်းကင်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

အိမ်ပြန်လာရာတွင် ကြိုသူမရှိ၊ အဖော်မရှိ။

သူန်သည် တကယ်ပင်အထီးကျန်အဖော်မဲ့ရချေပြီ။

ဆောင်း လု လင်

ဖေဖေတို့သည် ဘွားဘွားလေးထားခဲ့သော အမွေများ
ရော၊ ဤအိမ် ဤခြံနှင့် အတွင်းပစ္စည်းများအားလုံးကိုပါ သုန့်နာ
မည်နှင့်လွှဲပေးထားခဲ့ပါသည်။ ပိုင်ဆိုင်မှုများကား သုန့်တသက်
အတွက်ပူပင်စရာမလိုအောင်လောက်ငပါပေသည်။

သုန့်အတွက်လိုအပ်တာက ကြင်နာမှုပေးမည် အဖော်
မွန်သာဖြစ်ပါသည်။

အထီးကျန်အဖော်မဲ့စွာ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝဖြင့်ကျန်
ရစ်သော သုန့်အတွက် နန်းကျော့ယဉ်တော့ခိုသွားသော သတင်းကို
ကြားလိုက်ရချိန်တွင် ပို၍နာကျင်စွာခံစားလိုက်ရသည်။

မိခင်သေဆုံးသွားပြီမို့ နန်းကျော့ယဉ်သည် နိုင်ငံရေး၊
သူမအခေါ်တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းကို ထင်သလိုမငဲ့မကွက်လုပ်
ခွင့်ရသွားပြီထင်သည်။ အိမ်ကြီးကိုပစ်ထားခဲ့ကာ စိုင်းဖုန်းလူနှင့်
လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးတော့ခိုသွားသည့် သတင်းကို သုန့်ကြား
ရသည်။

ယခုမှ သုန့်သည် တကယ်ကို အထီးကျန်အဖော်မဲ့
တစ်ကောင်ကြွက်စစ်စစ်ဖြစ်တော့၏။

ဖခင်နှင့်မောင်ဖြစ်သူက နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ပြန်မလာတော့
သောအပြီးအပိုင်ပြောင်းရွှေ့ခြင်းဖြင့် ထွက်ခွာသွားပြီ။

ဆောင်း လု လင်

တစ်ဦးတည်းသောတစ်ဝမ်းကွဲအစ်မက နိုင်ငံကိုဆန့်
ကျင်ပုန်ကန်သောအဖွဲ့ထဲရောက်ကာ အဖြူရောင်ကင်းသော မြေ
အောက်တစ်နေရာသို့ထွက်ခွာသွားပြန်လေပြီ။

သုန်က တစ်ယောက်ထဲ ...

အများတန်းတူ တက္ကသိုလ်လည်း ဆက်မတက်ဖြစ်ခဲ့
သောသုန်၊

အလုပ်မဲ့အကိုင်မဲ့၊ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့သုန် ...

ရည်ရွယ်ချက်၊ ဦးတည်ချက်မဲ့သောသုန် ...

သုန် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ...

သုန် ဘယ်လမ်းကိုဆက်လျှောက်ရမည်လဲ ...

ဆောင်း လှ လင်

အသက် ၃၀
(၁၉၇၀ ခုနှစ်)

တိမ်တိုက်လှိုင်အိမ်ထောင်ရေး

၂၃၀

ဆောင်း လု လင်

ဒေါ်မြနှင်းသုန်သည် လူနာကိုသွေးပေါင်ချိန်ကိရိယာ
ဖြင့် သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းလိုက်ကာ လူနာမှတ်တမ်းကဒ်ပြားထဲသို့
အဖြေကိုရေးထည့်လိုက်သည်။

ဂျူတီချိန်းမည်နောက်ဆရာမကိုစောင့်ရှုရင်း ပြန်လျှင်အ
ဆင်သင်ဖြစ်စေရန်အတွက် ဆွဲခြင်းထဲသို့မိမိပစ္စည်းများကိုထည့်
သိမ်းလိုက်သည်။

လူနာက ဆေးထိုးထားသောအရှိန်ဖြင့်နှစ်ချိုက်စွာအိပ်
စက်နေပေ၏။

မကြာမီ မြနှင်းသုန်၏တာဝန်ကိုလွှဲပြောင်းယူမည်ဆရာ
မနော်သန်းထွေးရောက်လာလေသည်။

မြနှင်းသုန်က နော်သန်းထွေးကိုမှာစရာရှိသည်များမှာ
ထားခဲ့ကာ... တာဝန်ချိန်မှထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဆောင်းရာသီမို့ ညနေခြောက်နာရီအချိန်သည်မှောင်ရီ
ပျိုးနေပေပြီ။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏ပတ်ဝန်းကျင်ကားလျှပ်စစ်မီး
များဖြင့်လင်းလက်ထိန်ဝင်းနေပေ၏။

မြနှင်းသုန်သည် ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းမကြီးကိုဖြတ်ကူးခဲ့
ကာ တစ်ဖက်ရှိလေဟာပြင်ဈေးထဲသို့ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဆောင်း လု လင်

သူမက ညစာကို ဆိုင်တစ်ခုခုတွင်ဝင်၍စားရမည်လား၊ အိမ်ကိုဟင်းဝယ်သွားလျှင်ကောင်းမည်လားဟု လမ်းလျှောက်လာရင်းစဉ်းစားနေမိ၏။ ဟင်းဝယ်သွားလျှင် တစ်ယောက်စာထမင်းကိုအိမ်ရောက်မှချက်နေရဦးမည်။ မထူးတော့၊ စားသွားတာကောင်းမည်ဟုဆုံးဖြတ်ကာ... ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ဆီချက်ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲမှာ၍ထိုင်စားလိုက်၏။ အစားနည်းသောမြူနှင်းသုန်အတွက် ဆီချက်တစ်ပွဲသည် ညစာအတွက်လုံလောက်ပေသည်။

စားသောက်အပြီးတွင် မြူနှင်းသုန်သည် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်း၃၀ဖက်သို့ခြေလျှင်လျှောက်လာခဲ့၏။ မြူနှင်းသုန်နေသောတိုက်ခန်းမှာ လမ်း၃၀တွင်ရှိသည်မို့ ဆေးရုံကြီးနှင့်မဝေးလှပေ။ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်ခြေလျှင်လျှောက်မြဲသာဖြစ်သည်။

လေးထပ်တွင်ရှိသောတိုက်ခန်းရှေ့အရောက်တွင် မြူနှင်းသုန်အတော်မောနေပေပြီ။ ဆွဲခြင်းထဲမှသော့ကိုနှိုက်ယူကာ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မှောင်အတိပြီးသောအခန်းက မြူနှင်းသုန်ကိုသွေ့ခြောက်စွာဆီးကြိုနေပေ၏။

သူမကမီးခလုတ်ရှိရာသို့စမ်းသွားကာ လျှပ်စစ်မီးကိုဖွင့်လိုက်၏။ လေးပေမီးချောင်းအရောင်လင်းထိန်သွားလေသည်။ ချောက်သွေ့မှုကိုဖြိုခွင်းရန်အတွက် သူမကညှေခန်းဒေါင်ရှိစင်ပေါ်မှထရန်စစ္စတာရေဒီယိုလေးကိုဖွင့်လိုက်လေသည်။ မြန်မာ့

ဆောင်း လု လင်

အသံ ဒုတိယပိုင်းအစီအစဉ်မှ နိုင်ငံခြားသတင်းများထုတ်လွှင့် သည့်အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

မြူနှင်းသုန်က အိမ်နေအဝတ်အစားများကိုလဲလှယ်ဝတ် ဆင်လိုက်သည်။ သူမ၏တစ်နေ့တာလျှပ်ရှားမှုမှာ ဤတွင်ဆုံး ခန်းတိုင်လေပြီ။

တစ်ယောက်ထဲနေသောသူမအဖို့ ဆေးရုံမှဂျူတီထွက် လာအပြီးတွင် ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ချေ။ သည်လိုပဲ ဘဝကို ပျင်းရိခြောက်ကပ်စွာဖြင့် တစ်ကိုယ်ရည်အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ပင်ကျော်လွန်ခဲ့ပါပြီကော။

မြူနှင်းသုန်က အဝတ်အစားလဲအပြီး မှန်ထဲတွင်ပေါ် လာသော သူမကိုယ်သူမကြည့်လိုက်သည်။ အသက်သုံးဆယ်အ ရွယ်မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရင့်ကျက်သောအလှကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ အသက်သုံးဆယ်ရှိလာသော်လည်း မြူနှင်းသုန်ကလှပဆဲ။

သူနာပြုဆရာမအပျိုကြီး-ဆိုသောဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့် ပတ်ဝန်း ကျင်ကအသိအမှတ်ပြုထားကြသောမြူနှင်းသုန်၏အလှကို ရယူ ပိုင်ဆိုင်လိုသူများလည်း ရှားပါးမသွားသေးပါ။ မြူနှင်းသုန်ကို တိုက်ရိုက်ဖွင့်ဟပြောသူ၊

တစ်ဆင့်စကားကမ်းလှမ်းသူများရှိနေဆဲ

ခဲမှန်ဖူးသောစာသူငယ်ဖြစ်ခဲ့ရသူမြူနှင်းသုန်သည် အိမ် ထောင်ပြုဖို့ဖြင့် မစဉ်းစားရဲတော့ပါ။ မိမိ၏လူမသိသူမသိစွန်း ထင်းခဲရသောအမည်းစက်ကို ဖုံးကွယ်ဖျောက်ဖျက်ပြီးတော့လည်း

ဆောင်း လု လင်

ဘယ်ယောကျ်ားကိုမှ ဘဝလုံးပုံမအပ်လိုတော့ပါ။ အထီးကျန် ဆန်စွာနေခဲ့ရသောရက်များက ရှည်လျားလွန်း၍ရိုးသွားလေပြီ။

မြူနှင်းသုန်သည် အသက်၁၈နှစ် မနူးမနပ်အရွယ်က ကြုံခဲ့ရသောအဖြစ်ဆိုး သို့မဟုတ် အဖြစ်ဆန်းအတွက် ရင်နှင် အပြည်ပဟေဠိဖြစ်နေရဆဲဖြစ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားခဲ့ရသော်လည်း ကလေးဖခင်မှာ မည်သူမှန်းသဲကွဲစွာမသိခဲ့ရသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်။

မြူနှင်းသုန်ရင်ထဲမှာတော့ မြင်းဖြူရှင်၏သဏ္ဍာန်က စွဲနစ်ဝင်နေဆဲ။ မြင်းဖြူရှင်သည် တကယ်ရှိသောလူသားတစ်ယောက်လား။ သုန်စိတ်ကူးထဲကဖန်တီးထားမိသောမင်းသားတစ်ပါးလား။ မြူနှင်းသုန်က ထိုကိစ္စကိုရှင်းလင်းပြတ်သားစွာသိစေရန်စိတ်အားထက်သန်ဆဲပင်။ ကာလရှည်လျားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လဲ မေ့ပစ်လို့မရသောအဖြစ်များ။ တအုံနွေးနွေးခံစားရဆဲ ပဟေဠိများ။

စာမျက်နှာဟောင်းများကိုပြန်လှန်၍ ရှင်းလင်းရန်အတွက်မူ များစွာနောက်ကျခဲ့ပေပြီ။ ထိုစဉ်က ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သူများ၊ မျက်မြင်သက်သေများကိုလည်း ပြန်လည်ခြေရာခံရန် ခဲယဉ်းသွားပေပြီ။ အချို့သောသူများမှာ လူ့လောက၌အသက်ရှင်ရက်ပင်မရှိကြပါလေတော့။

ဆောင်း လု လင်

ဖေဖေတို့မိသားစု နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးထွက်ခွာသွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူန်သည် တစ်ယောက်ထဲအထီးကျန်စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ မြစိမ်းမြိုင်၌ ကြုံလာခဲ့ရသော အဖြစ်များ ကြောင့် စိတ်လေလွင့်ကာ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့အချိန်တွေကုန်လွန် စေခဲ့သည်။

မက်ထရစ်တန်းအောင်စဉ်က တက္ကသိုလ်ကောလိပ်သင် တန်းများကို ဆက်မလျှောက်မိသောသူန်သည် နောက်နှစ်များ၌ လိုရာတက္ကသိုလ်သို့ဝင်ခွင့်မရတော့ပါ။

ဆေးပညာကိုဝါသနာပါသောသူန်သည် ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်မရသည့်အတူတူ သူနာပြုသင်တန်းကိုတက်ရောက်ခဲ့ လေသည်။

သင်တန်းဆင်းအပြီး၌ မကွေးဆေးရုံ၌တာဝန်ကျခဲ့ရာ သူန်သည် အိမ်နှင့်ခြံကိုအပြီးရောင်းကာ... ငွေများကိုဘဏ်မှာ အပ်နှံထားခဲ့ပြီး မကွေးသို့ထွက်ခဲ့သည်။ မကွေး၌သူန်သည် သုံး နှစ်ကြာတာဝန်ထမ်းခဲ့ရပေ၏။

ထို့နောက် သရက်မြို့ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့မိန့်ကျလေ သည်။

ထိုအချိန်၌ နိုင်ငံရေးမှာတည်ငြိမ်စပြုလာပြီး အစိုးရအ ဖွဲ့လည်းပြောင်းလဲသွားလေသည်။ အစိုးရအဖွဲ့သစ်သည် နိုင်ငံ၏

ဆောင်း လု လင်

စီးပွားရေးစနစ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်များကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်လိုက်၏။

သုန်သည် နန်းကျော့ယဉ်တို့၏မြေအောက်အဖွဲ့အစည်းများသတင်းကို မျက်ခြေမပြတ်နားစွင့်ခဲ့သည်။ သတင်းစာများ၊ ရေဒီယိုသတင်းများမှတစ်ဆင့်မပြတ်တန်းဖတ်ရှုနားထောင်ခဲ့၏။

သုန်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသွေးနီရာအစ်မတစ်ယောက်ကို သုန်သံယောဇဉ်ရှိရဆဲဖြစ်လေသည်။ ၁၉၆၁ခုနှစ်မှသတင်းတစ်ပုဒ်အရ ကိုစိုင်းဖုန်းလူမှာ တိုက်ပွဲတစ်ခုတွင်ကျဆုံးသွားကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ သတင်းစာတွင် ရှမ်းပြည်တစ်နေရာမှ ရှမ်းသောင်းကျန်းသူများနှင့် တပ်မတော်တို့ ပက်ပင်းတိုးတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ... သောင်းကျန်းသူဖက်မှ သူပုန်တပ်သားငါးဦးအားအသေဖမ်းဆီးရမိကြောင်းဖော်ပြခဲ့၏။ ကျဆုံးသူများအမည်ကိုပါဖော်ပြထားရာ - ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိ စိုင်းဖုန်းလူ(ခ)ကိုဖုန်း- ဟုပါရှိခဲ့သည်။ မမယဉ်ခင်ပွန်းကိုစိုင်းဖုန်းလူဖြစ်မှာမလွဲကေန်ပင်တည်း။

မမယဉ်သတင်းကိုတော့မကြားရတော့ပေ။ သုန်၏တစ်ဦးတည်းသောဦးရီးတော်လည်း အသက်ရှင်ရက်မရှိလောက်တော့ပြီ။ တိုက်ပွဲတစ်ခုခုမှာကျဆုံးခြင်းမဟုတ်တောင် အသက်အရွယ်အရကွယ်လွန်တိမ်းပါးသွားလောက်ပေပြီ။

သုန်သည်သရက်မြို့ဆေးရုံ၌ ငါးနှစ်ကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ သရက်ဆေးရုံသို့ရောက်ပြီး ၂နှစ်အကြာ၌ ထမိ

ဆောင်း လု လင်

အပြာဝတ်အထက်တန်းသူနာပြုဆရာမအဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးခြင်းခံခဲ့ရသည်။

သုန်သည် မြေလတ်ဒေသ၌ရနှစ်ကြာနေပြီးနောက်တွင် ငြီးငွေ့လာသည်။ တကယ်တန်းကျတော့ သုန်မှာတစ်သက်စာ ထိုင်စားလောက်အောင်ပြည်စုံဖူလုံပြီးသားမို့ အလုပ်လုပ်ဖို့ပင်မလိုချေ။ သည်လိုနှင့် သုန်သည်အလုပ်မှနှုတ်ထွက်စာတင်ကာ ရန်ကုန်သို့ပြန်လာခဲ့လိုက်၏။

ယခုနေနေသော လမ်းသုံးဆယ်မှတိုက်ခန်းလေးကိုဝယ်ယူကာ တစ်ကိုယ်ထဲနေထိုင်ခဲ့လေသည်။

တတ်ကျွမ်းထားသောပညာကိုအသုံးချသည့်သဘော၊ အချိန်ကိုအဓိပ္ပါယ်ရှိစွာကုန်လွန်စေလိုသောသဘောဖြင့် ဆေးရုံကြီး၌ အချိန်ပိုင်းအထူးသူနာပြုဆရာမ စပယ်ရှယ်နာစ်အဖြစ်အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။

တင်မေသည်လည်း သားဖွားမီးယပ်အထူးကုဆရာဝန် ဒေါက်တာတင်တင်မေအဖြစ်ဆေးလောက၌ နာမည်ရနေပေပြီ။ အိမ်ထောင်ကျလို့သားသမီးနှစ်ယောက်ထွန်းကားကာ... ယခု သူ့ခင်ပွန်းဆရာဝန်နှင့်အတူ မန္တလေးဆေးရုံကြီး၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပေသည်။

ဆောင်း လု လင်

၁၉၆၅ခုနှစ်မှာ ဖေဖေကွယ်လွန်သွားကြောင်း ဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်ကနိုင်ငံခြားမှစာရေးအကြောင်းကြားခဲ့၏။

မာမီသောင်းနှင့်သုန်ကတော့ စာအဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ပါ။ သိပ်ဘိုဆန်ချင်သောမာမီသောင်းသည် တကယ်ဘိုတောထဲရောက်သွားမှ မြန်မာနိုင်ငံမှထွက်လာမိသည်မှာမှားပြီဟုနောင်တရနေတော့သည်။ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ခေါင်းပါးသောနိုင်ငံတွင် မာမီသောင်းတစ်ယောက် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်တဲ့။ ကိုယ်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပြီး သီးခြားနေတတ်သော လူနေမှုစနစ်၊ ကြားမှမိတ်ဆက်ပေးသူမရှိပဲ ရင်းနှီးခင်မင်မှု မပြုတတ်သော စနစ်၊ ခင်မင်ရင်းနှီးသူချင်းပင် ဖိတ်ကြားမှအိမ်လည်သွားခွင့်ရှိသောလူမှုစနစ်များသည်... နေရာတကာ စပ်စပ်စပ်စပ်ပါချင်ပြီး စပ်စုတတ်သောဒေါ်သောင်းသောင်းလွင်နှင့် မကိုက်ညီခဲ့ချေ။

မာမီသောင်းထံမှ ရင်ဖွင့်စာရှည်များက တစ်လတစ်ခါ ရောက်လာတတ်၏။ ယခုတော့ အပြီးအပိုင်ထွက်သွားမိသော နေရာတွင် မပျော်ပိုက်ပဲအောင်အည်းနေနေရလေပြီ။

သုန့်ထက်ရ-နှစ်ငယ်သော မောင်လေးရာဇာကျော်လွင်ပင် အောက်စဖို့ယူနီဗာစီတီ၌တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးဖြစ်နေပေပြီ။ ဟိုတစ်လောကပို့လိုက်သောဓာတ်ပုံများတွင် မောင်လေးသည်အရပ်ကြီးရှည်ကာထွားကြိုင်းလှပြီး ပုံစံကလည်းဗမာနှင့်မတူတော့ပေ။ သူကတော့ လူငယ်မို့ ဟိုနိုင်ငံသားလုံးလုံးဖြစ်ကာ ပျော်နေပေ၏။

ဆောင်း လု လင်

ဪ... တကယ်တန်းကျတော့ လူတွေဟာ ကိုယ့်ဘဝ
နှင့်ကိုယ်လျှောက်လှမ်းရုန်းကန်ရင်း အချိန်တန်တော့ လောက
မှထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားရသည်သာ။ လူအဖြစ်ရပ်တည်ခွင့်ရ
သည်ကာလတိုလေးအတွင်းမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ ရမ္မက်၊ အ
ချစ်၊ အမုန်းများဖြင့် လုံးချာလည်ရင်း အချိန်ကုန်မှန်းမသိ
ကုန်လွန်ကာ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းနှင့်ကြုံရပေဦးမည်။

သုန်ကတော့ အထီးကျန်ဆန်စွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း
ဘဝ၏အဓိပ္ပါယ်ကိုရှာဖွေနေဆဲပါပင်။

မြူနှင်းသုန်သည် တစ်ပတ်စာအတွက်ဝယ်ယူစရာပစ္စည်း
များကိုဝယ်ယူပြီး၍ သိမ်ကြီးဈေးထဲမှထွက်လာလိုက်သည်။

ယနေ့ လက်ခံထားသည်လူနာမရှိသည့်အတွက် မြူ
နှင်းသုန်အတွက်အားလပ်ရက်ဖြစ်ပေသည်။

မြူနှင်းသုန်က လမ်းကိုဖြတ်ကူးရန်ပြင်ဆင်ဆဲ တန်ဖိုး
ကြီးဇိမ်ခံကားတစ်စီးက သူမရှိရာပလက်ဖောင်းဘေးသို့တိုးကပ်၍
ရပ်လိုက်လေသည်။

မြူနှင်းသုန်က ထိုကားကိုကွေ့ပတ်ကာ လမ်းကိုကူးမည်
စိတ်ကူးဆဲတွင် ကားမှန်တံခါးကအောက်သို့နိမ့်ကျသွားကာ ခေါ်
သံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဆောင်း လု လင်

“ မြူ- မြူမဟုတ်လား ”

ခေါ်သံကြောင့် မြူနှင်းသုန်တစ်ကိုယ်လုံးအကြောများ ဆိုင်းကာတောင်တင်းသွားလေသည်။

သူမကို မြူ-လို့ခေါ်တာ သည်လောကမှာ ဘယ်နှစ် ယောက်ရှိလို့လဲ။ မြူနှင်းသုန်က ကားပေါ်ကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ သင်းခိုင်ချစ် ”

သင်းခိုင်ချစ်က ကားပေါ်မှဆင်းလာ၏။

သူမသည်သင်းခိုင်ချစ်ကိုတွေ့ချင်လွန်း၍ စုံစမ်းခဲ့သည် မှာဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးမကတော့ပြီ။ ချစ်လွန်းခင်လွန်း၍မဟုတ်။ သူမဘဝကိုဖဲ့ချွေခဲ့သူတစ်ယောက်အဖြစ်စာရင်းရှင်းရန် နာကျည်း စိတ်ဖြင့်တွေ့လိုခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

ယခု မျက်ဝါးထင်ထင်ဆုံဆည်းလိုက်ရတော့ မြူနှင်း သုန်သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လက်ထဲကဈေးခြင်းတောင်း ပင် လွတ်ကျတော့မတတ်ရှိရလေသည်။

သင်းခိုင်ချစ်ကား ငယ်စဉ်ကထက်ပို၍ဝဖိုင်နေကာ မိုက် သားပင်ထွက်၍နေပေပြီ။ သူကားတည်ငြိမ်သောမျက်နှာထားဖြင့် မြူနှင်းသုန်ကိုဝမ်းသာအားရကြည့်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ မြူ၊ မြူ၊ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားလို့ကြည့်လိုက်ရတာ ဟာ၊ နင်က ပုံစံသိပ်ပြောင်းမသွားဘူး၊ အရင်ကအတိုင်းပဲ ”

ဆောင်း လု လင်

သူနှုတ်ဆက်နေပုံက မြူနှင်းသုန်အပေါ်မှာဘာတစ်ခုမှ မကောင်းမှုလုပ်မထားခဲ့သလို ပြုစင်၍ဖော်ရွေနေပေသည်။

သူ့အမူအရာကြောင့် မြူနှင်းသုန်လည်း အနည်းငယ် စိတ်တည်ငြိမ်သွားရလေ၏။ သူနှင့်အသေအချာပြောဆိုမေးမြန်း စရာများရှိပေသည်။ မြူနှင်းသုန်က စကားကိုဘယ်နေရာမှစပြော ရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။

“ သင်းခိုင်ချစ် ”

“ အမယ်၊ နင်ငါ့ကို သင်းခွေချုပ်လို့မခေါ်တော့ဘူး ပေါ့၊ အေးလေ-ငါတို့အသက်တွေလည်းမငယ်ကြတော့ဘူးနော်၊ ငယ်ငယ်ကလိုရန်ဖြစ်နေလို့မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ နင်အိမ် ထောင်ကျပြီလားမြူ ”

“ သင်းခိုင်ချစ်ရယ်၊ ငါ နင့်ကိုပြောစရာစကားတွေအ များကြီးရှိတယ် ”

“ အမယ်၊ နင်ကငါ့ကို အဆန်းပါလားဟ၊ ဘာလဲ၊ ပြောပါဦး ”

“ ငါ နင့်ကိုစုံစမ်းနေတာကြာပြီ၊ နင်ဘယ်ရောက်နေ တာလဲဟင် ”

“ ငါနိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်နေတာလေ၊ ကျောင်း တောင်ဆက်မတက်ဖြစ်ဖူး ”

“ ဪ-အဲဒါကြောင့် နင်ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာကိုး ”

ဆောင်း လု လင်

မြူနှင်းသုန်က သူစီးလာသောမာစီဒီးကားကြီးကိုကြည့်၍ပြောလိုက်သည်။

“ နင်နဲ့ငါနဲ့တွေ့ခဲ့တာ ကျောက်စွယ်ဘုရားပွဲမှာနောက်ဆုံးပဲနော်သင်းခိုင်ချစ် ”

“ အေးဟာ-အဲဒီတုန်းက နင်ကိုနှောက်ယှက်မိတာငါတောင်းပန်ပါတယ်။ သူပုန်တွေဝင်နေရတဲ့အထဲ ငါတို့ကလိုက်နောက်နေတော့ နင်စိတ်ညစ်မှာပဲ။ ငါလည်း အဲဒီတုန်းကအရမ်းမူးနေတာဟ ”

မြူနှင်းသုန်သည် သင်းခိုင်ချစ်စကားများကိုနားထောင်ရင်း သူ့မျက်လုံးများကိုသေချာကြည့်ကာအကဲခတ်နေမိသည်။ သင်းခိုင်ချစ်၏အပြောများထဲတွင် ဟန်ဆောင်လျှို့ဝှက်မှုကို မတွေ့ရ။ သူသည် ထိုတစ်ညက သူမကိုစော်ကားခဲ့ရိုးမှန်လျှင် ယခုလိုလာရောက်နှုတ်ဆက်ပါမည်လား၊ ရှေးဟောင်းနှောင်းပြစ်များကိုလိပ်ပြာသန့်စွာပြောနေပါ့မလား။

“ သင်းခိုင်ချစ်၊ ကျောက်စွယ်ပွဲညကိုနင်သေချာမှတ်မိသလား ”

“ မှတ်မိတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲမြူ ”

“ ဘုရားပွဲပြီးမကြာခင်မှာ နင်တို့ကျောက်စွယ်ကနေပြောင်းသွားကြတယ်ဆိုတာကော၊ တကယ်ပဲလား ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟုတ်တယ်မြူ၊ သူပုန်ဝင်တဲ့ကိစ္စကို ဒက်ဒီတာဝန်မကင်းဘူးဆိုပြီး ဒက်ဒီကို ရာထူးကလည်းချတယ်၊ နယ်လည်း ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ငါမေးပါရစေ၊ အဲဒီညတုန်းက နင်တို့-နင်တို့ ငါ့ကို တစ်နေရာရာခေါ်သွားကြသလား ”

“ ဘယ်လို ”

“ ဘုရားပွဲညမှာလေ၊ နင်တို့အုပ်စု ငါ့ကိုနှောက်ယှက်ကြပြီး တစ်နေရာရာကိုဖမ်းခေါ်သွားကြသေးသလားလို့ ”

သင်းခိုင်ချစ်မျက်နှာ၌ အံ့ဩလွန်းမှုအရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းသွားလေသည်။

“ နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲမြူ၊ ငါတို့တစ်နေရာခေါ်သွားရင် နင်ကိုယ်တိုင်သိရမှာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက နင်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး နင်ကိုပြန်လာခေါ်သွားတာပဲ ”

“ ဘယ်လို ”

“ နင်ရဲ့မိတ်ဆွေတောင်းဆွေတောင်းပဲမဟုတ်ဖူးလား၊ မြင်းဖြူကြီးနဲ့အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး နင်ကိုမြင်းနဲ့တင်ခေါ်သွားတာလေ ”

“ အမလေး ”

မြူနှင်းသုန်တစ်ကိုယ်လုံး မူးမိုက်ပြာဝေကာ ဈေးခြင်းတောင်းသည် လက်ထဲမှလွတ်ကျသွားလေ၏။ အသီးများက ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်လိမ်၍သွားလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ဟာ-မြူ၊ မြူ၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ”

သင်းခိုင်ချစ်ပြာပြာသလဲဖြစ်သွားကာ သုန့်ပခုံးကိုဖမ်း
ကိုင်လိုက်သည်။ ဈေးခြင်းတောင်းကိုပြန်ကောက်ပေးကာ အသီး
အနှံများကိုခြင်းထဲပြန်ထည့်ပေး၏။

မြူနှင်းသုန့်၏ ပျက်ယွင်းသွားသောအမူအရာကြောင့်
လမ်းသွားလမ်းလာအချို့ကဲ့စေတင်ကြည့်သွားကြလေသည်။

“ ငါတို့လမ်းဘေးမှာစကားပြောနေလို့မဖြစ်ဖူး၊ နင်မှာ
ပြောစရာစကားတွေရှိသေးတယ်ထင်တယ်မြူ၊ တစ်နေရာရာကို
သွားပြီးစကားပြောရအောင် ”

“ အေး-ကောင်းပါတယ်၊ လူရှင်းတဲ့စားသောက်ဆိုင်တ
ခုခုကိုသာမောင်းပေတော့သင်းခိုင်ချစ်ရေ ”

“ ပြောပါဦးမြူ၊ နင်ကကိုယ်အကြောင်းကိုယ် ငါ့ကိုပြန်
မေးနေရအောင် နင်ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ရလို့လဲ၊ အတိတ်မေ့သွားတာ
လား ”

စားသောက်ဆိုင်သီးသန့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်ထိုင်ချင်း သင်း
ခိုင်ချစ်ကမေးလိုက်သည်။

“ အတိတ်မေ့သွားရင်ကောင်းတာပေါ့ဟာ၊ ခုတော့ ငါ
ဟာ အညာခံလိုက်ရတာ၊ ဝိုင်းအညာခံလိုက်ရတာ ”

ဆောင်း လု လင်

ပြောရင်း မြူနှင်းသုန်က စားပွဲပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်လေသည်။ သင်းခိုင်ချစ်ပြောစကားများ အရပင် သူမသည်အလိမ်ခံလိုက်ရကြောင်းရှင်းသွားခဲ့ပေပြီ။

“ ဘုရားပွဲညက နင်တို့ငါ့ကို ခေါ်မသွားကြဘူးနော်၊ ထားပါတော့၊ ငါ့ကိုလာခေါ်သွားတဲ့လူပုံစံကိုပြန်ပြီးပြောပြစမ်းပါ သင်းခိုင်ချစ်၊ စဉ်းစားပြီးပြန်ပြောပြစမ်းပါ ”

သင်းခိုင်ချစ်မျက်ခုံးကြောများ တွန့်ကွေးသွားလေသည်၊ သူကတတ်နိုင်သမျှပြန်စဉ်းစားကြည့်နေဟန်ရှိ၏။

“ ငါကလည်း အဲဒီညကတော်တော်မူးနေတယ်၊ နှစ် တွေကလည်းတော်တော်ကြာခဲ့ပြီနော်၊ အေး- သေချာတာက တော့ အဲဒီအစ်ကိုကြီးစီးလာတဲ့မြင်းဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ် ဆွတ်ဖြူနေတဲ့မြင်းဖြူကြီးဟ ”

“ ဟုတ်ပါပြီ ”

“ ပြီးတော့ သူနဲ့နင်နဲ့နဂိုကတည်းကခင်မင်ပြီးသားဆို တာသိသာတယ်လေ ”

“ ဘာကြောင့်လဲ ”

“ သူက နင်နာမည်ကိုခေါ်လိုက်တယ်လေ၊ လာ-မြူ နှင်းသုန်၊ မြင်းပေါ်တက်တဲ့၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုပြောလိုက်တာ နဲ့ နင်လည်းမြင်းပေါ်တက်ပြီးသူနဲ့ပါသွားတာပဲဟာ ”

“ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါအလိမ်ခံလိုက်ရပါပြီသင်း ခိုင်ချစ်ရယ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟာ ”

“ ငါဟာ သူနဲ့အတူပါသွားခဲ့တယ်သင်းခိုင်ချစ်၊ ဒါပေမယ့် မနက်မိုးလင်းတော့ ငါဟာ အကာအရံမရှိတဲ့ကလေးတစ်လုံးပေါ်မှာရောက်နေခဲ့တယ်၊ သူတို့တွေပြောတာက ငါ့ကို- ငါ့ကို နှင်တို့တွေက မတော်မတရားကျင့်ကြံကြံပြီး တဲလေးပေါ်မှာထားပစ်ခဲ့ကြတာတဲ့ ”

“ ဘာ ”

သည်တခါတုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားရသူကသင်းခိုင်ချစ်။

“ မဟုတ်ဖူး၊ မဟုတ်ဖူး၊ ငါအဲလောက်မယုတ်ဖူး၊ မှူးလို့ရမ်းတာရမ်းတာပဲ၊ ငါ့မှာဒီလိုအကျင့်မရှိဘူး၊ ငါအောက်တန်းမကျဘူးမြူ ”

“ ယုံပါပြီဟာ၊ ငါအလိမ်ခံလိုက်ရတာလဲရှင်းပါပြီ ”

“ နေပါဦး၊ နှင်ကိုဘယ်သူကလိမ်တာလဲ၊ နှင်ကိုခေါ်သွားတဲ့ဟိုလူကလိမ်တာလား၊ သူကနှင်ကိုစော်ကားပြီးမှ သူမဟုတ်ဖူးဆိုပြီး ငါ့ကိုလွှဲချတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ”

“ အဲလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ကိုလိမ်တာက ငါ့အစ်မကိုယ်တိုင်ပါ ”

“ ဟင် ”

“ ဒါနဲ့ ငါ့ကိုခေါ်သွားတဲ့လူကို နှင်မသိဘူးလားဟင်၊ သူဟာကျောက်စွယ်ကလူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရမယ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဘယ်လိုလဲဟာ၊ တရင်းတနှီးနဲ့လိုက်သွားပြီးမှ ဒီလူ ဘယ်ကမှန်းမသိဘူးလား၊ ကျောက်စွယ်ကလူပဲဖြစ်ရမယ်ဆိုတော့ နင့်စကားကဘယ်လိုလဲမြူ ”

“ သူ့နာမည်ကစစ်နန္ဒတဲ၊ နင်ကျောက်စွယ်မှာနေခဲ့တဲ့ အတောအတွင်းမှာ နင်သူ့ကိုမတွေ့ခဲ့ဖူးဘူးလား ”

“ ဟင်အင်း-တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး၊ ငါ ကျောက်စွယ်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်အောင်တောင်မှမနေခဲ့ရဲပဲ၊ တောင်ကြီးမှာကျောင်း တက်နေပြီး နွေကျောင်းပိတ်မှကျောက်စွယ်ရောက်ရတာလေ ”

“ ကဲ-မထူးတော့ပါဘူး၊ အကြောင်းစုံပြောပြမှနင်ရှင်း တော့မှာပဲ၊ နင်ကိုတော့မရှက်တော့ပါဘူးဟယ်၊ ဒီအကြောင်း တွေပြန်စုံစမ်းရင် နင်အကူအညီလည်း ယူရင်ယူရမှာ၊ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဟ ”

သုန်ကအကြောင်းစုံကိုပြောပြလိုက်လေသည်။

ငယ်ကတည်းက အရုပ်ကိုမြင်ပြီးစွဲလမ်းခဲ့ရသောမြင်းဖြူ ရှင်။ သုံးနှစ်တစ်ခါမြစိမ်းမြိုင်သို့သွားတိုင်း တစ်နည်းမဟုတ်တစ် နည်းဖြင့်ဆုံစည်းခဲ့ရသောမြင်းဖြူရှင်။ နန်းကျော့ယဉ်ကတော့ ထိုစဉ်ကတည်းက မြင်းဖြူရှင်မှာတကယ်မရှိကြောင်းငြင်းဆိုခဲ့၏။ ကျောက်စွယ်ပွဲညတွင် မြင်းဖြူရှင်နှင့်ဆုံခဲ့ပြီးနောက်... နောက်

ဆောင်း လု လင်

တစ်နေ့မနက်၌ လူမရှိသောတဲကလေးပေါ်ရောက်နေခြင်းကို သင်းခိုင်ချစ်တို့အုပ်စုခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းစွတ်စွဲခဲ့လေ၏။

မြူနှင်းသုန်က နောက်ပိုင်းတွင်ကိုယ်ဝန်ရှိကာ ကလေးမွေးဖွားခဲ့ရသည်အကြောင်းကိုမူ ချန်လှပ်ထားခဲ့လိုက်လေသည်။ မိမိသိက္ခာအတွက်ပါ။

သင်းခိုင်ချစ်သည်အကြောင်းစုံကိုနားထောင်ရင်း မျက်မှောင်များတွန့်ကွေးသည်ထိစဉ်းစားနေ၏။

“ နင်အလိမ်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကလိမ်တာလဲ၊ မြင်းဖြူရှင်ဆိုတဲ့စဝ်နန္ဒကိုယ်တိုင်က နင်ကိုတဲကလေးပေါ်တင်ပြီးထားခဲ့တာလဲဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ နင်အစ်မလိမ်တာလို့ ဘာကြောင့်စွတ်စွဲနိုင်တာလဲ ”

“ စွတ်စွဲနိုင်တာပေါ့၊ မမယဉ်က လက်ဖက်ခြောက်သည်အဘိုးကြီးကို သက်သေခံခိုင်းတယ်လေ၊ ဒီကတည်းကမရိုးသားဘူးဆိုတာပေါ်လွင်နေပြီပဲ၊ လက်ဖက်ခြောက်သည်ကြီးဟာ သူတို့လူပဲဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိပါပြီ ”

“ ဒါဖြင့် နင်အစ်မက ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုလိမ်သလဲဟာ၊ စဝ်နန္ဒကနင်ကိုစော်ကားရုံစော်ကားသွားခဲ့ရင်တောင် သူကဖြေရှင်းပေးရမှာမှတ်လား၊ ဘာလို့ ငါ့ဖက်ကိုလွဲချသလဲ ”

“ ငါ့ကိုမြင်းဖြူရှင်စဝ်နန္ဒနဲ့ သဘောမတူလို့ရင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ စဝ်နန္ဒဟာသူတို့ရဲ့ရန်သူမို့လို့ရင်လည်းဖြစ်မယ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ တစ်ခုစဉ်းစားစရာရှိသေးတယ်၊ စဝ်နန္ဒကရော နင် ကိုဘာလို့ထားခဲ့သလဲ၊ တကယ်တန်းမချစ်လို့ နင်အိပ်ပျော်နေ တုန်းမှာပစ်ထားခဲ့တာလား ”

“ အို ”

သင်းခိုင်ချစ်စကားကြောင့် မြူနှင်းသုန်ရင်မှာနာကြင် သွားလေသည်။ မြင်းဖြူရှင်သည်သုန်ကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မြူနှင်းသုန်ရင်ထဲကယုံကြည်မိသည်။ သို့သော် သူမမှာပြစရာ သက်သေမရှိပါ။

“ မြင်းဖြူရှင်ဆိုတာ နတ်လိုလို၊ တကယ်မရှိတဲ့လူ လိုလိုမကွဲမပြားဖြစ်နေတဲ့ငါ့ကို အားလုံးကရောချလိုက်တာပေါ့ ဟာ၊ နင်ပြောသလို စဝ်နန္ဒကိုယ်တိုင်လိမ်သွားတာလဲဖြစ်ချင်ဖြစ် မှာပေါ့လေ ”

မြူနှင်းသုန်က နာကြင်ကြကွဲစွာပြောလိုက်သည်။

“ ခုရော- စဝ်နန္ဒဆိုတဲ့မြင်းဖြူရှင်ဟာ လူသားစင်စစ် တစ်ယောက်ဆိုတာ နင်လက်ခံလိုက်ပြီလား ”

“ ငါမနူးမနပ်ကလေးလေးမှမဟုတ်တော့တာ၊ သူဟာ လူသားတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မြင်းဖြူရှင်နတ်နန်းကအရုပ် ဟာ သူနဲ့ချစ်စွပ်တူနေတဲ့အချက်ရယ်၊ သူနဲ့ငါတွေတိုင်း ဘေး မှာ သက်သေထားစရာလူတစ်ယောက်မှမရှိခဲ့တဲ့အဖြစ်ရယ်၊ ငါ့ ကို နတ်ကွန်းပေါ်ကိုခေါ်သွားတဲ့အချက်တွေရယ်ဟာ ငါ့စိတ်ကို ဇဝေဇဝါဖြစ်စေခဲ့တာပေါ့ ”

ဆောင်း လု လင်

“ မြူရယ်၊ နင့်အဖြစ်ကလည်းဆန်းလိုက်တာဟာ ”

“ ငါတော့ ငါမသေခင် ဒီအကြောင်းကိုအဖြစ်မှန်အတိုင်းသိသွားအောင်စုံစမ်းဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီသင်းခိုင်ချစ်၊ နင်လဲ ငါ့ကိုကူညီပါဦးဟာ ”

“ စိတ်ချ၊ ငါကူမယ်၊ ကျောက်စွယ်ပြန်စုံစမ်းဖို့လိုရင် လည်းစုံစမ်းပေးမယ်၊ ဒီအဖြစ်ထဲမှာ ငါမသိပဲ ငါ့ကိုယ်တိုင် စားစာခံဖြစ်နေတဲ့အတွက်လည်း သိပ်ခံပြင်းမိတယ်၊ ငါတတ်နိုင် သမျှကူညီပါ့မယ်သူငယ်ချင်း၊ တကယ်တော့ ငါ့ပယောဂမကင်း သလိုလည်းဖြစ်နေတာပေါ့ဟာ၊ ပွဲတော်ညက ငါတို့သာမနှောက် ယှက်မိရင် နင်ဒီလူနဲ့ပါသွားစရာအကြောင်းမရှိဘူး ”

“ ဖြစ်သမျှတွေက ကံကြမ္မာဖန်တီးတာပါလေ ”

“ ဒါနဲ့ အရေးကြီးတာမေးဖို့မေ့နေတယ်၊ နင် အိမ်ထောင်ရောကျနေပြီလားမျှ ”

“ မကျပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့လည်းစိတ်မကူးဘူး၊ ငါ့ရဲ့မလှပတဲ့ဘဝကို ဘယ်ယောကျ်ားကိုမှညာပြီးမအပ်ချင်ဘူး၊ နင်ကော အိမ်ထောင်ကျပလား ”

“ ၆၄ခုနှစ်က သဘောတစ်ခေါက်ပြန်လာတော့ အိမ်ကငါ့ကိုမိန်းမပေးစားလိုက်တယ်မျှ၊ ခုကလေးနှစ်ယောက်ရနေပြီလေ ”

“ ကောင်းပါတယ်ဟာ၊ သားနဲ့မယားနဲ့ဆိုတော့ နင်ရှာတာတွေအဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ငါ့ခြောက်လလောက်မြန်မာပြည်မှာနားဦးမယ်သုန်၊ သင်္ကြန်ကျော်မှပြန်ထွက်မယ်၊ အကူအညီလိုရင်တောင်းပါ၊ ဒီမှာ ငါ့လိပ်စာကဒ်၊ နင့်အတွက်ငါအစွမ်းကုန်ကူညီပါ့မယ်ဟာ ”

မြူနှင်းသုန်သည် နဂိုကတည်းကပင် မြေအောက်လှုပ် ရှားမှသတင်းများကိုနားစွင့်ခဲ့သည်။ နန်းကျော့ယဉ်၏သတင်းကို သိရလိုသိရငြားဖြစ်ပါသည်။

လက်ရှိအချိန်တွင်... သူပုန်အဖွဲ့အတော်များများသည် လက်နက်ချအလင်းဝင်ရောက်လျှက်ရှိ၏။ သူတို့၏တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများထိရောက်မှုမရှိနိုင်တာကိုသိလာကြ၍၎င်း၊ နိုင်ငံ တော်၏ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို လက်ခံလာ၍တစ်ကြောင်း၊ မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုများကို ငြီးငွေ့လာ၍ရော...အကြောင်းအ မျိုးမျိုးဖြင့်အလင်းဝင်ရောက်လျှက်ရှိသည်။ အချို့ကတစ်ဦးချင်း၊ အချို့ကအစုလိုက်၊ အချို့ကတပ်ဖွဲ့လိုက်၊ အချို့ကလက်နက်တွေ ပါအပ်နှံကာ အမျိုးမျိုးသောနည်းဖြင့် တရားဥပဒေဘောင်အ တွင်းသို့ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

မြူနှင်းသုန်သည် သတင်းစာများ၌ပါသော ထိုသတင်း များကိုမပြတ်တမ်းဖတ်ရှုကာ နန်းကျော့ယဉ်၏သဲလွန်စကိုစုံစမ်း လျှက်ရှိခဲ့လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

တစ်နေ့တွင်... သတင်းစာ၏အလည်စာမျက်နှာ၌ပါခဲ့သော လက်နက်ချအလင်းဝင်ရောက်မှုသတင်းတစ်ပုဒ်က မြူနှင်းသုန်ကိုဖမ်းစားလိုက်လေသည်။

သတင်းတွင် ရှမ်းလွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အလင်းဝင်ရောက်လာသည်အကြောင်းကို ဓာတ်ပုံနှင့်တကွဖော်ပြထား၏။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် လူဂ-ဦးသည် သူတို့အပ်နှံသော လက်နက်များရှေ့၌ တန်းစီရပ်နေကြလေ၏။

မြူနှင်းသုန်ကိုဖမ်းစားလိုက်သည်မှာ ထိုဓာတ်ပုံထဲတွင် ပါဝင်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ အလည်တည့်တည့်တွင် ရပ်နေသော ယူနိုဖောင်းအပြည်အစုံနှင့်လူသည် စပ်နန္ဒနှင့်တူညီနေပါ၏။

မြူနှင်းသုန်က သတင်းအပြည်အစုံကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဗိုလ်ကြီးအဆင်ရှိ စပ်နန္ဒခေါင်းဆောင်သော မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့သည် အမြင်မှန်ရရှိကာ လက်နက်အပြည်အစုံနှင့် တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းသို့ အလင်းဝင်ရောက်လာကြောင်း ” ဖော်ပြထားလေ၏။

သတင်းစာထဲမှဓာတ်ပုံမှာ ခပ်ဝါးဝါးရှိပြီး လူအုပ်စုလိုက်ပုံတွင် လက်နက်ကိရိယာများကိုပါ ပေါ်လွင်အောင်ရိုက်ကူးထား၍ လူများ၏ရုပ်ရည်ကိုသိပ်ပီပီပြင်ပြင်ကြီးမတွေ့ရချေ။ သို့

ဆောင်း လု လင်

ရာတွင် သူမ၏နှလုံးသားတွင်စွဲထင်နေသောလူသားတစ်ယောက်ကိုကား မြူနှင်းသုန် သေချာတိကျမှတ်မိပါသည်။

နာမည်လည်းတူသည်။ လူပုံစံချင်းလည်းတူသည်။ ဘာမှားစရာရှိသေးလဲ။ ဪ... သူသည် တောခိုသောင်းကျန်းသူတစ်ယောက်ပါလား။

သူသည်ရှေးဦးကတည်းကပင် တောခိုသူပုန်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပုံရသည်။ မြူနှင်းသုန်နှင့်တွေ့ခဲ့သည့်အကြိမ်တိုင်းတွင် သူသည်လျှို့ဝှက်ခဲ့သည်။ သူသည်နတ်တစ်ပါးအသွင်ဟန်ဆောင်ကာ မြူနှင်းသုန်ကိုလှည့်စားခဲ့ခြင်းမှာ သူ၏သူပုန်ဘဝကိုလျှို့ဝှက်လို၍ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျောက်စွယ်ပွဲညတွင် လာရောက်သောင်းကျန်းသွားသောသူပုန်အဖွဲ့မှာလည်း သူခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့ပင်ဖြစ်နိုင်လေသည်။

သူသည် နန်းကျော့ယဉ်တို့နှင့်မည်သို့ပတ်သက်မှုရှိခဲ့ပါသလဲ။ နန်းကျော့ယဉ်တို့နှင့်တစ်ဖွဲ့ထဲလား၊ မတည်သောရန်သူအဖွဲ့ချင်းလား။

နန်းကျော့ယဉ်သည် သူနှင့်ပင်း၍ မိမိကိုလှည့်ဖျားခဲ့ခြင်းလား၊ သို့တည်းမဟုတ် သူတို့နှင့်ဝါဒချင်းမတူသောစဝ်နန္ဒနှင့်မနီးစပ်စေလို၍ မိမိကိုလိမ်လည်လှည့်ဖျားခဲ့ခြင်းလား။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ... ယခုအချိန်မှာတော့ စဝ်နန္ဒဆိုသော မြင်းဖြူရှင်မှာ နတ်တစ်ပါးမဟုတ်၊ လူသားစင်စစ်တစ်ယောက်ဆိုတာကိုတော့ မြူနှင်းသုန်သဲကွဲစွာသိလိုက်ရလေပြီ။

ဆောင်း လု လင်

သည်သို့ဆိုလျှင် မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းမှနတ်ရုပ်မှာ ဘာကြောင့်သူနှင့်ချွတ်စွပ်တူနေရသနည်း။ သုံးနှစ်စီခြား၍ မြူနှင်းသုန်နှင့်တွေ့ကြုံသည်အခါတိုင်းမှာလည်း သူ၏အသက်အရွယ်မှာ အပြောင်းအလဲမရှိ တစ်ရွယ်ထဲဖြစ်နေသည်မှာဘာကြောင့်လဲ။

မြူနှင်းသုန်သည် တွေးရင်းခြာခြာလည်လာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုအချိန်မှာတော့ တစ်သက်လုံးအဖြေရှာမရခဲ့သောပဟေဠိတစ်ပုဒ်ကိုအဖြေညှိထုတ်ဖို့ကတော့ နီးစပ်လာလေပြီ။ သူသည်တရားဥပဒေဝန်းရံထားသောမြေပေါ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီမဟုတ်ပါလား။

သည်ပြသနာကို မြူနှင်းသုန် မပြေပြေအောင်ဖြေရှင်းပါတော့မည်။

ဆောင်း လု လင်

နောက်သုံးလအကြာတွင် သတင်းစာများ၌ထူးခြားသော
ကြော်ငြာတစ်ပုဒ်ပါလာခဲ့လေ၏။

“ အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ် မသန်စွမ်းသောကလေးငယ်
တစ်ယောက်အား ပြုစုရန်နှင့်စာသင်ကြားပေးရန် အိမ်တွင်လာ
နေပေးနိုင်သောဆရာမတစ်ယောက်အလိုရှိပါသည်။ စိတ်ဝင်စား
သူများ အောက်ပါလိပ်စာအတိုင်းလျှောက်ထားနိုင်ပါသည်။ ”

ကြော်ငြာချည်းသက်သက်က ထူးခြားသည်ဟုမဆိုနိုင်
သော်လည်း ကြော်ငြာရှင်အမည်နှင့်လိပ်စာက မြူနှင်းသုန်၏
အသည်းနှလုံးကိုသိမ်းကြိုးဆွဲငင်ယူလိုက်လေ၏။

“ စဝ်နန္ဒ

လမ်းမတော်လမ်း၊ ဟော်ကုန်းရပ်

ကျောက်စွယ်မြို့၊ တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ် ”

- ဟူသတည်း။

ဆောင်း လု လင်

တောင်ကြီးမြို့မှကျောက်စွယ်မြို့သို့သွားသော ခရီးသည် တင်ဘတ်စ်ကားအိုကြီးပေါ်တွင် ဒေသခံခရီးသွားများနှင့်အသွင် ခြားနားသောခရီးသည်တစ်ယောက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်နှင့်ရှားပါးသောလေးထောင့်မျက် မှန်ကြီးကိုတပ်ထားကာ၊ ဂါဝန်ပွပွကြီးကိုဝတ်ဆင်ထားသော အ ရွယ်လတ်ပိုင်း အင်္ဂလိပ်ကပြားမတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်စွယ်ကားဂိတ်အရောက်တွင် ကပြားမက လေး လံသောသံသေတ္တာကြီးကို ကိုယ်တိုင်မကာ ကားပေါ်မှချလိုက် လေသည်။

သူမကအငှားကားတစ်စီးကိုခေါ်လိုက်ကာ သွားလိုသော လိပ်စာကိုပြောပြလိုက်သည်။

အငှားကားလေးသည် မြို့အပြင်ခပ်ကျကျသို့မောင်းနှင် ကာ ကျယ်ဝန်းသောခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် ကျောက်အုတ်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် လှပခန့်ညားသောဟော်နန်းဟောင်း ကြီးတည်ရှိရာသို့လိုက်ပို့ပေးခဲ့လေသည်။

ကပြားမသည် ခြံရှေ့အုတ်တံတိုင်းတွင်မျှပ်နံ့ထားသည့် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကိုနှိပ်လိုက်ရာ အစေခံတစ်ယောက်ထွက် လာလေသည်။ ကပြားမက သူနှင့်အတူပါလာသောစာအိတ်တစ် အိတ်ကို အစေခံလက်ထဲသို့ထည့်လိုက်လေ၏။

ဆောင်း လု လင်

အစေခံသည်အိမ်ကြီးထဲသို့ပြန်ဝင်သွားကာ ခဏအကြာ တွင်ပြန်ထွက်လာပြီး ကပြားမကိုအိမ်ထဲသို့ဝင်ရောက်နိုင်ရန် ခြံ တခါးမကြီးကိုဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

အစေခံကဦးဆောင်ကာ အိမ်မကြီးဆီခေါ်ဆောင်လာခဲ့ သည်။ အိမ်ကြီး၏ညှော်ခန်းထဲဝယ် အသက်လေးဆယ်ကျော်မိန်း မကြီးတစ်ယောက်က အသင့်စောင့်ကြိုနေပေသည်။

“ မစ္စဒက်ဖနီမှတ်တယ် ”

“ မှန်ပါတယ်ရှင် ”

“ ကြွပါ၊ ကြွပါ၊ ဆရာမရောက်လာတာအမြန်သားပဲ၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်နေမှရောက်လိမ့်မယ်ထင်နေတာ ”

“ ကျွန်မကတစ်ဦးထဲသမားဆိုတော့ နောက်ကြောင်းသံ ယောဇဉ်ရှင်းပါတယ်၊ ခပ်မြန်မြန်ပဲ အလုပ်ဝင်နိုင်အောင်ထွက် လာခဲ့လိုက်တယ် ”

“ ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာမ၊ ထိုင်ပါဦးရှင် ”

အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က ကပြားဆရာမသောက်ရန် လ ဖက်ရည်တစ်ခွက်လာချပေးလေသည်။

ဆရာမသည်အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးနှင့်စကားပြောရင်း တစ် အိမ်လုံးကို မသိမသာအကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ မိန်းမကြီးမှာ အ သက်လေးဆယ်ကျော် လေးဆယ်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပေမည်။ အတော် အတန်ဝဖိုင်ပေသည်။ မျက်နှာလေးကတော့ ကျက်သရေရှိစွာ

ဆောင်း လု လင်

ဖောင်းမို့လှပနေကာ သူမ၏အမူအရာများက လေးတွဲပျော့ ပြောင်း၍နန်းဆန်လှပေသည်။

“ ကျွန်မနာမည်က နန်းကြာဖြူပါဆရာမ ”

အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကိုယ်သူ့မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ ကလေးက အစ်မကြီးရဲ့ကလေးမှတ်တယ် ”

မစ္စဒက်ဖနီ၏အမေးကြောင့် ဒေါ်နန်းကြာဖြူမျက်နှာမှာ နီရဲသွား၏။

“ မဟုတ်ဖူးရှင်၊ ကျွန်မကအပျိုကြီးပါ ”

“ အိုး- ဆောရီးနော် ”

“ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကလေးကကျွန်မမောင်ရဲ့သားပါ ”

“ ဪ...ယောကျ်ားလေးကိုး၊ ကြော်ငြာမှာယောကျ်ား လေးမိန်းကလေးဖော်ပြမထားတော့ ခုမှသိရတော့တယ်၊ ဒါနဲ့ ကလေးက ဘယ်လိုမျိုးမသန်စွမ်းတာလဲရှင် ”

“ ညာဖက်ခြေတစ်ဖက်သိမ်နေတာပါ၊ မွေးရာပါပါ ”

“ အိုး- ကျွန်မအစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြုစုပါ့မယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ ကလေးရော ”

“ အိပ်နေပါတယ်၊ ဆရာမလည်းအနားယူပါဦး၊ နေ့ လည်မှတွေ့ကြတာပေါ့၊ သားသားနာမည်ကတော့ **စင်သုန်နန္ဒ** တဲ့ ”

ကပြားဆရာမအနည်းငယ်တုန်လှုပ်ကာ အမူအရာပျက် သွားလေသည်။ သူမကချက်ချင်းပင်ဣန္ဒြေဆည်လိုက်၏။

ဆောင်း လု လင်

“ ကလေးရဲ့မိဘများကောရှင် ”

“ မိခင်ဖြစ်သူကတော့ဆုံးပါးသွားပါပြီ။ သူ့ဖခင်က တော့ ခရီးထွက်သွားပါတယ်။ ဪ...ဆရာမကိုပြောထားရဦး မယ်။ ကလေးဖခင်ကျွန်မမောင်လေးက အရင်က တောတွင်းအဖွဲ့ကဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပါ။ အလင်းဝင်ပြီးပြန်ရောက်တာမကြာ သေးဘူး ”

“ အို ”

မစ္စဒက်ဖနီက အံ့ဩဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

“ ဆရာမစိတ်ရှင်းအောင်ကြုံပြောထားတာပါ။ သူ့ပုန် ဗိုလ်တစ်ယောက်ဆိုပြီးကြောက်နေမှာစိုးလို့ပါ။ ခုတော့ သူလည်း တည်ငြိမ်သွားပါပြီ။ အေးအေးဆေးဆေးပဲနေနေပါတယ်ရှင် ”

“ သိထားရတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မအတွက် စိတ်အနှောက်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာမရယ်။ ကျွန်မတို့ကလည်း ဆရာမကို အလုပ်ခန့်ဖို့ရွေးလိုက်တာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ လျှောက်လွှာတင်တဲ့သူဆယ်ယောက်လောက်မှာ အားလုံးကဘွဲ့ဒီဂရီနဲ့ချည်းပါပဲ။ ဆရာမကတစ်ကိုယ်ရေမုဆိုးမတစ်ယောက်ဖြစ်နေ တာရယ်။ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်လည်းဖြစ်နေတာမို့ကလေး ကိုပြုစုတဲ့နေရာမှာ ကြင်နာမှုရှိမယ်ဆိုပြီး ကျွန်မရောမောင် လေးရော ရွေးချယ်လိုက်တာပါ။ လူကိုခေါ်တွေ့တောင်မနေ တော့ဘူး ”

ဆောင်း လု လင်

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကလည်းကလေးတွေ ကိုကြင်နာတတ်ပါတယ် ”

“ နောက်တစ်ချက်က ဆရာမကအင်္ဂလိပ်ကပြားဖြစ်နေ တော့က သားသားကိုအင်္ဂလိပ်စကောင်းကောင်းသင်ပေးနိုင် မယ်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ ”

“ စိတ်ချပါ။စာကိုလည်းကျွန်မကြိုးစားသင်ပေးပါ့မယ် ”

“ အဆင်ပြေလိုက်တာဆရာမရယ်၊ ကဲ-ဆရာမလည်း ခရီးပန်းလာတယ်၊ နားပါဦး၊ ဆရာမအတွက်ပြင်ဆင်ထားတဲ့အ ခန်းကိုကျွန်မလိုက်ပို့ပါ့မယ် ”

ဒေါ်နန်းကြာဖြူက မစ္စဒက်ဖနီ၏သေတ္တာကို အိမ်ဖော် တစ်ယောက်အားသယ်ယူစေကာ... အိမ်အပေါ်ထပ်မှအခန်းတစ် ခန်းကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးပါ၏။

ဒေါ်နန်းကြာဖြူပြန်ထွက်အသွားတွင် မစ္စဒက်ဖနီက အ ခန်းတခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ သူမအတွက်ပြင်ဆင်ထားသောအ ခန်းက သားနားသပ်ရပ်ပါပေသည်။

မစ္စဒက်ဖနီသည် သက်ပြင်းကိုချရင်း ကုတင်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူမအတွက် ဤအိမ်ကြီးကိုဝင်ရောက်ခြင်းကိစ္စ ကားအောင်မြင်သွားပေပြီ။

ဆောင်း လု လင်

သူမသည် ထိုင်ရာမှပြန်ထကာ အခန်းဒေါင်ရှိမှန်တင် ခုံရှေ့တွင်သွားရပ်လိုက်သည်။ မှန်ထဲမှာပေါ်လာသောသူမ၏အ ရိပ်က အသက်ကြီးကြီးဘိုကပြားမုဆိုးမတစ်ယောက်နှင့် တူလှ ပေ၏။

မြူနှင်းသုန်သည် ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်း ဤအိမ် သို့မဝင်ရောက်လို၍ ကြိုးစားပြီးရုပ်ဖျက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြူနှင်းသုန်က ဆံပင်များကိုနီညိုရောင်ဆေးများဆိုးပစ် ခဲ့သည်။ ဆံပင်ပုံကိုလည်းအချိုးမကျမလှမပဖြစ်အောင်ညှပ်ပစ် ခဲ့ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းထုံးဖွဲ့ပစ်လိုက်လေသည်။ မျက်စိမမှန်ပါပဲ ပါဝါမပါသောမျက်မှန်ကြီးကိုတပ်ကာ မျက်မှန်ပုံစံကိုလည်း သူမ နှင့်မလိုက်ဖက်သည်။ လေးထောင့်စပ်စပ်ပုံစံအားရွေးချယ်ခဲ့လေ ၏။

အဝတ်အစားကိုလည်း ဘိုမများ၏အဝတ်ဟောင်းများ ရောင်းသည်ဆိုင်မှ ပွဲယောင်းသောဂါဝန်များ၊ စကပ်များကိုရွေး ချယ်ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

ထိုသို့အချိုးမကျသည့်အဆင်အပြင်များဖြင့် ရုပ်ဖျက် လိုက်သည်အခါ... သူမ၏လှပကျော့ရှင်းသောကိုယ်နေဟန်ထား နှင့်အလှအပအားလုံးဖုံးကွယ်သွားလေသည်။ သူမသည် ခေတ် ပြောင်းပြီးနောက် ဘီလပ်သို့ပြန်ခွင့်မရသော အင်္ဂလိပ်ကပြား ဘိုကြက်ချေးမတစ်ယောက်နှင့်တူသွားလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

မြူနှင်းသုန်က မှန်ထဲတွင်ပေါ်လာသော သူမပုံစံကို ကြည့်ရင်းပြုံးလိုက်မိလေသည်။

သတင်းစာထဲမှကြော်ငြာကိုတွေ့အပြီးတွင် ကျောက်စွယ် သို့သွားရန်သူမကဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မြူနှင်းသုန်အဖြစ်ဝင် ရောက်မပြုပဲ သီးခြားမိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်မြင်စေရန် သာသနာပြုကျောင်းနေစဉ်က ဒက်ဖနီဆိုသည့်အမည်ဖြင့်အလုပ် လျှောက်လွှာတင်လိုက်သည်။ သူမကိုယ်သူမလည်း မုဆိုးမတစ် ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ စပယ်ရှယ်နာ့စ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လွှာတွင်ဖော်ပြလိုက်၏။

သူမအရွေးချယ်ခံခဲ့ရပါသည်။

အလုပ်ရှင်ဖက်မှ သူမအားရွေးချယ်လိုက်သည့်အချက် များကို ဒေါ်နန်းကြာဖြူကပြောပြခဲ့ပြီးလေပြီ။

အိမ်ကြီးထဲဝင်ရောက်ခွင့်ရသည်ထိ စဝ်နန္ဒဆိုသူကိုမူ မ တွေ့ရသေး။ စဝ်နန္ဒသည် သူမ၏မြင်းဖြူရှင်ဟုတ်-မဟုတ် မကွဲ ပြားသေးပေ။ ဧည့်ခန်း၌ ဓာတ်ပုံများချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုလည်း မတွေ့ခဲ့ရပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိကား ဤအိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်ရောက်ခွင့် ရခဲ့ပေပြီ၊ နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ပေပြီ။ ဆက်လက်လှုပ်ရှားစုံစမ်းရန် ကား မိမိ၏ဖြတ်ထိုးဉာဏ်၊ ကြိုးစားမှုနှင့်ကံတရားအတိုင်းဖြစ် လာပေလိမ့်မည်။

ဆောင်း လု လင်

စဝ်နန္ဒ ခရီးထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်ကိုသွားတာပါ လိမ်။

ဒေါ်နန်းကြာဖြူက နေ့လည်စာစားရန်ခေါ်ခိုင်းလိုက် ပြီး ထမင်းဝိုင်းတွင် ကလေးနှင့်တွေ့ဆုံပေးလေသည်။

စဝ်သုန်နန္ဒကလေး၏မျက်နှာကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် မြူ နှင်းသုန်သည်တုန်လှုပ်သွားမိလေ၏။ စဝ်သုန်နန္ဒမျက်နှာကား မြင်းဖြူရှင်စဝ်နန္ဒနှင့်တစ်ထေရာထဲပင်တည်း။ စဝ်သုန်နန္ဒကို ကြည့်၍ ဤအိမ်၏အရှင်သခင်တောပြန်ကြီးဗိုလ်စဝ်နန္ဒသည် တချိန်က သူမ၏မြင်းဖြူရှင်ဆိုတာသေချာသွားလေသည်။

ဪ... သူက မိမိနှင့်ငြိစွန်းသည်အချိန်တွင် သူ့၌ဤ ကလေးတစ်ယောက်ထွန်းကားခဲ့ပြီးပြီ။ သူသည်မိမိ၏အချစ်ကို ညာ၍ယူခဲ့ခြင်းပါကလား။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ စဝ်သုန်နန္ဒလေးကိုမြင်လိုက်ရသည် တွင် မြူနှင်းသုန်ချစ်ခင်သွားမိလေသည်။ သူကလေးကား မိမိ စွဲလမ်းချစ်ခင်ခဲ့ရ ဘဝလုံးပုံအပ်ခဲ့ရသောချစ်သူနှင့် တစ်ထေရာ ထဲတူနေသူကလေးမဟုတ်ပါလား။

“ ဟောဒါက သားသားကိုစာသင်ပေးမယ်ဆရာမပဲ၊ ဆရာမနာမည်က မစ္စဒက်ဖနီတဲ ”

ဒေါ်နန်းကြာဖြူကမိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ဆရာမကအင်္ဂလိပ်လူမျိုးလားဟင်”
ကလေးမှာသွက်လက်ချက်ချာလှပေသည်။

မြူနှင်းသုန်သည် ကလေး၏သိမ်နေသောညာခြေလေး
ကိုကြည့်ကာဂရုဏာစိတ်ဝင်မိသည်။

ကုလားထိုင်ကျောမိတွင်ဂျိုင်း

ထောက်ကလေးတစ်ခုကိုထောင်ထားပေ၏။

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဆရာမကအင်္ဂလိပ်လူမျိုးပါ ”

“ ဒါဖြင့် ဘာလို့အင်္ဂလန်မပြန်တာလဲ ”

စဝ်သုန်နန္ဒ၏အမေးကြောင့် ဒေါ်နန်းကြာဖြူကအားနာ
သွားကာ “ ဟဲ့-သား၊ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ ”-ဟုဟန့်
လိုက်သည်။

“ ကိစ္စမရှိပါဘူးအစ်မကြီး၊ မေးပါစေ၊ ဆရာမကအင်္ဂ
လိပ်ကပြားဆိုပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲမွေးပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲ
ကြီးလာတာပါကွယ်၊ ဆရာမအဖေက စစ်အတွင်းက ဗမာပြည်ပါ
လာတဲ့စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ပါ၊ ဆရာမအမေက ဗမာစစ်စစ်ပါ၊
ဆရာမအဖေကတိုက်ပွဲတစ်ခုမှာကျဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်သား၊ ဆရာ
မမှာအင်္ဂလန်ကိုပြန်စရာဆွေမျိုးရင်းချာမရှိပါဘူး၊ ပြန်စရာမလို
ပါဘူးကွယ်၊ ဒီနိုင်ငံမှာပဲသေသည်အထိနေသွားမှာပါ ”

မြူနှင်းသုန်က အမေးရှိလာလျှင်ဖြေကြားရန်ကြိုတင်စီ
စဉ်ထားသည်လုပ်ဇာတ်ကိုပြောပြလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ဪ... ဆရာမအဖေကလည်း သားသားအဖေလိုပဲ နော်၊ သားသားအဖေလည်းစစ်ထွက်တိုက်နေလို့အိမ်မှာမရှိတာ အကြာကြီးပဲ၊ ပြန်လာတာမကြာသေးဘူးဗျ၊ သားသားတောင် ခုမှဖေဖေ့ကိုမြင်ဘူးတာ ”

“ အဲဒါသာကြည့်တော့ဆရာမဘယ်ကိစ္စမဆို သူ့အဖေ အကြောင်းနဲ့ယှဉ်ပြီးပြောတော့တာပဲ၊အဖေကိုသိပ်ချစ်တဲ့ကလေး၊ ကြီးမှတွေ့ရလို့ထင်ပါရဲ့ ”

“ မိဘကိုခင်တွယ်တာသိပ်ကောင်းတဲ့အလားအလာပါ အစ်မကြီး၊ သားသားက အသက်ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲကွဲ့ ”

“ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီလို့ကြီးကြီးကပြောတယ်ခင်ဗျ ”

“ သားက ဘယ်လိုစာမျိုးတွေတတ်နေပြီလဲကွဲ့ ”

“ သား နှစ်တန်းဖြေပြီးပြီလေ၊ သားနဲ့ရွယ်တူတွေနဲ့စာ ရင် သားကအတန်းငယ်နေတာပေါ့နော် ဆရာမ ”

မြူနှင်းသုန်တို့ခေတ်လို အသက်ရနှစ်ရှိမှ ကျောင်းစနေ ခွင့်ပေးသော ကာလမျိုးမဟုတ်တော့ပါ၊ အသက်ငါးနှစ်တွင် ကျောင်းနေခွင့်ရပြီမို့ သားသားသည် လေးတန်းသို့မဟုတ်ငါး တန်းလောက်သို့ရောက်သင့်နေပေပြီ။

စင်သုန်နန္ဒမှာ ခြေတစ်ဖက်မသန်သည်ပြစ်ချက်သာရှိပြီး ဦးနှောက်ပိုင်းမှာတော့ သာမန်ကလေးများအတိုင်းပြည်မီသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ အများကလေးတွေကအနိုင်ကျင့်မှာစိုးလို့ ကျွန်မ ကျောင်းမပို့တာပါ။ အိမ်မှာပဲဆရာခေါ်ပြီးစာသင်ပေးတယ်ဆရာ မ ”

“ သားကိုကျွန်မလေ့လာကြည့်ပါဦးမယ်၊အရည်အချင်း မီရင် လေးတန်းစာမေးပွဲဝင်ဖြေခွင့်ရအောင်ကျွန်မတို့ကြိုးစား ကြတာပေါ့ ”

မြူနှင်းသုန်သည်ထမင်းစားအပြီးတွင် စပ်သုန်နန္ဒလေး ကိုခေါ်ကာခြံထဲသို့ဆင်းခဲ့၏။

ဂျိုင်းထောက်ကလေးကိုထောက်၍ ခပ်စောင်းစောင်း လေးလမ်းလျှောက်နေရရာသောစပ်သုန်နန္ဒကို မြူနှင်းသုန်က ပခုံးမှကိုင်၍ဖေးမပေးရာ...

“ ကိစ္စမရှိပါဘူးဆရာမ၊ သားသွားနိုင်ပါတယ် ”

ကလေးသည် မသန်စွမ်းသော်လည်း ကိုယ်ကိုကိုယ် အားကိုးလိုစိတ်ရှိပေသည်။ ကလေး၏စိတ်ဓာတ်ကို မြူနှင်းသုန် ကြေနပ်သွားရ၏။

မြူနှင်းသုန်က စပ်သုန်နန္ဒကိုညှာ၍ ခြံထဲတွင်ဖြည်းဖြည်း ချင်းလမ်းလျှောက်ကာ ကလေးကိုအကဲခတ်နေမိသည်။ အဒေါ် ဖြစ်သူ၏ သွန်သင်ဆုံးမမှုကြောင့်ပဲထင်၏။ ကလေးတွင်ယဉ် ကျေးသိမ်မွေ့သည်အမှုအရာနှင့် အပြောအဆိုကိုတွေ့ရပေသည်။

ဆောင်း လု လင်

စင်သုန်နန္ဒသည် အဒေါ်ဖြစ်သူ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှ
ကြောင့် အတန်းကျောင်းမနေရရှာ၍ သာမန်ကလေးများနှင့်ခြား
နားနေရခြင်းပဲဖြစ်သည်။ သူ့၌ အခြားရွယ်တူကလေးများလို
ပြည်မီသောဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးရှိပေသည်။ သည်အရည်အချင်း
ကိုပေါ်လွင်လာအောင် မြူနှင်းသုန်ကြိုးစားရပေမည်။

တစ်ပတ်ကြာလေ့လာကြည့်လိုက်သည်အခါ

စင်သုန်နန္ဒ

သည်လေးတန်းစာများကိုလိုက်နိုင်ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။ မြူနှင်း
သုန်က စင်သုန်နန္ဒဆက်တက်ရမည့် သုံးတန်းစာများကိုတစ်ပတ်
အတွင်းကျော်လွှား၍သင်ပေးကြည့်ရာ အတော်အတန်လိုက်နိုင်
ပြီးနားလည်ကြောင်းတွေ့ရလေသည်။

ဒုတိယပတ်တွင် သူမက လေးတန်းစာများကိုစတင်
သင်ကြားခဲ့သည်။

အတွက်အချက်ကိုကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းပြီး ကျက်စာတွင်လဲ
အချိန်ကြာမြင်စွာကျက်မှတ်ရန်မလိုပဲ စာပြန်နိုင်ခဲ့ပေ၏။

မြူနှင်းသုန်က အကျိုးအကြောင်းကို ဒေါ်နန်းကြာဖြူ
အားတင်ပြလိုက်သည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် မြူနှင်းသုန်သည် ကျောက်
စွယ်မြို့နယ်၏ပညာအုပ်နှင့်သွားရောက်ဆွေးနွေးခဲ့လေသည်။ ပ

ဆောင်း လု လင်

ညာအုပ်က စဝ်သုန်နန္ဒ ယခုပြေဆိုထားသောနှစ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်မြင်ပါက... နောင်လာမည့်စာသင်နှစ်အတွက်အတန်းတင် စာမေးပွဲတွင် လေးတန်း၌ဝင်ရောက်ပြေဆိုခွင့်ပြုရန်သဘောတူ ညီခဲ့လေသည်။

ဒေါ်နန်းကြာဖြူသည်ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ မြူနှင်းသုန် အား ဘောနပ်စ်အဖြစ် လစာတစ်လစာထုတ်ပေးခဲ့လေ၏။

မြူနှင်းသုန်ကျောက်စွယ်သို့ရောက်ရှိသည်မှာ ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ပြည့်ခဲ့ပေပြီ။

ဤအချိန်ထိ ခရီးထွက်သွားသည်ဆိုသော စဝ်နန္ဒအား တွေ့မြင်ခွင့်မရသေးပါ။

မြူနှင်းသုန်သည် မစ္စဒက်ဖနီအဖြစ် ဤအိမ်သို့ဝင် ရောက်ခဲ့သည်မှာအောင်မြင်မှုရခဲ့သော်လည်း သူမသိလိုသည် ကိစ္စများအတွက်မူ ကြေနပ်လောက်ဖွယ်စုံစမ်း၍မရသေးချေ။

ယခုအချိန်ထိ စဝ်နန္ဒဆိုသည်မှာ သူမ မျှော်လင့်သော မြင်းဖြူရှင်ဟုတ်-မဟုတ်မသိရသေးချေ။ စဝ်နန္ဒ၏ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ မျှပင်အိမ်၌မတွေ့ရချေ။ စဝ်သုန်နန္ဒထံစုံစမ်းကြည့်တော့လည်း ကလေးကိုယ်တိုင်မှာ သူ့အဖေအကြောင်းကိုကောင်းစွာမသိရှာ

ဆောင်း လု လင်

ပေ။ သူ့ခမာလည်း ဖခင်နှင့်ပြန်လည်ဆုံဆည်းရသည်မှာလပိုင်း သာရှိသေးပေသည်။

ဒေါ်နန်းကြာဖြူကိုမေးမြန်းဖို့ကတော့ မြူနှင်းသုန်စိတ် မရဲပေ။ သူမအပေါ် သံသယတွေဝင်လာမှာစိုးရိမ်သည်။ ပန်းတိုင် မရောက်မီ အရှုံ့ပေးလိုက်ရသည်အဖြစ်မျိုးသို့မရောက်လိုပါ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ မြူနှင်းသုန်ကျောက်စွယ်သို့စွန့်စား လာရောက်ခဲ့ခြင်းမှာစစ်နန္ဒကိုတွေ့ဆုံရန်တစ်ခုထဲအတွက်မဟုတ်။ မိမိဘဝကိုအမှန်အတိုင်းသိရအောင် အရင်းအမြစ်မှစ၍ဖော်ထုတ် ရန်ရည်ရွယ်ပါသည်။

မြူနှင်းသုန်၌အခြားလုပ်စရာများရှိသေးသည်။

သို့ဖြစ် တစ်နေ့တွင် ဒေါ်နန်းကြာဖြူထံခွင့်ပန်ရလေ ၏။

“ မြစိမ်းမြိုင်မြို့ကို ကျွန်မတစ်ရက်လောက်သွားချင်ပါ တယ်။ ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါအစ်မကြီး၊ ကျွန်မနေ့ချင်းပြန် ပြန်လာ ခဲ့ပါ့မယ် ”

“ ဪ- မြစိမ်းမြိုင်မှာ ဆရာမအသိရှိလို့လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့- သူငယ်ချင်းနာစ်တစ်ယောက်က မြစိမ်းမြိုင် ဆေးရုံမှာရောက်နေပါတယ်။ သွားတွေ့ချင်လို့ပါ ”

မြူနှင်းသုန်ကမုသားသုံးလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူ မ သွားမည်မှာလည်း မြစိမ်းမြိုင်ဆေးရုံသို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ အိမ်ကကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးပါမယ်ဆရာမ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ကျွန်မအတွက်ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ရှင်၊ လိုင်းကားတွေ
အဆင်ပြေတယ်လို့ကျွန်မသိရပါတယ်၊
ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲကျွန်မသွား ပါ့မယ် ”

သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် မြစိမ်းမြိုင်
သို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့လေ၏။

မြူနှင်းသုန်သည် ကားပေါ်မှနေ၍ မြူနှင်းများကြားမှ
ကျောက်စွယ်မြို့ရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမသည်
ကျောက်စွယ်မြို့သို့ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ညအချိန်တွင်
ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုတစ်ညသည်လည်း သူမဘဝကိုပြောင်း
ဆန်အောင်ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သောညမို့ ကျောက်စွယ်မြို့ဘယ်
လိုဘယ်ပုံဆိုတာ သူမကသေချာပင်မသိခဲ့ရပေ။ လွန်ခဲ့သော ၁၂
နှစ်၊ ကျောက်စွယ်မြို့ထောင်စေတီပွဲသို့ရောက်ခဲ့စဉ်က ဘုရားပွဲ
ကျင်းပရာကွင်းမှာ မြို့ပြင်ဖက်တွင်ရှိသည်မို့ မြို့တွင်းပိုင်းထိလဲ
သူမ မရောက်ခဲ့ရပါ။

ကားသည် မြို့ထောင်စေတီအနီးမှကွင်းပြင်ကြီးဘေးမှ
ဖြတ်သွားပါ၏။ ကွင်းပြင်ကြီးကို အုတ်နံရံခတ်ကာ ခေတ်မီအား
ကစားကွင်းအဖြစ်ပြင်ဆင်ထားပေသည်။

မြူနှင်းသုန်သည် နေရာဟောင်းကိုကြည့်ရင်း အဖြစ်
ဟောင်းကိုသတိရမိလေသည်။ မမယဉ်၊ စိုင်းဖုန်းလူ၊ လောင်းက

ဆောင်း လု လင်

စားပွဲများဖြင့်ပြည်နှက်နေသောတောင်ပေါ်ဒေသဘုရားပွဲ၊ သင်း
ခိုင်ချစ်တို့လမ်းသူရဲအုပ်စု၊ မြင်းဖြူကြီးနှင့်ပေါ်လာသောစစ်နန္ဒ။
 ဖြစ်ရပ်အားလုံးက မြူနှင်းသုန်အတွေးထဲတွင်ဝဲလှည့်
ပေါ်လာခဲ့သည်။

 သူမအတွေးများသည် မြစိမ်းမြိုင်မြို့သို့ကားဝင်ရောက်မှ
ပင်ပြတ်တောက်သွားလေ၏။

 ဘတ်စ်ကားသည် မြို့အစွန်ရှိဟော်နန်းဟောင်းကြီးရှေ့
မှပြတ်လာခဲ့လေသည်။

 မြူနှင်းသုန်က သူမ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်လာရောက်၍လည်
ပတ်ခဲ့ဖူးသော အိမ်ကြီးကိုမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီးကား
အိုမင်းသော်လည်း ယခင်အတိုင်း ခမ်းနားဆဲ၊သပ်ရပ်ဆဲပင်။ တ
ကယ်တော့ ဤအိမ်ကြီးသည် မိမိလည်းအမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိ
သောအိမ်ကြီး၊ မိမိတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သောအိမ်ကြီးပင်
မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ကြီးကား မြူနှင်းသုန်အား မသက်ဆိုင်သော
သူစိမ်းတရံဆန်တစ်ယောက်သဖွယ်စိမ်းကားစွာကြည့်နေပေ၏။

 အိမ်ရှေ့တည်တည်အရောက်တွင် ကြီးမားသော ဆိုင်း
ဘုတ်ကြီးတစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရသည်။

 “ ရှမ်းအမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုပြတိုက် ”

 နန်းကျော့ယဉ်သည် မြေပေါ်မှပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကိုစွန့်
ခွာ၍တောခိုသွားသည်အခါ သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များကဟော်
နန်းဟောင်းကြီးကိုပြည်သူပိုင်အဖြစ်သိမ်းယူခဲ့လေသည်။ အချိန်

ဆောင်း လု လင်

အနည်းငယ်ကြာမြင့်သည်အခါ ယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်အဖြစ်အသွင် ပြောင်းလဲခဲ့လေ၏။

မြူနှင်းသုန်က မိမိနှင့်ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော ပြတိုက်တစ် ဖြစ်လဲဟော်နန်းဟောင်းကြီးကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလိုစိတ် မရှိ တော့ပါ။

မြစိမ်းမြိုင်ဆေးရုံကတော့ ဆယ်နှစ်ကျော်အတွင်းမှာ များစွာပြောင်းလဲသွားပေပြီ။ ပင်မဆေးရုံကြီးဘေးတွင်အဆောက် အဦးသစ်များတိုးခဲ့ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

မြူနှင်းသုန်သည် ဆေးရုံရုံးခန်းထဲသို့တန်း၍ဝင်သွားခဲ့ သည်။ သူနာပြုအုပ်(စစ္စတာကြီး)တစ်ယောက် စားပွဲမှာထိုင်၍အ လုပ်ရှုပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ စစ္စတာကြီးက အင်္ဂလိပ်မတစ် ယောက်ကို မမျှော်လင့်ပဲတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်ဟန်ပေါ် သွားသည်။

“ ဘာအလိုရှိသလဲရှင် ”

မြူနှင်းသုန်က စစ္စတာကြီးရှေ့တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမ ဘာကစ၍ပြောရမှန်းမသိပေ။

ဆောင်း လု လင်

“ ဟို-ဟို- ကျွန်မဟာလည်း နာ့စံတစ်ယောက်ပါပဲ ”

“ ဪ-ဂျူတီဝင်ချင်လို့လား၊ လိပ်စာပေးခဲ့လေ၊
လိုရင်ခေါ်လိုက်မယ် ”

စစ္စတာက သူမကိုစပယ်ရှယ်နာ့စံအဖြစ်အလုပ်ဝင်လိုသူ
ဟုယူဆသွားလေသည်။ ဝန်ထမ်းမဟုတ်သောသူနာပြုဆရာမများ
သည် ဆေးရုံများ၌အထူးသူနာပြုအဖြစ် အခကြေးငွေယူကာအ
လုပ်ဝင်လေ့ရှိပါ၏။ ငှားရမ်းသည်လူနာရှိလျှင် ဆေးရုံမှဆက်
သွယ်ပေးလေ့ရှိပေသည်။

“ မဟုတ်ပါဘူးစစ္စတာ၊ ကျွန်မဂျူတီဝင်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊
ကျွန်မစုံစမ်းစရာကိစ္စလေးရှိလို့လာခဲ့တာပါ ”

“ ဪ-ဘာများပါလိမ့် ”

“ ဒီလိုပါရှင်၊ ကျွန်မဟာလွန်ခဲ့တဲ့၁၂နှစ်က ဒီဆေးရုံ
မှာ ကလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ၁၉၅၉ခုနှစ်၊ ဂျန်
နဝါရီလကပါ ”

“ ဟုတ်လား ”

“ ကျွန်မရဲ့လူနာမှတ်တမ်းလေးကိုပြန်ကြည့်ချင်လို့ပါ ”

“ ဘာ ”

စစ္စတာကြီးတွင်အံ့ဩဟန်များပေါ်သွားပြန်၏။

“ ရှင်ကိုယ်တိုင်ကလေးမွေးခဲ့တာဆို၊ လူနာမှတ်တမ်း
ကိုဘာပြန်ကြည့်စရာလိုသလဲ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ကျွန်မအတွက်သိပ်အရေးကြီးလို့ပါ။ ကျွန်မကိုမှတ်တမ်းလေးပြန်ရှာခွင့်ပေးပါရှင် ”

စစ္စတာကြီးက မြူနှင်းသုန်ကို အရူးတစ်ယောက်သဖွယ် ကြည့်လာလေသည်။

“ ရှင်ကိုယ်တိုင်လည်းနာ့စစ်တစ်ယောက်ပဲရှင်၊ ကျွန်မတို့မှာဘယ်လောက်အလုပ်များတယ်ဆိုတာရှင်သိပါတယ်။ ကိုယ်မှတ်တမ်းကိုယ်ပြန်ကြည့်ရလို့ဘာထူးမှာမို့လဲ၊ ပြီးတော့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကမှတ်တမ်းကိုပြန်ရှာဖို့ဟာလွယ်တာလဲမဟုတ်၊ ရှိချင်မှတောင်ရှိတော့မှာပေါ့ ”

“ ကျွန်မ ခုနှစ်ပိုင်း၊လပိုင်းကိုသေချာပြောနိုင်တာပဲ၊ ရက်တောင်ပြောနိုင်သေးတယ်၊ ရှစ်ရက် တစ်လ ငါးဆယ်ကိုးပါ၊ လုပ်ပါစစ္စတာရယ်၊ ကျွန်မအတွက်သိပ်အရေးကြီးလို့ပါ။ ကျွန်မ စစ္စတာကိုကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး ”

မြူနှင်းသုန်ကပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကာ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကိုဆွဲထုတ်၍ စစ္စတာကြီးရှေ့၌ချပေးလိုက်သည်။ စစ္စတာကြီးက တစ်ဆယ်တန်ငွေစက္ကူများကိုကြည့်ကာ မျက်နှာထားပျော့ပြောင်းသွားလေသည်။ လစာငွေနည်းပါးသောပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများအဖို့ အပိုရရှိသောလာဘ်ငွေကိုမက်မောကြပေသည်။ လာဘ်လာဘသည် အကူအညီပေးလိုစိတ်ကိုဖြစ်ပေါ်စေတတ်သလို၊ စာရိတ္တကိုလည်းယိမ်းယိုင်စေတတ်ပေသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ကျွန်မမွေးခဲ့တာဆေးရုံအုပ်ကြီးဒေါက်တာမြင့်မောင် တာဝန်ယူစဉ်ကာလကပါ။ ကျွန်မကိုမွေးပေးခဲ့တာတော့ စစ္စတာ ကြီးနော်ဖော့ကြူပါရှင် ”

“ နော်ဖော့ကြူပင်စင်ယူသွားတာတောင်ကြာပြီ၊ ဆုံး တောင်ဆုံးသွားပြီပဲ ”

“ အို-ဟုတ်လား၊ ဒါပေါ့လေ၊ အဲဒီကတည်းကအသက် ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ပဲ ”

“ သူနာပြုချင်းဆိုတော့လည်း ကူရတာပေါ့လေ၊ ရှင် နာမည်ပြောပါဦး ”

“ ဒက်ဖနီပါ၊ အမျိုးသားနာမည်က စင်နန္ဒပါ ”

စစ္စတာကြီးက မြူနှင်းသုန်ကို ခေတ္တစိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ ထိုင်ရာမှထရင်း-

“ ခဏထိုင်စောင့်နော်၊ စတိုခန်းထဲသွားကြည့်ပေးမယ်၊ ရှိသေးရင်တော့ ရှင်ကံကောင်းတာပေါ့ ”

မြူနှင်းသုန်ချပေးထားသောငွေစက္ကူများကို အံ့ဆွဲထဲထဲ သိမ်းခဲ့ရင်းထွက်သွားလေသည်။

ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကြိုးဖြင့်စည်းထားသော ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်နေသည့်ဖိုင်တွဲကြီးကိုဆွဲရင်းပြန်ရောက်လာ လေ၏။

“ ရှင်သိပ်ကံကောင်းတာပဲဒက်ဖနီ၊ ဟောဒီမှာ ဖစ်ဖတီ နိုင်းက မွေးစာရင်းဖိုင်တွဲကြီးတွေ့ခဲ့ပြီ၊ ကြည့်ပေတော့ ”

ဆောင်း လု လင်

စစ္စတာကဖိုင်တွဲကိုစားပွဲပေါ် ဝုန်းကနဲချပေးလိုက်ရာ ဖုံ
 မှုန်များထောင်းကနဲလွင်ပျံ့သွားလေသည်။

မြူနှင်းသုန်သည်ဖုံမှုန်များကိုဖယ်ရှားမနေတော့ပဲ ကြိုး
 ကိုဖြည်ကာဖိုင်တွဲကိုဖွင့်လိုက်၏။ ရက်စွဲအစဉ်အတိုင်းမွေးစာရင်း
 များကိုတန်းစီထားပေသည်။

သူမမွေးဖွားခဲ့သည်မှာ ဇန်နဝါရီလ၈-ရက် နှစ်အစ
 ပိုင်းတွင်မို့သိပ်မရှာလိုက်ရပေ။

တွေ့ပါပြီ။

မြူနှင်းသုန်က မွေးလူနာမှတ်တမ်းကိုဖတ်ကြည့်လိုက်၏

လူနာအမည်	ဒက်ဖနီ
အသက်	၁၈နှစ်
ခင်ပွန်း	စင်နန္ဒ
ဆေးရုံတက်ရက်	၇-၁-၅၉
မွေးဖွားရက်	၈-၁-၅၉
မွေးဖွားမှုရာဇဝင်	ရိုးရိုးမွေးသည်
	ယောက်ျားလေး
	၈ပေါင်၁၂အောင်စ

မွေးဖွားမှုရာဇဝင်ကိုဖတ်လိုက်ရသည်၌ မြူနှင်းသုန်၏
 မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားလေသည်။

ယောက်ျားလေး။ ယောက်ျားလေး-တဲ့။

ဆောင်း လူ လင်

သူတို့ကမိမိကို ဘာကြောင့်မိန်းကလေးမွေးခဲ့တယ်လို့ ပြောခဲ့ကြသလဲ။

“ အဆင်ပြေရဲ့လား ”

“ ငြိမ်-ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မသိချင်တာသိ လိုက်ရပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာစစ္စတာ၊ ကျွန်မကိုပြန်ခွင့်ပြု ပါဦး ”

သူတို့သည် ယောကျ်ားလေးမွေးခဲ့ပါလျှင် မိမိကိုမိန်း ကလေးမွေးပါသည်ဟုလိမ်ညာပြောခဲ့ရသနည်း။ မွေးလာသော ကလေးမှာ မကြာမီသေဆုံးသွားသည်ဟုပြောခဲ့ပြန်သည်။

ကလေးသည်အမှန်တကယ်သေဆုံးခဲ့ရိုးမှန်လျှင် ယော ကျ်ားလေးဖြစ်စေ၊ မိန်းကလေးဖြစ်စေ အမှန်အတိုင်းပြောရပေ မည်။ သူတို့သည် မြူနင်းသုန်ကလေးကိုမျက်ခြေပြတ်သွားစေ ရန်၊ သံယောဇဉ်ပါပြတ်သွားစေရန်လိမ်ညာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်လေမည်။

သူတို့ဆိုရာ၌ နန်းကျော့ယဉ်နှင့်အတူ သူနာပြုဆရာ မကြီးနော်ဖော့ကြူပါ ပါဝင်လေ၏။ မြူနင်းသုန်ဖတ်ခဲ့ရသော မှတ်တမ်းကိုရေးဖြည့်သူမှာ နော်ဖော့ကြူကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးထားပေသည်။

သို့ဆိုလျှင် ကလေးမှာ မွေးပြီးမကြာမီသေဆုံးခဲ့သည် ဆိုတာကရော ဟုတ်ပါမည်လား။

ဆောင်း လု လင်

အကယ်၍ကလေးမသေခဲ့လျှင် ထိုကလေးသည်ဘယ်
ရောက်သွားပါသနည်း။

မြူနှင်းသုန်မှာ အတွေးများခြာခြာလည်ရလေပြီတည်း။

“ ဒီနေ့ သားသားအဖေပြန်လာလိမ့်မယ်ဆရာမ ”
နံနက်လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းတွင် ဒေါ်နန်းကြာဖြူကပြော
သည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ အိမ်ကကားကိုတောင်ကြီးသွားကြိုခိုင်းလိုက်တယ်၊
ထမင်းစားချိန်လောက်သူရောက်လာမှာပါ။ ညကဖုန်းဆက်လို့
ဆရာမအကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ မောင်လေးသိပ်အားရဝမ်း
သာဖြစ်နေတာတယ်ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော်တို့လူရွေးမှန်သွားပြီ
တဲ့ ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်မကြီး ”

မြူနှင်းသုန်၍အိမ်သို့ရောက်ရှိပြီး တစ်လကြာမှပင် သူ
ပြန်ရောက်လာတော့သည်။ သူဘယ်ကိုခရီးထွက်နေတာပါလိမ့်။

မြူနှင်းသုန်သည် သူပြန်ရောက်လာတော့မည်ဆို၍စိတ်
လှုပ်ရှားနေမိသည်။ သူသည် အမှန်တကယ်ပင် မိမိမျှော်လင့်
ထားသောမြင်းဖြူရှင်စစ်နန္ဒဖြစ်လေမည်လား။

ဆောင်း လု လင်

အိမ်မှအကြိုလွတ်လိုက်သောကားလေး ခြံထဲသို့မောင်း
ဝင်လာသည်ကို အိမ်ပေါ်ထပ်မှမြူနှင်းသုန်မြင်နေရပေ၏။

ထမင်းစားပြီး ခေတ္တအနားယူနေစဉ် သူပြန်ရောက်လာ
ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မြူနှင်းသုန်သည်ခန်းဆီးကိုအကာအကွယ်ယူကာ ကား
ပေါ်မှဆင်းလာမည်သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဒေါ်နန်းကြာဖြူက အိမ်ထဲမှထွက်လာကာ ကားနားထိ
သွား၍မောင်ဖြစ်သူကိုကြိုဆိုနေပေ၏။ သားသားစပ်သုန်နန္ဒက
တော့ နေ့လည်ခင်းတရားအိပ်နေပေသည်။

သူ ကားပေါ်ကဆင်းလာပါပြီ။

မြူနှင်းသုန်ရင်များသည် ပွင့်ကွဲထွက်မတတ်လှုပ်ရှား
သွားလေပြီ။

သူကား...

အမှန်တကယ်ပင် မြင်းဖြူရှင်ပင်တည်း။

နှစ်ကာလဘယ်လောက်ခြားခြား သူ့အမူအရာများကိုမြူ
နှင်းသုန်မမေ့နိုင်ပါ။

သူသည်ကားပေါ်မှဆင်းလာကာ ဒေါ်နန်းကြာဖြူကိုပွေ့
ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အတော်ချစ်ကြသည်မောင်နှမပေပဲ။

မိသားစုကို ချစ်ခင်သံယောဇဉ်တွယ်တာတတ်သော သူ
သည် မိမိကိုတော့ တစ်ညတာလိမ်ညာပေါင်းသင်းခဲ့ပေသည်။

ဆောင်း လု လင်

စဝ်နန္ဒကိုချောင်းကြည့်ကာ မြူနှင်းသုန်ရင်ထဲမှာကြေကွဲ
လာမိသည်။ စဝ်နန္ဒက အသက်ပိုကြီးသွားသော်လည်းခန့်ညားဆဲ
ယောကျ်ားပီသဆဲ။ ငယ်ရုပ်မပျောက်ရှိနေဆဲပါပင်။

မြူနှင်းသုန်သည် ရပ်တည်နေရန်မစွမ်းသာတော့ပဲ ပြု
တင်းဝမှခွာလိုက်သည်။ ကုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ဆောက်တည်
ရာမရတွေ့တော့နေမိလေသည်။

သူသည် အမှန်ပင်မြင်းဖြူရှင်စဝ်နန္ဒဖြစ်ကြောင်းသေချာ
သွားပေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူနတ်တစ်ပါးပါဟုလိမ့်ညာခဲ့သည်စဝ်နန္ဒ။
တွေ့ချင်လွန်း၍ နှစ်ကာလရှည်ကြာစွာစောင့်မျှော်ခဲ့ရသောစဝ်နန္ဒ

ယခုတော့ နဖူးတွေ ဒူးတွေရင်ဆိုင်တွေ့ရပေတော့
မည်။

မြူနှင်းသုန် ကြောက်လန့်စွာဖြင့် မျှော်လင့်ခဲ့ရသော
အချိန်သည် ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

အိမ်ဖော်မလေးတခါးလာခေါက်ကာ ဒေါ်နန်းကြာဖြူ
ခေါ်ခိုင်းလိုက်ကြောင်းလာပြော၏။

မြူနှင်းသုန်သည် မှန်ထဲတွင်ကြည့်ကာ ပို၍ပွယောင်း
သောဂါဝန်ကိုလဲဝတ်၍ ဆံပင်ကိုလည်းမျက်နှာဖုံးလုမတတ်ဖြန့်
ချလိုက်လေသည်။

တုန်လှုပ်သောရင်ဖြင့်အောက်ထပ်သို့ဆင်းသက်ခဲ့၏။

ညှော်ခန်းထဲတွင်ထိုင်စကားပြောနေသောမောင်နှမ လှေ
ကားမှဆင်းလာသောသူမကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မြူနှင်း

ဆောင်း လု လင်

သုန်သည်ခြေလှမ်းမမှားအောင် မနည်းသတိထား၍ဆင်းခဲ့ရလေသည်။

“ လာ-ဆရာမ၊ ထိုင်ပါ၊ ဟောဒီမှာ သားသားအဖေ၊ ကျွန်မမောင်လေးစစ်နန္ဒာပါ ”

“ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ရှင် ”

“ ဆိမ်းတူယူတီချယ်၊ ကျွန်တော်သားလေးကိုစောင့်ရှောက်ရတာအဆင်ပြေပါရဲ့လားခင်ဗျာ ”

“ ပြေပါတယ်ဦးစစ်နန္ဒာ၊ ကလေးကဉာဏ်လည်းကောင်းပါတယ်၊ သွက်လက်ချက်ချာမှလည်းရှိပါတယ်ရှင် ”

“ မမပြောပြလို့ ကျွန်တော်လည်း သိပ်ဝမ်းသာမိပါတယ်ဆရာမ၊ လေးတန်းစာမေးပွဲဝင်ဖြေနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးထားတယ်ဆိုလို့သိပ်ကျေးဇူးတင်မိပါတယ် ”

“ စစ်သုန်နန္ဒာလေးကို အခြားကလေးတွေနဲ့တန်းတူဖြစ်အောင်ကျွန်မကြိုးစားနေပါတယ်ဦးစစ်နန္ဒာ ”

“ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဆရာမဒက်ဖနီကို ကျွန်တော်သိသလိုလိုပဲ၊ ဘယ်မှာမြင်ဖူးခဲ့ပါလိမ့် ”

စစ်နန္ဒာစကားကြောင့် သူမတုန်လှုပ်သွားလေသည်။ သူမက တည်ငြိမ်အောင်ပြန်ထိမ်းလိုက်ရင်း -

“ စိတ်ထင်လို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ရှင်၊ ကျွန်မရှမ်းပြည်ကို ခုမှရောက်ဖူးတာပါ ”

ဆောင်း လု လင်

“ အင်း-ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့ဖူးဆက်ဆံဖူးတဲ့သူ အများသား၊ ဟိုမှာတုန်းကလည်း နယ်စပ်တွေဘာတွေရောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတော်တော်များများနဲ့ဆက်ဆံဖူးတာကိုး ”

“ ကျွန်မက ကပြားဆိုပေမယ့် မြန်မာပြည်ကလွဲလို့ ဘယ်နိုင်ငံမှမရောက်ဖူးပါဘူးရှင် ”

“ ဪ-ဟုတ်လား၊ လူချင်းတူလို့ထင်ပါရဲ့လေ၊ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံဘူးသလိုဖြစ်နေမိတယ် ”

သူ့ရှေ့တွင်ကြာကြာဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ပါ။ မြူနှင်း သူန်ကြာလျှင် ထူနှေ့ဆည်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

“ ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦးရှင်၊ သားသားနှီးလာရင်စာသင်ဖို့ သင်ခန်းစာတွေပြင်ဆင်လိုက်ပါဦးမယ် ”

“ ကောင်းပါပြီဆရာမ ”

သူတို့ရှေ့မှထထွက်သွားသော မစ္စဒက်ဖနီကို စပ်နန္ဒက မျက်စေ့တစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

မြူနှင်းသုန်သည် စဝ်နန္ဒနှင့်မဆုံမိအောင်ရှောင်၍နေမိ
လေသည်။

တကယ်တော့မိမိသည် စဝ်နန္ဒကိုတွေ့ချင်လွန်း၍ ဘဝ
ဖျောက်ကာ စွန့်စားရှာဖွေခဲ့သူဖြစ်၏။

စဝ်နန္ဒသည်မိမိကိုလိမ်ညာခဲ့သူ၊ မိမိကလိမ်ညာခံရသူ။
တွေ့ချင်သူကို တွေ့နေရပြီဖြစ်သောယခုအချိန်ဝယ် မြူနှင်းသုန်
သည်အပြစ်မှန်ကိုဖော်ထုတ်ရန်သာရှိသည်။ မိမိအပေါ်လိမ်ညာခဲ့
မှုများအတွက်ရန်တွေ့ပြေရှင်းစာရင်းရှင်းရန်သာရှိလေသည်။

သို့သော် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့သည်အခါမှာ
တော့ မြူနှင်းသုန်အားတင်းထားခဲ့သည်အရာများ အားလုံးပျက်
ပျယ်ရလေပြီ။ မြူနှင်းသုန်တွင် ရင်ဆိုင်နိုင်သောအင်အားမရှိ
တော့ပေ။

တော်ပေသေးသည်။

အိမ်တွင်နှစ်ရက်ခန့်သာနေပြီး စဝ်နန္ဒခရီးထွက်သွားပြန်
၏။ အိမ်ကကားကိုယူသွားပုံထောက်တော့ ခပ်ဝေးဝေးတော့
ဟုတ်ဟန်မတူပေ။

မြူနှင်းသုန်သည် ရှေ့ဆက်၍ မည်သို့ဆက်လက်
လှုပ်ရှားရမည်ကိုတွေးမရဖြစ်နေမိ၏။ မိမိခံစားခဲ့ရသော စိတ်
ဒုက္ခ များအတွက် အပြစ်မှန်ကိုဖော်ထုတ်လိုက်ရမည်လား။

ဆောင်း လု လင်

သို့ဆိုလျှင် သူနှင့်ရော၊ ဤအိမ်နှင့်ပါ ဇာတ်လမ်းပြတ် ပေပြီ။ သူမအနေနှင့် ဤအိမ်မှခွာသွားရုံသာရှိတော့၏။

မြူနှင်းသုန် ဤအိမ်မှခွာလိုသေးပါ။ စဝ်သုန်နန္ဒလေး ကိုပြုစုချင်သေးသည်။ သူကလေး၏ဘဝကိုပုံမှန်ဖြစ်အောင်ကြိုး စားပေးချင်သေးသည်။ စဝ်သုန်နန္ဒလေးကလည်း သူမကို သံယောဇဉ်တွယ်လျှက်ရှိလေပြီ။

မည်သို့ရှေ့ဆက်ရမည်ကို တွေးမရဖြစ်ရင်း မြူနှင်းသုန် တစ်ယောက်စိတ်မောရင်မောရလေပြီ။

“ သားသားကိစ္စကိုဆရာမနဲ့ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ ”-ဟု ဆိုကာ ခေါ်လာသောကြောင့် မြူနှင်းသုန်သည် စဝ်နန္ဒကားနှင့် ပါလာခဲ့ရ၏။

ကလေးကိစ္စကိုဘယ်မှာသွား၍ဆွေးနွေးမှာလဲ-ဟု သူမ မမေးရဲပါ။ မြူနှင်းသုန်သည် ရှေးယခင်ကတည်းက စဝ်နန္ဒ လှည့်စားခဲ့သမျှခံခဲ့ရသလို ယခုအချိန်ထိလည်း သူ့ကိုမလွန် ဆန်နိုင်သေးပါကလား။ သူသည် မြူနှင်းသုန်အပေါ်လွမ်းမိုးနိုင် စွမ်းရှိလွန်းလှပေ၏။

ဆောင်း လု လင်

သူက ဘာစကားတစ်ခွန်းမှမပြောပဲ ကားကိုမောင်းနေပေသည်။ မြူနှင်းသုန်သည် ကားနောက်ခန်းတွင်ထိုင်ရင်း ငေးမောလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကားကိုမောင်းနှင်ခဲ့သည်မှာအချိန်အတော်ကြာပေပြီ။

တောလမ်းခရီးများကိုဖြတ်သန်းမောင်းနှင်လာသောကားသည်ချိုင်ငှမ်းကမူများကိုကျော်လွှားကာ ခုန်လှုပ်လျှက်ရှိ၏။

“ ကျွန်မ-ကျွန်မကိုဘယ်ခေါ်သွားနေတာလဲဦးစပ်နန္ဒ ”

မနေနိုင်သည်အဆုံးမှာ သူမကမေးလိုက်၏။

“ ရောက်လုပါပြီဆရာမ၊ ခဏသည်းခံပါ ”

တစ်နေရာအရောက်တွင် သူကကားကိုရပ်လိုက်သည်။

သူကဦးစွာကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“ ဆရာမ ခဏဆင်းပါဦး ”

“ ရှင် ”

“ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဆရာမ၊ ကျွန်တော်ဆရာမကိုပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ပြောပြရုံပါ ”

မြူနှင်းသုန်သည်မလွန်ဆန်နိုင်ပဲကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ရလေသည်။

“ ဟိုဖက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပါဦးဆရာမ ”

စပ်နန္ဒလက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်အခါတွင်တော့ ...

ဆောင်း လု လင်

အတွေးချာလည်ရင်းပါလာရသောမြူနှင်းသုန်သည် ထို မြင်ကွင်းကိုသုပြမှပင်မြင်မိတော့၏။

ရေတံခွန်ကြီး။

သူမဘဝအတွက်အရေးပါခဲ့သောရေတံခွန်ကြီးပါကလား၊ ငယ်စဉ်က မမယဉ်တို့နှင့်ပျော်ပွဲစားထွက်ရာမှစ၍ရောက်ဖူးခဲ့ရ သောရေတံခွန်။ ထိုရေတံခွန်သည် သူမဘဝတွင်အမျိုးမျိုးအရေး ပါခဲ့လေသည်။

စဝ်နန္ဒက သူမအမူအရာများကိုအစအဆုံးအကဲခတ်နေ လေသည်။

“ ဆရာမကို ဒီရေတံခွန်ကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ပုံပြင်လေး တစ်ပုဒ်ပြောပြပါရစေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကပေါ့ ”

သူက သူ၏ပုံပြင်ကိုစတင်လေသည်။

သူမသည် သူမပြောခင်ကပင် ပုံပြင်ကိုကြိုသိလိုက်လေ ပြီ။

“ ရေတံခွန်ကြီးနားမှာ အသက်၁၂နှစ်အရွယ်မိန်းက လေးတစ်ယောက်ဟာ အဖော်တွေနဲ့ကွဲပြီးမျက်စိလည်နေခဲ့တယ် ဆရာမ၊ အဲဒီတုန်းမှာ မြင်းဖြူရှင်နတ်ဟာပေါ်လာခဲ့ပြီး မိန်းက လေးကိုလမ်းပြပေးခဲ့ပါတယ်။ ဩော်-ဒီနယ်မှာမြင်းဖြူရှင်ဆိုတဲ့ နတ်တစ်ပါးရှိပြီး မြင်းဖြူရှင်ဟာ မျက်စိလည်လမ်းမှားနေသူတွေ ကိုလမ်းပြတတ်ပါသတဲ့ဆရာမ ”

သူက ပုံပြင်ကိုပြောပြရင်း သူမကိုအကဲခတ်နေခဲ့သည်။

ဆောင်း လု လင်

သူမသည် ဣန္ဒြေမပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းရင်း ရေတံ ခွန်ကိုငေးကြည့်ကာ သူပြောသမျှကိုနားထောင်နေခဲ့သည်။

“ မြင်းဖြူရှင်နတ်က အရွယ်မရောက်သေးတဲ့မိန်းကလေးကိုစွဲလမ်းမိပြီး နောက်သုံးနှစ်ကြာတဲ့အခါမှာတစ်ခါထပ်လာခဲ့ဖို့ချိန်းခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ချိန်းဆိုတဲ့အတိုင်း သုံးနှစ်ကြာတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ပြန်ဆုံခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအခါမှာတော့ မိန်းကလေးဟာ အရွယ်ရောက်ပြီးအလှကြီးလှနေခဲ့ပြီတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ မြင်းဖြူရှင်နတ်ဟာ နောက်ထပ်သုံးနှစ်ခွာပြီး မိန်းကလေးကို ချိန်းခဲ့ပြန်ပါတယ် ”

“ အို ”

သူမဆက်၍ဟန်ဆောင်ဖို့ခဲယဉ်းလာရပေပြီ။

စစ်နန္ဒပြောပြသည်ပုံပြင်ကိုနားထောင်ရင်း အတိတ်ဖြစ်ရပ်များက သူမစိတ်ဝယ်အထင်းသားပေါ်လာလေသည်။

“ နောက်သုံးနှစ်ကြာရင်တော့ မိန်းကလေးရဲ့အသက်ဟာ ၁၈နှစ်ပြည့်ပြီလေ။ မြင်းဖြူရှင်ဟာ မိန်းကလေးကိုကြင်ယာတော်မြှောက်ဖို့အတွက်ကတိထားခဲ့တယ်။ မိန်းကလေးအသက် ၁၈နှစ်ပြည့်လို့ သူတို့ပြန်ဆုံကြပုံကတော့ တော်တော်ဆန်းပါတယ် ”

“ တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့ရှင် ”

သူမ ဆက်လက်နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။ မျက်ရည်များစီးကျလာကာ ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

စဝ်နန္ဒသည်ပြောစကားကိုရပ်၍ သူမရှိရာသို့တိုးကပ်လာ၏။ သူမက ရင်မဆိုင်ရဲစွာခေါင်းကိုငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

“ မြူ... နှင်း... သုန်... ”

စဝ်နန္ဒက သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်းပြတ်သားစွာခေါ်လိုက်လေသည်။

“ မင်းဟာမြူနှင်းသုန်၊ မင်းဟာမြူနှင်းသုန်ပဲ၊ ဆိုပါဦး မြူနှင်းသုန်၊ ဘာသဘောနဲ့ရုပ်ဖျက်ပြီး ကိုယ်အိမ်ကိုရောက်လာတာလဲဟင် ”

မြူနှင်းသုန်သည် မထူးတော့ပြီမို့ ခေါင်းကိုမော့ကာ သူနှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မဟာမြူနှင်းသုန်ပဲ၊ ရှင်တို့တွေဝိုင်းပြီးလိမ်ခဲ့ညာခဲ့လှည့်စားခဲ့တဲ့ အတုံးအအမ မြူနှင်းသုန်ပဲ၊ ဘာလို့ရုပ်ဖျက်လာသလဲ၊ ဟုတ်စ၊ ကျွန်မရုပ်ဖျက်ပြီးဘဝဖျောက်လာတာဟာ ရှင်တို့ရဲ့လိမ်ညာရက်စက်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုဖော်ထုတ်ဖို့ရှင်၊ ဖော်ထုတ်ဖို့ ”

“ ငြော်-သုန်ရယ်၊ ဖြစ်ရလေ၊ သုန်ကကိုယ်ကိုဒီလိုပဲ အထင်မှားနေခဲ့တယ်ပေါ့ ”

“ အထင်မှားတာ၊ ဟုတ်လား၊ ပြန်စဉ်းစားပါဦး ဦးစဝ်နန္ဒရယ်၊ ကျွန်မကဘဝတလျှောက်လုံးအလိမ်အညာခံခဲ့ရတာပါ၊ ကိုယ်ကိုကိုယ်နတ်တစ်ပါးပါဆိုပြီး မနူးမနပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုလိမ်ခဲ့တာလေ၊ ကျွန်မလိမ်တာက ဒီတစ်ခါထဲပါ၊ ဒါ

ဆောင်း လု လင်

တောင် ရှင်ဟာ ကျွန်မဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ ကြားထဲကဖော်ထုတ်နိုင်တယ်နော်၊ ကဲ-ဘယ်သူကပိုလည်သလဲဟင် ”

“ ဪ-မြူနှင်းသုန်ရယ်၊ မစ္စဒက်ဖနီဟာမြူနှင်းသုန် ဖြစ်ကြောင်းဖော်ထုတ်နိုင်တာ ကိုယ်လည်လွန်းလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် သုန်ကို ဒက်ဖနီအဖြစ်တွေ့စကတည်းက မြင်ဖူးသိဖူးသလိုသံသယဝင်ခဲ့ရုံပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က ကိုယ်ကားနဲ့ခရီးထွက် သွားတာမှတ်မိသလားသုန်၊ အဲဒါ မြစိမ်းမြိုင်ကိုသွားတာ ”

“ ရှင် ”

“ သွားတာက တခြားကိစ္စနဲ့ပါ။ ကိုယ်နဲ့အတူတောထဲ ကအလင်းပြန်ဝင်လာတဲ့ ကိုယ်တပည့်လေးနဲ့ သွားတွေ့တာပါ။ ဒီကောင်လေးရဲ့အမေက မြစိမ်းမြိုင်ဆေးရုံကသူနာပြုဆရာမကြီး ပဲ သုန် ”

“ အို ”

“ ဆရာမကြီးက ကိုယ်ကိုမြင်တော့ မကြာခင်ကဆေး ရုံမှာကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ဆန်းဆိုပြီးပြောပြတယ်၊ ဆရာမကြီးကကိုယ် နဲ့ပတ်သက်မှန်းမသိပဲနဲ့ ကြုံလို့ပြောတာမျိုးပါ။ ပြောသေးတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်နှစ်က ကလေးမွေးစာရင်းကိုလာကြည့်တဲ့အင်္ဂလိပ်မရဲ့ယောကျ်ားနာမည်က စပ်နဲ့နဲ့၊ ဒီအကြောင်းကိုပြော တာကလည်း ကိုယ်နဲ့တွေ့လို့ အဲဒီအဖြစ်ကိုသတိရပြီးအမှတ် မထင်ပြောလိုက်တာပါ ”

ဆောင်း လု လင်

“ အို ”

“ ဆရာမကြီး အမှတ်မထင်ပြောလိုက်တဲ့ အပြစ်ဟာ ကိုယ်အတွက်တော့ စဉ်းစားစရာအများကြီးရလိုက်တယ်သွန်၊ အင်္ဂလိပ်ကပြားမနာမည်ကဒက်ဖနီလို့ဆိုတာကိုး၊ ကိုယ်အိမ်မှာလဲ ဒက်ဖနီနာမည်နဲ့အင်္ဂလိပ်ကပြားမတယောက်ရောက်နေတယ်လေ၊ ဒါတွေဟာ သွန်ရုပ်ဖျက်လာကြောင်းထင်ရှားတဲ့သဲလွန်စတွေပေါ့၊ မဟုတ်ဖူးလား၊ ပိုပြီးသေချာအောင် အခုဒီနေရာခေါ်လာပြီး စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ကြည့်တာပဲ ”

“ တော်ပါပေရဲ့ရှင် ”

“ ကိုယ်ဟာမြင်းဖြူရှင်နတ်ပါလို့ လိမ်ခဲ့တာကတော့ သွန်ကိုအပျော်သဘောနောက်ခဲ့တာပါ၊ စတွေ့တဲ့အခေါက်မှာသွန် ကိုယ်တိုင်က ကိုယ်ကိုမြင်းဖြူရှင်နတ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားလို့ မေးခဲ့တာကိုး၊ ကြည်စယ်တဲ့သဘောနဲ့ပြောခဲ့တာပါသွန် ”

“ ကြည်စယ်တယ်၊ ကြည်စယ်ပုံကလည်းရှင်၊ ကြင်ယာ မြှောက်တဲ့ညအထိ ကြည်စယ်တုန်းပဲနော်၊ ပြီးတော့-ရှင်ဟာ ကြင်ယာမြှောက်တယ်၊ တော်ကောက်တယ်ဆိုပြီး လိမ်ညာပေါင်း သင်းခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ တောထဲမှာကျွန်မကို တစ်ယောက်ထဲပစ် ထားခဲ့တယ် ”

“ တော်တော့သွန်၊ ဒါတွေတစ်ခုမှမဟုတ်ဖူး ”

“ ဘာ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဒီအဖြစ်တွေကိုပြောရရင်အားလုံးဇာတ်ကြောင်းလှန်ရ တော့မှာပဲ။ နန်းကျော့ယဉ်ဆိုတဲ့သုန့်အစ်မပါ ပါလာရတော့ မယ် ”

“ ဟင်- မမယဉ်ဟာ သုန့်အစ်မမှန်းသိနေပြီးသားကိုး၊ ဒါဖြင့် ရှင်နဲ့မမယဉ်ဟာလည်း နဂိုကတည်းကသိပြီးသားပေါ့ ”

“ ယဉ်ယဉ်နဲ့ကိုယ်ဟာ တစ်ဖွဲ့ထဲသားတော်လှန်ရေးရဲ တော်တွေပါ။ ကိုယ်တို့ဟာဇာတ်ကားမျိုးနွယ်တွေမို့ ကျောင်းမှာ ပေါင်းသင်းရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်။ ယဉ်ယဉ်နဲ့ကိုယ်ဟာ အတန်းတူ အသက်တူပဲ။ တောင်ကြီးမှာကျောင်းတက်ခဲ့ကြတာအတူတူပါပဲ သုန့် ”

မြူနှင်းသုန့်က အံ့သြရင်း သူပြောသမျှကိုသာဆက်နား ထောင်နေလိုက်သည်။

“ သုန့်ကို ကျောက်စွယ်ဘုရားပွဲမှာတွေ့ပြီးခေါ်လာတဲ့ ညဟာ ကိုယ်တောထဲကိုအပြီးသွားဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ညပဲ။ သုန့်နဲ့ ဆုံလိုက်တော့ မထူးဘူး။ သုန့်ကိုပါတောထဲခေါ်သွားမယ်လို့ဆုံး ဖြတ်ပြီးနတ်ကွန်းကိုခေါ်လာခဲ့တာပဲသုန့်။ နတ်ကွန်းမှာ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်နားလည်မှုရပြီး သုန့်အိပ်ပျော်နေချိန်မှာ ယဉ်ယဉ်တို့ ရောက်လာကြတယ် ”

“ အို ”

“ လက်ဖက်ခြောက်သည်အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ကိုယ် တို့ထောက်လှမ်းရေးသမားကပြောလိုက်လို့ လိုက်လာနိုင်ကြတာ

ဆောင်း လု လင်

ပဲ၊ အဲဒီညက ယဉ်ယဉ်နဲ့ကိုယ် အတော်စကားများကြတယ်သုန်၊ သုန်ကတော့အိပ်ပျော်နေလို့ဘာမှမသိဘူး ”

“ ဟေ့-မောင်နန္ဒ၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ ငါ့ညီမလေးသုန်ဟာ ဘာမှမသိနားမလည်သေးတဲ့ မနူးမနပ်က လေးပါကွဲ့၊ မင်းရက်စက်လှချည်လားမောင်နန္ဒရယ် ”

“ ယဉ်ယဉ် နင် ငါ့ကိုအဲဒီလိုမထင်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါသုန်ကို ကြောရုံကြံတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခု ငါတို့ လင်မယားအရာမြောက် သွားကြပြီ၊ ငါသူ့ကိုတစ်ပါထဲခေါ်သွားမှာယဉ်ယဉ် ”

“ အမလေးလေး၊ ငါ့ကိုသာသတ်သွားပါတော့မောင်နန္ဒ ရယ်၊ သူ့မိဘတွေကိုငါဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှာလဲဟဲ၊ သူဟာဘာမှ နားမလည်ရှာတဲ့ကျောင်းသူလေး၊ အရိုးခံလေးဟဲ၊သူ့မှာရှေ့ရည် ရွယ်ချက်တွေအများကြီးနဲ့ပါမောင်နန္ဒရယ်၊ ငါ့ညီမလေးကို တော ထဲမှာအနစ်မွန်းမခံနိုင်ဘူး၊ ငါတို့က ယုံကြည်ချက်နဲ့မို့ဆင်းရဲခံ နိုင်လိမ့်မယ်၊ သုန်ကိုဒီထဲဆွဲမထည့်နိုင်ဘူး၊ မင်းသွားစရာရှိတဲ့ လမ်းကိုသွားပါတော့မောင်နန္ဒ ”

“ ယဉ်ယဉ်၊ သုန်ဟာငါ့ကိုတကယ်ချစ်တယ်၊ ငါရှင်းပြု ရင်သူ့လက်ခံမှာပါ၊ ငါမခွဲနိုင်တော့ဘူးယဉ်ယဉ်ရယ်၊ သုန်ကိုငါ တပါထဲခေါ်သွားပါရစေဟာ ”

“ ဟေ့ကောင်နန္ဒ၊ တော်လှန်ရေးလုပ်နေတဲ့နေရာမှာ မိန်းမကိစ္စကိုမင်းဆွဲမထည့်ချင်ပါနဲ့၊ မြူနှင်းသုန်ကိုမထည့်နိုင်ဘူး၊ ယဉ်ယဉ်ညီမဟာငါ့ညီမပဲ၊ မင်းလည်း မိန်းမတစ်ယောက်အ

ဆောင်း လု လင်

တွက် နောက်ဆံမင်ပါနဲ့၊ တို့တွေဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း မင်း ဒီညသွားဖြစ်အောင်သွားပါတော့၊ ငါအကြမ်းမကိုင်ချင်ဘူးနဲ့၊ ဟောဒီမှာတွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ပြောမရရင်ငါပစ်လိုက်ရမှာပဲ ”

“ စိုင်းဖုန်းလူကပါ ကိုယ်တို့ကိစ္စထဲ ဝင်ပါလာပြီး သေနတ်နဲ့ချိန်တဲ့အထိအခြေအနေတွေတင်းမာခဲ့ကြတယ်သုန်၊ နောက်ဆုံးတော့ကိုယ်ဟာ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်ပီပီ အဖွဲ့ရဲ့ဆန္ဒကိုမလွန်ဆန်နိုင်ပဲ ညတွင်းချင်းပဲတောထဲကိုထွက်ခဲ့ရ တယ်သုန်၊အိပ်ပျော်နေတဲ့သုန်ကိုတောင်နှုတ်မဆက်နိုင်ဘူးပေါ့ ”

“ တကယ်လား၊ တကယ်လား၊ အခုပြောခဲ့တာတွေဟာ တကယ်ပဲလားရှင်ရယ် ”

“ ယုံပါသုန်၊ ကိုယ်ဟာသုန်ကိုနတ်တစ်ပါးပါလို့လိမ်ညာ ပေါင်းသင်းခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မကြာခင်အကြောင်းစုံဖွင့်ပြောပြီး တောထဲကိုခေါ်သွားမယ့်ဆဲဆဲမှာ ကိုယ်တို့ကြံ့ခိုင်လာတာပါ၊ ဒါ နဲ့ပတ်သက်ပြီးယဉ်ယဉ်အပေါ်မှာလည်း စိတ်မဆိုပါနဲ့သုန်၊ သူ ဟာသုန်ကိုညီမအရင်းလေးလိုတကယ်ချစ်ရှာတာပါ၊ ချစ်လွန်းလို့ လည်း ဆင်းရဲတွင်းမရောက်အောင်ကိုယ်နဲ့ခဲ့ခဲ့တာပါသုန် ”

“ မမယဉ်ဟာ သုန်ကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲ၊ ခုတော့ မမယဉ်က သုန်ကိုလူရမ်းကားတွေက မတရားစော်ကားသွားသယောင် ဖန်တီးခဲ့တယ်လေ၊ လက်ဖက်

ဆောင်း လု လင်

ခြောက်သည်ကြီးကိုပါ သူ့လူကိုယ်ဖက်သားလုပ်ပြီး သက်သေခံ
ခိုင်းခဲ့သေးတယ် ”

“ ဒါက ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူနဲ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှမ
ကျန်ရစ်အောင် လှည့်စားလိုက်တာပါသန့်၊ သူ့အတွေးနဲ့သူပေါ့
လေ ”

သူနဲ့ရင်ထဲဝယ် စပ်နန္ဒအပေါ်အထင်မှားခဲ့ခြင်းများပြေ
တန်သလောက်ပြေသွားရလေပြီ။

“ ကိုဟာအဲဒီညကစပြီးတော့ခိုသွားတာပေါ့နော် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်သန့် ”

“ ဪ-ကိုနဲ့မမယဉ်တို့နဲ့က တစ်ဖွဲ့ထဲကိုး၊ သူနဲ့ကဒါ
တွေကိုစိတ်မဝင်စားတော့မစပ်စုခဲ့ဘူး၊ မမယဉ်တို့တော့ခိုတဲ့အခါ
ကျတော့ရော ကိုနဲ့အတူတူပဲလားဟင် ”

“ ကိုယ်ရောက်နှင်နေတဲ့စခန်းကိုပဲ သူတို့လင်မယား
ရောက်လာကြတာပါ၊ သူ့အမေဆုံးတာနဲ့ သံယောဇဉ်အားလုံး
ဖြတ်ပြီးတော့ထဲရောက်လာခဲ့တာပဲလေ ”

“ ဟင်-ဒါဖြင့် အခုမမယဉ်ကော ”

“ ဆုံးရှာပါပြီသန့် ”

“ ဖြစ်ရလေ၊ တိုက်ပွဲမှာကျတာလားဟင်၊ ကိုစိုင်းဖုန်း
လူတိုက်ပွဲကျသွားတဲ့သတင်းကိုတော့ သူနဲ့သတင်းစာထဲမှာဖတ်ရ
တယ်လေ ”

ဆောင်း လု လင်

“ စိုင်းဖုန်းလူဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ယဉ်ယဉ်လည်းတော်
တော်စိတ်ဓာတ်ကျသွားရှာတယ်။ ဆုံးတာကတော့ ငှက်ဖျားနဲ့ဆုံး
တာပါ။ သုံးနှစ်လောက်ရှိသွားပြီသန့် ”

သုန်သည်နန်းကျော့ယဉ်အတွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ
သည်။

မမယဉ်သည်မိမိအတွက်ကာကွယ်တန်သလောက်ကာကွယ်
ပေးခဲ့လေသည်။ အတွေးချော်ပြီး လူရမ်းကားများစော်ကားသ
ယောင်ဖန်တီးခဲ့တာတစ်ခုတော့ ဆိုးလေသည်။

“ မမယဉ်ဟာ မြင်းဖြူရှင်ဆိုတဲ့ကိုဟာတကယ်မရှိပါဘူး
ဆိုပြီး နောက်ဆုံအချိန်ထိငြင်းဆိုခဲ့တယ်။ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်း
ဟာလည်းမီးလောင်သွားပြီဆိုပြီး မီးလောင်ကွင်းကိုသုန် ကိုလိုက်
ပြခဲ့သေးတယ်။ အဲဒါကဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင် ”

“ ဒါတွေကိုယ် ယဉ်ယဉ်ပြောပြလို့သိရပါတယ်။ နတ်
ကွန်းကိုမီးအရင်ရှိပြီးမှသုန် ကိုလိုက်ပြတာပဲသန့် ”

“ ဟင်-သုန်ကတော့ နတ်ကွန်းမီးလောင်တာငါးနှစ်ရှိ
ပြီဆိုတာကိုယုံခဲ့မိတယ် ”

လူလောကတွင်မရှိတော့သည့် လူတစ်ယောက်ကို သုန်
အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါ။

“ ဒါဖြင့် သုန်ဟာ ကိုနဲ့ကလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားခဲ့
တယ်ဆိုတာလဲမမယဉ်ပြောပြလို့သိပြီးရောပေါ့နော် ”

ဆောင်း လု လင်

“ သုန်ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုယ်ချက်ချင်း သိရပါတယ်။ ယဉ်ယဉ်တို့မှာဝါယာလက်စက်ရှိတာပဲဟာ။ သုန်က လေးမွေးတာကိုလည်း မွေးပြီးပြီးချင်းကိုယ်ကိုအကြောင်းကြားခဲ့ ပါတယ်သုန် ”

“ ဟင် ”

သုန်အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရပြန်လေပြီ။ အဖြစ်အပျက်တို့ သည်မိမိတစ်ယောက်သာ ဘာမှမသိရပြီး သူတို့အားလုံးကတော့ အစအဆုံးသိနေကြပြီးသားပါကလား။ မိမိကတော့ တကယ်ကို အလှည့်ဖျားခံ အသော တုံးသောမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

“ သုန် မြစိမ်းမြိုင်ဆေးရုံကိုပြန်သွားပြီး စုံစမ်းတာလဲ ကလေးသေသွားတယ်ပြောတာမယုံလို့ပါ။ ဟိုရောက်တော့ မွေး တဲ့ကလေးကိုလည်း ယောကျ်ားလေးကမိန်းကလေးလို့လွဲပြော ထားတာတွေ့ရတယ်။ ကလေးဟာတကယ်သေသွားတာရောဟုတ် ရဲ့လား။ သုန်သိချင်တယ် ”

“ ကလေးကမသေပါဘူးသုန် ”

“ မသေဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်ကလေးဘယ်မှာလဲ၊ သုန်သားလေးဟာဘယ်မှာလဲဟင် ”

ရင်သွေးနှင့်ပတ်သက်လာပြီဖြစ်၍ သုန်သည် ပို၍တုန် လှုပ်ချောက်ခြားသွားလေသည်။ စင်နန္ဒကိုကိုင်လှုပ်ကာအလျင် စလိုမေးမြန်းလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ဪ-သုန်-သုန်၊ တကယ်အရိုးခံမိန်းကလေးပါလားကွယ်၊ ခုထိသဲလွန်စဖော်လို့မရသေးဘူးလား၊ ကလေးဟာ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး၊ စင်သုန်နန္ဒလေးပါပဲကွယ် ”

“ ဘာ ”

ကြားလိုက်ရသည့်သတင်းကြောင့် သုန်သည်ကျောက်ရုပ်နှယ်အကြောများပင်ဆိုင်းသွားမိလေသည်။

“ သုန်က- သုန်က- စင်သုန်နန္ဒဟာ ကိုရဲ့အရင်မိန်းမနဲ့မွေးခဲ့တဲ့ကလေးလို့ပဲထင်နေတာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကိုမရှိပဲနဲ့ ကိုတို့အိမ်ကိုရောက်နေရတာလဲကို ”

စင်နန္ဒကရယ်မောလိုက်သည်။

“ ရိုးလိုက်တဲ့မိန်းကလေးရယ်၊ ကိုယ်မှာအရင်မိန်းမမရှိပါဘူး၊ တစ်သက်လုံးမှာ ဟောဒီမိန်းမတစ်ယောက်ကိုပဲချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ကွဲ့ ”

သူက သုန်ပါးနှစ်ဖက်ကိုလိမ်ဆွဲရင်းပြောလိုက်လေ၏။

“ သွား၊ ဘယ်သိမှာလဲ၊ သုန်က မိန်းမရှိရက်နဲ့သုန်ကို လှည့်စားတယ်ဆိုပြီး စိတ်နာနေတာ ”

“ ကလေးကို သုန်သံယောဇဉ်တွယ်နေမှာစိုးလို့ ယဉ်ယဉ်တို့က သေသွားပြီလို့ သုန်ကိုပြောခဲ့တာပါ၊ ယောကျ်ားလေးနဲ့မိန်းကလေးနဲ့လည်း လွဲပြောခဲ့တယ်၊ မွေးလာရင်ကလေးကို ကိုယ်အိမ်ပို့ပေးဖို့ ကိုယ်ကပဲဝါယာလက်စက်နဲ့ လှမ်းအကြောင်းကြားထားတာပါသုန်၊ မမကိုလည်းသဘောပေါက်အောင်ပြောပြခဲ့

ဆောင်း လု လင်

တယ်၊ သားသားအသက်အရွယ်နဲ့ သုန်မွေးဖွားတဲ့နှစ်ကို တွက်ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်လေ၊ သားသားနာမည်ကိုလည်း စစ်သုန်နန္ဒလို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်နာမည်ထည့်ပေးခဲ့တာပဲ ”

“ ကိုရယ်၊ အိမ်အမြန်ပြန်ကြပါစို့၊ သားသားကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ပါ၊ သုန်ရင်ထဲကဖြစ်လာတဲ့သားလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့မြင်ချင်လွန်းလို့ပါ ”

“ သွားကြတာပေါ့သုန်၊ သုန်ကျောက်စွယ်ကိုရောက်လာတဲ့အချိန် ကိုယ်ခရီးထွက်နေတာကလည်း ရန်ကုန်သွားနေတာပါသုန်၊ သုန်ကိုလိုက်ရှာနေတာပါ ”

“ အို ”

“ ယဉ်ယဉ်ဆီကရခဲ့တဲ့လိပ်စာအတိုင်း ကိုယ်စုံစမ်းပြီးရှာနေခဲ့တာသုန်၊ သုန်နေခဲ့တဲ့အိမ်ရောက်တော့ ပိုင်ရှင်တွေတိုက်ကိုအပြီးရောင်းပြီးသွားကြတာကြာပြီလို့သိရတယ်၊ သူတို့က ပိုင်ရှင်တွေဟာ နိုင်ငံခြားကိုပြောင်းသွားကြပြီလို့တောင် ပြောလိုက်ကြတယ်သုန်၊ ဒါနဲ့ကိုယ်လည်း စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ရန်ကုန်ကပြန်ခဲ့ရတာပဲ ”

“ နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားတာ ဖေဖေတို့မိသားစုပါ၊ သုန်လိုက်မသွားခဲ့ပါဘူးကို ”

“ ကိုယ်အပေါ်မှာရောအမြင်ရှင်းပြီလား၊ ပြောပါဦး ”

“ ရှင်းပါပြီကိုရယ်၊ အထင်မှားခဲ့မိတာတွေတောင်းပန်ပါတယ်တဲ့-ကဲ ”

ဆောင်း လု လင်

“ အိမ်ရောက်ရင် သုန့်ရဲ့ အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ဆံပင်တွေကိုလည်းဆေး အနက်ပြန်ဆိုးလိုက်ပါ။ သုန့်ဟာ သားရဲ့အမေဖြစ်ကြောင်းရှင်းပြ ကြမယ်လေ ”

“ သုန့်ရင်ခုန်လိုက်တာကိုရယ်၊ သားသားကလက်ခံပါ မလားဟင် ”

“ ဒါကတော့ သုန့်ကပိုပြီးခန့်မှန်းတတ်မှာပါ။ သားသား နဲ့ သုန့်နဲ့ အနီးကပ်နေနေကြတာပဲဟာ ”

“ အစ်မကြီးနန်းကြာဖြူကရောကိုရယ်၊ သုန့်ကိုအမြင် ကြည့်ပါ့မလား ”

“ မမဟာ အင်မတန်မှစိတ်ရင်းကောင်းပြီးရိုးသားတဲ့ တောင်ပေါ်သူကြီးပါ။ သားသားကိုအဖေရင်းအမေရင်းနဲ့မြင်ရရင် ဝမ်းသာရှာမှာပါသုန့်၊ ကဲ-ပြန်ကြစို့၊ ကားပေါ်တက်၊ ဒီတစ်ခါ ရွှေခန်းကတက်ပြီး ကိုယ့်ဘေးမှာထိုင်ပေတော့သုန့် ”

သုန့်က ကားပေါ်တက်ရန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခု ကိုသတိရကာ စပ်နန္ဒ၏လက်ကိုဆွဲလိုက်သည်။

“ သုန့်မရှင်းတာ တစ်ခုမေးပါရစေဦးကို၊ မြင်းဖြူရှင် နတ်ရုပ်ဟာ ဘာကြောင့်ကိုနဲ့တူနေရတာလဲ၊ မြင်းဖြူရှင်နတ်ဟာ တကယ်ရှိသလား၊ ကိုတို့နိုင်ငံရေးအရ ရုပ်ပြလုပ်ထားတဲ့စခန်း တစ်ခုလားကို ”

ဆောင်း လု လင်

“ နတ်ဆိုတာ တကယ်ရှိမရှိတော့ ကိုယ်မပြောတတ်ဖူး သူနဲ့ မြင်းဖြူရှင်နတ်ရယ်လို့ လူတွေအယုံအကြည်ရှိနေတာက တော့တကယ်ပါ။ မြင်းဖြူရှင်နတ်ဟာ ကိုယ်ရဲ့ဆယ်ဆက်မြောက် အဖိုးတော်သူတစ်ယောက်ပါ ”

“ ဟင် ”

“ တစ်ချိန်က ကျောက်စွယ်စော်ဘွားကြီးတစ်ပါးဟာ ရန်သူတွေရဲ့သုတ်သင်ခြင်းကိုခံခဲ့ရတယ်သူနဲ့ စော်ဘွားကတော် ကြီးဟာ အိပ်မက်အရ သူ့ယောက်ျားစော်ဘွားကြီးနတ်ဖြစ်နေ တယ်ဆိုပြီး ရုပ်ထုထုကိုးကွယ်ခဲ့တာပဲ။ ယဉ်ယဉ်တို့မီးရှိပစ်ခဲ့တဲ့ နတ်ကွန်းဟာအနှစ်တရာကျော်ပါပြီ။ စော်ဘွားကြီး သုတ်သင်ခံ ရတဲ့နေရာမှာပဲ နတ်ကွန်းဆောက်ထားခဲ့တာပါ ”

“ နတ်ရုပ်က ကိုနဲ့တူနေကဇရာ၊ တိုက်ဆိုင်မှုလားဟင် ”

“ တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဖခင်လက်ထက်မှာ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကွန်းကို အုတ်တိုက်အဆောက်အဦးအဖြစ် ပြင် ဆောက်ခဲ့ကြတယ်။ နတ်ကွန်းကနတ်ရုပ်ကလည်း အရင်ကခပ် သေးသေးပါ။ နတ်ရုပ်အသစ်ကိုထုတော့ ကိုယ်ကစံပြုမော်ဒယ် အနေနဲ့ထိုင်ပေးရတယ်သူနဲ့ နတ်ရုပ်အသစ်ဟာ ပန်းပုဆရာက ကိုယ်ကိုကြည့်ပြီးထုထားတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်နဲ့တူနေတာ ပါ ”

“ တိုက်မှတိုက်ဆိုင်တတ်ပလေ၊ သူနဲ့ဟာနတ်ရုပ်ကိုမြင် တာနဲ့စွဲလမ်းခဲ့မိတယ်ကို ”

ဆောင်း လု လင်

“ အဲဒါနတ်ရုပ်ကိုစွဲလမ်းတာမဟုတ်ပါဘူးသန့်၊ ကိုယ် ကိုမမြင်ဖူးခင်ကတည်းက သုန်ချစ်နေခဲ့တာပါ ”

“ ဟင်း- သွား၊ ကိုယ့်ဖက်ကိုယက်တတ်လိုက်တာ၊ နောက်ပြီးရှိသေးတယ်ကို၊ ကိုနဲ့တွေ့တဲ့အခါတိုင်း အသက်အရွယ် ဟာပြောင်းမသွားသလိုပဲ၊ အခုသာ လေးဆယ်နီးပါးအရွယ်ဖြစ် နေတာလေ၊ အရင်တွေ့တဲ့အခါတိုင်းမှာ ကိုအသက်အရွယ်ဟာ တွေ့တိုင်းဒီအရွယ်ပဲဖြစ်နေတာ မထူးဆန်းဘူးလား၊ အဲဒီတော့ သုန်က ကိုကိုမြင်းဖြူရှင်အစစ်လို့ပဲ ထင်မိတာပေါ့ ”

“ ဒါကဒီလိုလေသန့်၊ ကိုယ်စံပြအနေနဲ့ထိုင်ပေးခဲ့တုန်း ကအသက်၁၆နှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ပန်းပုဆရာက နတ်ရုပ်ဆိုတာ အရွယ်ရောက်ပြီးယောက်ျားတစ်ယောက်အရွယ်ဖြစ်သင့်တယ် ဆို ပြီး ကိုယ်ရုပ်ရည်ကိုယူပြီး အသက် ၂၀အရွယ်လောက်ဖြစ်အောင် ထုထားခဲ့တာပဲ၊ သုန်နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်အသက်က ၂၀ ဆိုတော့ အရုပ်ထဲကအရွယ်အတိုင်းဖြစ်နေတာပေါ့၊ နောက်တွေ့ တဲ့အခါကတော့မှာ အသက်အရွယ်ပြောင်းမသွားဘူး ဆိုတာက ယောက်ျားလေးတွေဟာ အသက် ၂၀နဲ့ ၂၅-၂၈ကြားမှာထူးထူးခြား ခြားပြောင်းလဲမှုမရှိဘူးလေ၊ သုန်စိတ်ထဲမှာအရွယ်မပြောင်းဘူး လို့ထင်နေတာလဲပါပါတယ်...

“ မြင်းဖြူရှင်နဲ့နာမည်ချင်းပါတူနေတာကတော့ ကိုယ် ဖခင်က ကိုယ်ကိုသူ့အဘိုးရဲ့နာမည်အတိုင်း အမှတ်တရ မှည့် ထားခဲ့လို့ပါသန့်၊ ဖြစ်ချင်တော့ ကိုယ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးဆွတ်

ဆောင်း လု လင်

ဆွတ်ဖြူနေတဲ့မြင်းတစ်ကောင်ရှိနေခဲ့တယ်။ ကိုယ်ဟာ အလိုလို နေရင်းမြင်းဖြူရှင်လို့ထင်မှတ်မှားစရာဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့သုန်ရယ် ”

“ ဪ-နောက်ဆုံးတော့ မြူနှင်းသုန်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ ကိုယ်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် ရူးနေတဲ့မိန်းကလေးပါလားဆိုတာ ဒီကနေ့မှသိလိုက်ရပါလားကိုရယ် ”

“ သုန်မရူးပါဘူးကွယ်။ ကိုယ်ကိုဆယ်စုနှစ်နဲ့ချီပြီး သစ္စာရှိရှိစောင့်နေတဲ့ သုန်ဟာ တကယ်တော့ အချစ်ကြီးတဲ့မိန်းကလေးလို့ စံတင်ရမယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါကွယ် ”

“ မိန်းကလေးမဟုတ်တော့ဘူးကို၊ မိန်းမကြီးဖြစ်နေပြီ၊ အသက်က သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ ”

“ ကိုယ်လည်း လေးဆယ်နီးနေပါပြီကွယ်။ ဒီတော့ ကွဲကွာနေတဲ့အချိန်တွေအတွက် အတိုးချပြီး ချစ်ကြတာပေါ့၊ ခုတော့ ကိုယ်တို့ရဲ့သားလေးဆီ အမြန်ပြန်ကြစို့ကွယ် ”

သာယာလှပသော မိသားစုဘဝလေးက ရှေ့တွင်စောင့်ကြိုနေပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

3.2.04 to 3.3.04